

॥ श्रीजिनाय नमः॥ ॥ श्रीचारित्रविजयगुरुत्यो नमः॥ ॥ स्त्रय श्रीपदेशीचरित्रं पारप्यते ॥

उपावी प्रसिद्ध करनार—पंमित श्रावक हीराखाख हंसराज (जामनगरवाळा) श्रीनाभिग्रपाखकुले गणिस्त —मीहवाकवंशातुखग्रपणं च ॥ योगीश्वरं श्रीपदशैखग्रपं । न माम्यहं श्रीप्रथमं जिनेष्ठं ॥ १ ॥ जव्यांगिनां धर्मसुशांतिकारं । जगज्जनाधीशमनाथनाथं ॥ संतप्त-कार्तस्वरदेहकांतिं । मृगांकितं शांतिजिनं नमामि ॥ १॥ दूरीकृतः संस्तिरंगसंगो । हांगीकृतो येन निजातमणावः ॥ विनिर्जितो मन्मथ्यग्रपपदो । नमाम्यहं श्रीमदिष्टनेमिं ॥ ३ ॥ नरामरेंडार्चित पादपद्मं । वैद्यरखप्रभदेहकांतिं ॥ जव्यांबुजोखासनभास्करं च । जिनेशपार्श्व प्रणमामि जन्या ॥ ४ ॥ सरमातिहायातिशयप्रधानं । सुदर्शनङ्कानविणाकरं च ॥ विश्ववयोत्तारणयानपात्रं । श्रीवर्ध-

9

मानं प्रणमामि नित्यं ॥ ए ॥ जिनाननां जोजवरप्रखीना । विद्यञ्जने ह्यावरकामधेनुं ॥ कवीश्वराणां सुरकटपवर्क्षी । श्रीजारतीं नूनमहं नमामि ॥ ६ ॥ जिनागमांत्रोधिसुपारमं तं । ज्ञानाश्रितध्यानस माधिखीन।। नमाम्यहं मेऽय गुरुप्रयान । चारित्रतस्तं विजयात्रियं च ॥ १॥ सत्याम योरुदुरगोदककः खिविधिविद्यंसराजात्मजेन । ह।राखालेन भक्त्या स्वपरहितकृते गद्यवंशोरुशचा ।। रम्यं चेदं चरित्रं भविजनसुखद रच्यते वै प्रदेशि—हमार्थ शस्येति प्रवेशिवरित्तवस्त्रितनुमारेण बाध्य ॥ ए ॥ मार सुरश्करालंकृतजंबूतरूपलक्तिते जिनकल्याणकोल्लासोल्लसितहृदयो इतप्रमोदानिरेकोललदनेककल्लो खक्रप्रकरैर्नर्तनपरापारखवणा िधपारावारपरिवेष्टिते जबूदी पेऽनंतर्नी श्रेकरोपिदष्टदा ना दि बतुर्विवयर्म मार्गमंडितं सम्यक्तवानेकन्नेद्वारिणधोरायुलकृतं निरस्तकेषायस्तेनस्तोमाविम्बिनं विविवाङ्गराज्यां-गिगणानेकधान्योत्पत्तिसंघवं चारित्रपात्रानेकमुनिप्रकरारक्करिक्तं प्रास्ताधिधानं रम्यं क्षेत्रं वर्तते. तत्र विचित्रिक्षिमाकीणी तुगोत्तंगानेकथनिकागारविमिन्ता नानाज्ञ्यजनालिमंकीणी सुवर्णस्व निचितनानाचित्रसमन्विताईनमदिरश्रेणिप्रोत्तुंगिशाखरस्थानेककांचनदंमोपरिगतनानावर्णपताऋद्धि चित्रितांक्रा स्वर्गपुरीनिजाम क्वरूपाजिधाना नगर्यस्ति. तस्यां नगर्यो गृहे गृहे विचित्रिक्षिमनिक

ताः पुत्रपौत्रादिपरिवारयुता महेभ्या वसंति. पुनस्तत्रेज्यगृहेषु सुवर्णस्त्रादिनानालंकारालंकृतांगा म हर्ष्टिकजनिस्तयः कीमाञ्चकानामप्यर्हतां स्तुतिगणं पाठयंति. तन्नगर्युगाने विविधपुष्पाविसंनिनः विद्यमंडपनिकंजेषु नरनारीनिकराः स्वेह्नया श्रीडां क्वेति. यत्र दंमस्वई मंदिर एवं दृष्टः, बंधनं च नवमित्वकादिकुसुमावबद्धप्रमदाधिमिलेष्वेव दृष्टं. विविधक्रयाणकविक्रयैकलब्बला । अनेके सार्वः वाहास्तत्र नानादेशेत्यः समागत्य व्यापारं कुर्वति. खब्धा च ऋरिधनममंदानंदोल्लसितहृद्याः पुन र्निजनिजदेशेषु व्रजंति. तत्र धर्मनीतिकः पुत्रवत्याखितप्रज खौदार्य धर्यगांनीर्यसौंदर्याद्यनेकगुण गणालंकतः श्रमसामुङलक्षणलिकांगः श्वेताशिधो महीपितिनिजराज्यं करोति. इंडस्येव तस्यैकाः तपत्राज्ञा दानमानाद्यामृष्टसकळळोकहृदया समस्तमेदिनीतळे वश्विति. घानुविद्रपूणां संतापकारको निशाकर इव मित्राणामाह्यादजनकांऽसौ स्वकीयातुखवीर्येण बखवतोऽप्यरातिनिकरात्रिराकरोतिस्म. मन्मश्रस्य रतिरिव तस्य नृषस्य पतिव्रता पतिजन्ता मुनुद्रायितपत्येकाङ्गा मानोन्मानप्रमाणपरिणतः खक्षणव्यंजनालंकृनांगोपांगा शैलैकालंकृतिधारिणी धारिणीत्यभिधाना महिषी वर्तते. यतः—शीलं सर्वगुणीघमस्तकमणिः शीखं विषड्कणं । शीखं अषणमुज्ज्वखं मुनिजनैः सर्वैः समासेवितं ॥ दुः

पदेशी∙ चरित्रं ध

र्वारोश्रतराग्निद् खशमने प्रावृद्धपयोदोदकं । शीखं मर्वसुखैककारणमतः स्थात्कस्य नो संमतं ॥१॥ तस्या लावायोपेतं मनोहरं रूपं निरीहय लज्जया व्याक्त्लीवृता नागकन्या पानाने, लहमीः पद्महरे सुरस्त्रियोऽन्याश्च स्वर्गपुर्यो जगाम. सुरपतिः पौद्धोम्येव तया समं नित्यं नानाखीद्धाविद्धासेन पं चाइसुख वनोदकीमां कुवेन जपः सुखं निजसमयं गमयितसा. जैनधर्मविचारक्तसःशीतिक्रीनादिरतः त्रयाराधकवाचंयमचयसद्गक्तिस्त्रिकालं जिनाचेनवरश्चतुर्विधमंघमन्मानैकमानमो विनयादिगुणगणा खंकृतः सुपात्रदानसक्तहृदयः षम्विधावस्यकर्छ।निचत्तो ज्ञानोपेतिकयायुतश्राहोचितद्यादशवनपाखः नपरोऽसौ ययो विधिपूर्वकं मदा जनधर्ममाराधयन् निजजन्म सफलं करोति. यतः—त्रैलोक्ये जि नपूजनं प्रतिदिनं संघस्य सन्माननं । स्वाध्यायो गुरुसेवनं च विधिना दानं तथावस्यकं ॥ शक्त्या च वतपाखनं वस्तपो ज्ञानस्य पाठस्तथा । सेष श्रावकपुंगवस्य कथितो धर्मो जिनें डागमे ॥ १ ॥ अधान्यदा कोकिलकुलमधुरकलकलारबोल्लसितजनहृदयो इतामंदानंदे मंजरीपिंजरी उतानेकाम्रतरु घटाहादितचंडरिमरिमनिचये सौर्योपेतकुसुमामदमकरंदासक्तरोखंबमाखाकंकाराहृतानेकपारपरि-वारपरिमंडिते तन्नगरीपांतस्थाम्रशाखवने नानानिग्रहखन्धनित्रखन्धिगणाखंकृतैः सुसंविगङ्गानोपेत

Ų

क्रियापरैगौतमाद्यनेकतपोधनर्युतः प्रातिहार्याष्टकविराजितो निर्जरनिकरनिर्मितस्वर्णपंकजोपरि संच-रन् प्रामाकरपुरादौ भन्यान्जानि प्रबोधयन् श्रीवर्धमानजिनेश्वरः समाययौ. तत्रैवं श्रीवीरतीर्व्यंशं स-मवसृतं ज्ञात्वा वनपालोऽतीवहृष्टहृदयो मनोहरफलपुष्पपाणिर्द्रपतेवधोपनाय शीघं राजदारं संपाप्तः. तत्र सभास्यं नृपतिं नत्वा खखाटबद्धांजिखिर्वनययुनः श्रीवीरिजनागमनोदंतेन वर्शापयामाप्त. ऋषो-ऽपि वनपालमुखाज्जिनागमनं श्रुत्वा प्रमोदशकरपुलिकतांगस्तरमे संतोषदानं दत्वा तं व्यसर्जयत. ततस्यक्तसिंहासनो नृप उत्तरासंगं विधाय श्रीवीरिदशमृहिस्य सप्ताष्ट्रांहिमितां द्रमिं जगाम. ततः प्रदं मनिस निधाय कृतित्रपणामो नृपो मुक्ताशुक्तिमुदां विधाय गंभीरस्वरैः स्तवतिसा.—श्रीसिद्धाः र्थकुलांबरे दिनकरं प्रव्यांगिनां मुक्तिदं । बाह्यान्यंतरशञ्जवर्गदलनपहें कसत्त्वं जिनं ॥ संसारांब्रधि संपतत्सुभविनामाखंबनं द्वीपवत् । सङ्क्तया प्रशामपहं विजगतामीशं महावीरकं ॥ १ ॥ देवें इासु-रमानवेंद्रमहितं मिथ्यात्वविध्वंसकं । त्रैलोक्यार्त्तिवनाशिनं गुणनिधिं जन्यौघसंतारकं ॥ भावका यकशुद्धदर्शनयुतं सत्साद्यनंतस्थिति । सद्गनया प्रणमाम्यहं विजगतामीशं महावीरकं ॥ १ ॥ सं-सारत्रमधर्मतप्तमनुजान् सञ्चांतिभावप्रदं । जैनोक्त्यमृतपानपृष्टमनुजान् कव्याणसंपादकं ॥ लोकालो-

प्रदेशी चस्त्रिं ६

क्विभासकं च विमलं कैवव्यलहमीयुतं । सङ्ग्नया प्रणमाम्यहं तिजगतामीशं महावीरकं ॥ ३ ॥ तदनंतरं महीपतिः शकस्तवं विधाय प्रभुं च नमस्कृत्य निजासनमञ्जंचकार. ततो जिनवंदनपात्रो त्सुको हृदयाङ्कतप्रमोदातिरेकवान् मेदिनीपतिः पर्यथात्स्वांगोपांगेषु विविवासुषणवस्त्राणि, रेजे चा-सौ सुवर्णस्त्रजटितैर्मुकुटाद्यखंकोरस्लंकृतांगः कल्पतरुस्वि. ख्यथो प्राप्तनृपादेशाः किंकरा जिनवंदनः यातार्थं गजरश्रहयसुजराखंकृतं सैन्यं सङ्गीचकुः. उदयादिमर्थमेव ऋषोऽपि जङजातीयमैरावणोन्नतं महागर्जें इमारुरोह. चे बुश्रांत्रे सिंदूरपूराखंकृतगंबस्थला गलन्मदपरिमलाकृष्टाने करे खंबकदंबकाः स्व भाराक मणिखन्नां मेदिनीमितस्ततश्रव्वत्स्वकर्णनालवृंतकैर्वीजयंत इव स्तंबेरमाः. शससुश्राह्वयंत इव स्वकीयहेषारवैर्गगनगमनप्रवणांस्तरणिहयान् प्ववमानास्तरंगमाः. चेब्रश्च स्वचित्कारनादौर्दनकररशं स्पर्धयंत ६व विविधवर्णपताकाशिमंडिताः स्यंदनाः. कुंतासिशरादिविविधायुधगणाखंकृतपाणयोऽनेके पदातयो वैरिमेदिनीपत्यनीकविजयायोद्धसिता इव श्रेणिबङा व्रजंतिसा. एवं गजघराघंटामितटणः त्कारैः स्यंदनस्तोमक्रमणोद्भतचित्कारेर्मदोन्मत्तोत्तुंगमातंगघनगर्जि तैर्वर्यत्वरीननादोत्करेः पदानीकप्र-कटितपंचाननिनादिनकरें परिपूरिताखिल्यगगनमंडलांगणिदक्चक्रवाली ऋपाली नगरीमध्यगराज- बद्धाः चरित्रं ड मार्गेण संचरन् ऋमेण भव्यनरनारीपरिवारपरिवारितो जिननमस्कृत्युत्मुकमानसः समुद्धंध्य वरगोपु रद्यारं समागतश्च जिनपतिपादारविंदपविविते तत्राम्रशाखवने. जिनसमवसरणदर्शनानंतरं मुक्तसक-खास्रवारः पादचारित्रपः पंचािनगमनपूर्वकं जगवंतं तिः प्रदक्तिणीकृत्य विनयेन खखारतराचरितांज-खिपुरो नत्वा जिनसन्मुखमुक्दरासनो जिनवदनशशांकोङ्कतवचनामृतपानिपपासुर्घनसखिखस्पृह्याः ब्रश्चानक इव यथास्थानं तत्र निषसाद. जगवान् वर्धमानोऽपि त्रुपं तं धर्मश्रवणयोग्यं विद्याय प्रा-रेजे घनगर्जनगभीरया गिरा धर्मोपदेश —ख्यपारसंसारसमुद्रमध्ये । पोतंव मानुष्यमवाप्य जन्म ॥ भव्या वितन्वंत सुधर्मयत्वं । समीहितं येन सुखं प्रयांतु ॥ १ ॥ विज्ञावजानंदमनित्यभावं । कृषो क्तणे योगवियोगरूपं ।। क्वात्वापि धर्म न करोति मृद—श्चितामणि पातयति प्रमादात् ॥ १ ॥ सं-सारसीरूयं क्रणजंगुरं च । यथा कुशांत्रे लख वारि बिंदुः ॥ तथा जनायुरि दष्टनष्टं । यथैव वृद्धाः स्थितपां रुपर्ण ।। ३ ।। परो द्रवानंदमथाप्यमानं । सारं न पत्र्यति बुधाश्च सर्वे ।। तं चित्रसंध्यात्रवि जासमानं । दवाति बाखः श्रमदं निरीह्य ॥ १ ॥ नरेंद्र मीनध्वजन्यसौख्याद् । दुःसौघमायांति हि द्विसित्वाः ॥ गजेंद्रवत्स्पर्शवशेन नारीं । दृष्ट्वेव वंघादिकमाप्तुवंति ॥ ५ ॥ जषादयः स्वादरसेन प्रदेशी[.] चरित्रं

मृत्युं । ब्रापोन भृंगा वरगंधरक्ताः ॥ नेत्रैः पतंगाः श्रवणैर्मृगाश्च । बंबादिकं दुःखमवाप्नुवंति ॥६॥ प्रत्येकमेवं स्वसुखप्रसंगैः । प्राणक्यं दुर्धग्दुःखमेति ॥ सत्वाश्च पंचाक्ससुखप्रसक्ता । व्यधोगतिं यांति कुलापवादं ॥ ७ ॥ जिनोक्तदृष्टांतदशस्वरूपं । संप्राप्य दुर्लभ्यनस्वतारं ॥ क्षेत्रार्यवंशोत्तमदेहरूप— दीर्घायुषां योगमवाप्य पुष्यैः ॥ ७ ॥ वाच्यमानां परमां च सेवां । स्यादादपदान्विततत्वज्ञावं ॥ स म्यक्तबहुतं शिवशंबदां च । धर्मप्रयतं न करोति मृढः ॥ ए ॥ युग्मं ॥ मत्यों जरामृत्युगदादिकानां । विश्वासमाखंब्य कथं प्रसुप्तः ॥ प्रमादनिष्ठां च विहाय सारं । देशांतरं गह्नतु शैविमञ्जः ॥ १० ॥ कखत्रवित्तार्शकबंधुसंग—विचित्रपंचाक्सुखानि सर्वे ॥ पश्यंति नित्यखतया हहात्र । पद्मांबुमुक्ता फलसंत्रिज्ञानि ॥ ११ ॥ नरोग्रवीर्यान्वितनारीरक्ते । बीभत्सरीडेऽश्चिगर्यवासे ॥ उद्देगजाजोऽश्च चिकर्दमे च । दुःकर्मयोगेन वसंत्यनेके ॥ १२ ॥ कर्माष्ट्रपाशैर्भवपत्तने च । बद्धा जनाः खेदयुना-श्च सर्वे ॥ दुःखोत्रसंघातमवाप्तुवंति । तत्त्राणकस्तत्र न कोऽपि खोके ॥ १३ ॥ दुःयीधिसक्ताः स न्मार्गनष्टा । दुःकर्मयोगैर्जनकानने च ॥ जीवा वसकाश्च परिव्रमंति । न कोऽपि तेषां हि शराख तुद्धः ॥ १४ ॥ कांता च माता जननी कखत्रं । िपतार्ज्ञकः सोऽपि पिता तथैव ॥ कर्मप्रश्नना हि

जनाः समस्ता । जवाब्धिमध्ये प्रथिखा जवंति ॥ १५ ॥ ज्ञमन् जवाब्धी विविधर्द्धिनेषु — सत्संगमी उगुत्सहमा तदंतः ॥ तथापि धर्मे न करोति यतं । जीवो हि मृदः खुंब मुहाते च ॥१६॥ त्यक्वा प्रमादं जिनधर्मसंगं । कुर्वन्नजसं चववारणाय ॥ सौजाग्यविद्याचरकीर्तिखरमी-माप्नोति जीवः खद्ध मोक्तवासं ॥ १९ ॥ यतः — धर्मा ज्ञान्म कुन्ने शरीरपद्वता सौ ाग्यमायुर्वतं । धर्मे एव भवंति निर्मत्व यशोविद्यार्थसंपत्तयः ।। कांताराच जयाच शीघ्रमिह हि धर्मः परित्रायते । धर्मः सम्यगुरासितो हि पविनां स्वर्गापवर्गपदः ॥ १० ॥ एवं धर्मापदेशं दत्वा श्रीज्ञाननदने प्रागवति वितरे प्रबुद्धाः के-चिद्रव्याः सम्यक्त्वं, केचिद्देशविरतिं केचिच मर्त्रविरतिं जप्रहुः. श्रुतनिबिडघनगर्जनाप्तोल्लासा मयूरा इव जिनगभीरदेशनाध्वनिं निशम्य।मंदानंदसंदोहप्रफुब्रहृदया नृपादयो जना निजजन्मानि सफ खानि मन्यमानाः, संसारापारपारावारोत्तीर्णा इव जिनपादारविंदप्रवहणयोगतः, परिवारयुता निजं निजं स्थानंप्रति जग्मः. सुरासुरपरिवारगौतमादिवाचं यमें इसंसेवितचरणयगढ्यो जगवान वर्धमानो ऽपि तत्रोद्याने सुखं तस्थी.

इतश्च सौंधर्मदेवछोके सूर्याजाजिधविमाने सुधर्माजो विशाखः सजामंन्यो वर्तते. वसति च

ग्दरा। चरित्रं १०

तत्र स्वर्णस्त्रविनिर्मिते सूर्योज्ञाभिषविष्टरे सूर्यातिशायिकांतिमान सूर्योज्ञाजिधानो निर्जरोत्तमः. च-तुःसहस्रसामानिकद्वैश्चतुःसहस्रपरिवारोपेतचतुर्महिष् जिर्बोह्यान्यंतरमध्यजेदिवसभास्थानैकाङ्गाधी नदेवदेवीगणैः सप्तानोकपरयुपेतनिजाःमरक्कषोमशसहस्रसुरैः परिवास्तिः स सूर्याजदेवो निर्जर्भन कराहतविविधवाजित्रदिव्यध्व नवंधुरमप्सरः प्रकरविधीयमानमनोहरसगीतोपेतनाटकं प्रेद्धयन दिव्या जरणसदस्राखंकृतदेहभागो दिव्यजोगान् भुनक्तिस. च्रेथेकदा स सूर्याज्यदेवः सजास्थो भवस्थावः धिबोधेन तिर्धग्लोकं समीक्षयन् जंबूदापं प्रश्तिसा. तत्रामलकहपोपांतस्थाप्रशालवने समवसृतं ज गवंतं श्रीवर्धमानजिनेश्वरं दृष्ट्वा जातोऽसौ प्रमोदशरमेदुरांतःकरणः, विमुच्य च निजसिंहासनं सः मुत्याय विहितोत्तरासंगः श्रीवीरमन्मुखं सप्ताष्टांहिमितां खेमें गत्वा त्रिकयोगसमन्वितः संकुचितवा मजानुर्द्भतलन्यस्तदिक्तणजानुः लखारपट्टकृतांजिखपुरोऽसी पंचांगैः पद्धं प्रणनाम. एवं वारत्रयं न मस्कृत्य च जिनं स्वञ्चानुजावयोगेन कृतमुक्ताशुक्तिमुङः स एवं चैत्यवंदनमुचचार. —सिष्टार्श्वपुत्रं विशलोद्भवं च । मुक्तं जरामृत्युविजावसंगैः ॥ सुसंयमध्यानसुरक्तवित्तं । नमाम्यहं श्रीजिनवर्धमानं ॥ १ ॥ भावास्मितंगदलिइपारि । सुदर्शनङ्गाननिधानपुजं ॥ खोकत्रयोद्धासनन्नास्करं च । नमा

म्यहं श्रीजिनवर्धमानं ॥ २ ॥ संसारवारांनिधियानपात्रं । निजात्मजावाखयखीनिचत्तं ॥ सुदर्शनः द्वायकजावयुक्तं । नमाम्यहं श्रीजिनवर्धमानं ॥ ३ ॥ प्ररूपिनो इंद्रविधः सुधर्म— स्रेलोक्यकस्याः णविधायकश्च ॥ सर्वपदेशैर्विमलात्मरूपं । नमाम्यहं श्रीजिनवर्धमानं ॥ ४ ॥ त्वदीयनाषामृतपान यो मै-मियार्जितं दशनमत्र शुद्धं ॥ यथार्थषरु इब्यविकासकं च । नमाम्यहं श्रीजिनवर्धमानं ॥ ए॥ तुत्यं नमः शञ्जनिकंदनाय । तुत्यं नमो विश्वविष्ठपणाय ॥ तुभ्यं नमो खो ककरूपकाय । तुत्र्यं नमो विश्ववस्थिषाय ॥ ६ ॥ एवं रम्यार्थपदोपेतं चै यवंदनं विश्वाय कृतज्ञकस्तवः सूर्याची हृदयघुः तबीरजिनध्यानी निजातमश्रेयोखाजाय जिनरूपं मनसि जावयन् प्रमोदानिरेकाशश्चे स्तवित्सा. सु-दर्शनज्ञानगुणाधिकश्च । ममात्मगे हे खबु सूर्यतुब्यः ॥ श्रज्ञानतामिस्रविनाशनाय । जिनेश्वर वं खु शक्रपूज्यः ॥ १ ॥ धर्मस्त्वया वाणकृते त्रिलोक्याः । प्ररूपितः सुष्टुममाधिरावैः ॥ त्वदीयसद् र्शनभावर्द। नै—नैव प्रलेभे खबु शुरुबोधः ॥ १ ॥ सिर्धार्थवंशोद्भवमुक्तरूपो । प्रवाब्धिमज्जहरया नपात्रं । त्वद्वक्तितो मेऽत सुदर्शनाप्ति—र्शवं शवं वीर शवत्वमेया ॥३॥ पादांबुजं ते खब्ध मोक् खदमी—र्खब्बा स्थिता या चपखापि नित्यं ॥ श्रशावतस्ते धरणीतखेऽपि। मारीतीनां नो हि शयं प्रदेशी[.] चरित्रं कदापि ॥ ४ ॥ व्यचिंत्यचिंतामणिकामकुंभा । त्वत्यादसेवा शिवसौख्यहेतुः ॥ पुष्यानुयोगेन मया द्य खब्धं । त्वहर्शनं नाय नमाम्यह त्वां ॥ ए ॥ मिध्यात्वसक्ताश्च पराङ्मुसास्ते । त्वहर्शनं नैव जना खभते ॥ त्वरपादमंसेवनमुक्तिचत्तो । गोशाखकोऽग्रुइवसंगगामी ॥ ६ ॥ ते गौतमादिश्रमणैः प्रसादा—द्रायदितं स्वात्मनि शुद्धक्षं ॥ त्वह्यासनादेव जगन्मनुष्या । ज्ञान क्रियासयुतमाप्नुवंति ॥ ९ ॥ मर्यापि ते पादयुगप्रसादात् । सुनिर्मखं इत सुदर्शनं च ॥ खन्धं सुदिन्यर्धिसुलस्वरूपं । नमामि ते पादयुगं ततोऽहं ॥ ए ॥ एवं कृतजिनस्तवः सूर्योजनिर्जरेशः स्वसिंहासने समुपविश्य निजमनिस चिंतयितस्म. तत्रामखकव्याया बिहराम्रशाखोद्याने ज्ञानदर्शनसंपन्नो जगवान श्रीवर्ध मानो जिनेश्वरः समवसृतोऽस्ति. ये भव्यजनास्तस्य जगमतीर्थस्य भावेन स्तवनार्वने कुर्वति, तत्य दांबुजं च नत्वा हृदयगनश्रानि पृञ्जेसि, प्रत्रमुखानिशम्य चात्तरं सफलं निजचवं कुर्वेति, पुनःपुः नश्च तन्मुखदर्शनद्वाजमनुभवंति त एव खद्ध धन्याः. ममापि खद्ध जिनपूजनमेव सुखकव्याणक्षे मुज्जारोग्यकारणं, ततोऽहं तत्र गत्वा बहुसत्कारसन्मानपुरस्सरं श्रीवर्धमानपादारविंदं पर्श्वपासामि, वियोगशुद्धारमा विषदिक्षणपूर्वकं तं नत्वाँ जावेन तद्वचनामृते च निषीय हृदयस्थामितसंसारपरि

षदेशी चरित्रं १३

त्रमणोत्पन्नसंतापं परिहरामीति निजमनसि विचित्यासौ त्वरितं निजाभियोगिकसुरं समाहूयेत्यादेशं ददातिस्म. श्रहोऽधुना जंबूदीपे दाक्तिणात्ये भारते मध्यखंडे श्रामखकटपपुरोपांनस्थरसाखसाखको चाने गौतमादिपिश्वारपिश्वारितो जगवान् श्रीवर्धमानो जिनेश्वरः समत्रसृतोऽस्ति. त्वं च तत्र त्वरि-तं गत्वा जगवते विषद्किणनितपूर्वकं स्वाभिधानं निवेद्य ममीरणयोजनमंडखां उमें शुर्वीकुरु ? ततः काष्ट्रपत्रादिकं द्रोकृत्य, रजोवर्गोपञात्यर्थे सुगंधांबुवर्षणं विधाय, शासुरविविधवर्णोपेन स्तुषदः को इतसुगंधपुष्पारामाजानुवृष्टिं विवाय कृष्णागुर्वादिरम्यधूपेन मधमधायितां भूमिं कुरु ? इसादि-कं ममादेशं शीघ विधाय पुनमेम ममपेय ? एनदाङ्गाक्तं निराम्य विनयावननदेहेन बछांजिलना-शियोगिकदेवेनापि स्वाम्यादेशः समाहतः. ततोऽसावत्यंतश्मोदतः करी सँयोज्यावदत्, हे स्वामि-न ! भवदादेशमहं सम्यग् करिष्ये. अयुक्तवा सोऽभियोगिकसुरः पूर्वोत्तर दगसन्मुख वैक्रियसमुद्धातं विधाय वज्जवैर्म्यमाणिक्यहंसगरीमसारगल्लरजतजातरूपांजनविद्धमस्प्रित्यारिष्टसूर्यचंदकांनादीनां सु-इमसारपुद्रलान् समादाय स्वकीय दिव्यं स्वरूपं प्रकटीचकार. श्रायोत्तर्रविकयदिव्यदेहधरोऽसी चतु र्विधां दिव्यगतिमादृत्य त्वरितमसंख्यसागरहीपं तिर्यग्द्योकं समुद्धाःय क्रमेण जंबू ही पे दिक्तणज्ञारते प्रदेशी∤| चिस्त्रं||

१४

पुरामखक्रहपबाह्ये रसाखकानने ययौ. तत्र कृतित्रप्रदक्षिणो जगवंतं श्रीवर्धमानजिनेंदं प्रणम्य स्वा-जिधानसुचनपूर्वकं स्तुत्वा स छवाच हे स्वामिन् ! ावदाङ्गथाहं युष्मदुपासनं कर्तुमिञ्चामि. तहच-न श्रुखा भगवानुवाच हे सुरोत्तम ! चतुर्निकायदेवानामयमेवाचारः. निशम्य चवं घनगर्जनगभीरां वीखाचममंदानदसंदोहोद्वसितहृदयोऽसो देवस्तत्र चतुर्दिश्च योजनोन्मितं ग्रमिमंडछं निरस्तनृणप-र्णकचवरादिक व्यधात. ततो वरमेघान विकुर्व्य रजीवर्गीपशांत्यर्थ सुरि सुद्दमवरवारि हिं म त नी-तिसा. तदनंतरं च चकारासौ पंचवर्णोपेनकुदमुचकुदमाखतीपारखचपकजात्याद्यनेकवरकुसुमानामः धोवृंतानामाजानुमानां सुवृष्टिं. ततोऽसो कृष्णागुर्वादिवरसुरभिद्यवधूपैर्मघमघायितामभितो योजनैः कप्रमाणां रुमिं देवलोकसन्निन्नां विधाय, प्रणम्य च जिनं स्वं स्थानं गत्वा निजस्वामिनं सूर्याभ देवं तं सकखमप्युदंतं विनयावनतो निवेदयापास. सूर्याभोऽपि निजादेशपूर्णीभवनेन हृष्टतुष्टहृदयो निजपदात्यनीकाधिपतिमाह्वयत. सोऽपि इतं तत्र समागत्य स्वाम्यादेशश्रवणोत्रया विनयावनतस्त त्सन्मुखं बद्धांजिलिपुरः संस्थितः. तदा सूर्योभ ज्वाच जो सैन्याधिपते मदाज्ञया त्वं सुधर्मसंसन्म ध्यस्थं मधुरुविनगंभीरं योजनोन्मितमंदलं सुस्वराभिधं महाघोषं सुघंटं तादय ? निवेदय च सर्वाः

रदेशी चरित्रं १५

निप देवदेवीगणान् यद्भवत्स्वामी सूर्योभः श्रीवर्धमानिजनेश्वरवंदनार्धे जंबूहीपे दक्षिणभारते श्रा-। मखकल्पोपांतस्थाम्रशाखवने याति, खतो यूपं सर्वेऽपि स्वस्वपरिवारिक्समन्विता निजनिजयानस-मारूढा वेगतस्तत्र समागञ्चत ? यतो धर्मोद्यमविधो विखंबो न कर्तव्यः. एवं वारत्रिकमुद्घोषणां वि-धाय नं सुखराभिधं महाघोषं सुघटं ताडय ? कृत्वा चैवमेनां मदीयाङ्गां पुनर्मे समर्पय ? श्रुत्वैवं प्र भोगिरं स्वाम्यादेशकरणैकहृदयः सोऽनीकाधिपतिरपि पूर्वोक्तोद्घोषणापूर्वकं वारत्रिकं सुस्वरघटनाढं विधाय पंचेंडियदिव्यसुखासक्तानां सर्वेषामपि देवदेवीगणानां प्रमादिन डाजागरणं कृतवान, सुस्वर-घंटानादश्रवण्यमुक्तप्रमादिनद्राः स्वस्वामिसूर्यारादेवस्याङ्गां मुक्रुटमिवोत्तमांगस्थां विधाय वीरवंदनगम-नश्मोदर रपुलकितांगा सर्वेऽपि देवदेवीगणा निजनिजविमानस्था स्वस्वपरिवारिईसमन्विता वेगेन तत्रागमनोत्युकाः मंजाताः. केचिज्जिनेद्रयात्राचेनासुत्युकहृदयाः, केचित्कातुकैकविलोकनार्थिनः. के-चित्रश्रन्याकरणार्थिनः केचिज्जीर्नामदमस्माकमिति मन्यमानाः, केचिज्जिनवचनरचनाज्ञीगृश्रवणाः र्थिनः, केचिच स्वस्वामिप्रेमवश्वदाः, केचिच स्वप्रेमराजनपमदाजनप्रेस्ति। नानाविधालंकारालंकतां गास्तत सूर्यार ांतिके सुराः समाययुः. एवं ताव समेतानालोक्य प्रमुदितः सूर्याभदेवो निजानियोगिक-

प्रदेशी[.] चरित्रं

१६

देवाय खद्मयोजनविस्तृतविविधमणिस्त्रनिर्मितनिजविमानसङ्गीकरणायादिशत. सोऽपि स्वाम्यादेशं खब्बा वज्जैक्र्यनिर्मितानेकस्तंत्रसुशोत्रितं, नानारत्ननिर्मितानेकसोपानपंक्तिविरात्तितं. निर्मखमोक्तिः कोत्करानेकस्त्वकमंभितं. सूर्यचङाञ्मादिविविधरत्रोत्करविनिर्मितानेकतोरणाखिसमखंकृतं. सुखकरसु-कोमल्स्परीसारमारम्योपेतं, नृत्यामकपणांगनोरुपंक्तिमंडितं. नद्यावर्त्तमुवर्षमानकलशश्रीवरमचादानः नमीनस्वस्तिकदर्पणाग्रसंकृतं. पुष्पावब्युद्भवचारुगंधोन्मत्तव्रमस्सजिविसजितकंकारनादप्रमादिनामर गणं. नानावर्णपताकिकालिचित्रितांबरं. कंदाद्यनेकपुष्पमालालंकृतवदाःस्थलानेकपांचालिपरिकरितं, कृष्णागुर्वाद्यनेकसुरिज्ञङ्यधूपौघमघमधायितं, स्फटिकरत्नतखविराजितं, व्याघोरत्रवगहसिंहरूपनाय नेकचित्रचितितितिकं विमानं व्यरचत्. तत्र विमाने जीमृतांजनभृंगक्काखकणिजंबुकखमातंगा र्जकगुंजार्घकणवीराशोकबंधुकेभ्योऽप्यधिकते जोयुक्ता ऋंजनरत्ननिर्मताः, वैरूर्घकेकिकंठमधुक्कत्रीओः रपखनीखाशोकशुकादिवर्णातिशायिनीखरलमंमिताः, चंगकसुवर्णकुंष्मांमप्रसूनातिरेककांतियुक्तपीतव-र्ण्यतालंकताः. सिंदरप्रकरप्रवालनिकरागस्त्योद्भगालिप्रभातोऽधिकरक्तकांत्युपेतसन्माणिकपरत्रबंधुराः, इंसपक्कुमुद्द्रीराञ्चिफेनरूप्याचछज्योत्स्नाश्रीखंमादिशुचपदार्थातिशायिसद्वन्नरत्नोपेता व्यनेके गना

रदेशी चरित्रं १९

द्या विभातिस्म. तन्मध्यारोगे मार्दवेन तिरस्कृतगोदोहोइवफेनसारगंगापुलिनागं सर्यानासनं शो-भते. गांगप्रवाहीचविमंबकारयां श्वेतचामरारयां वीज्यमानः सुर्याचिदेवस्तेत्रासने समुप्रविज्ञतिस्म. पुः नस्तेनािजयोगिकदेवेन तत्रेशानवायुकोणयोर्निर्मितेषु नानास्त्रज्ञितस्त्रणादिखिनतेष्वनेकेष्वास नेषु सामानिकादयोऽनेके निर्जरा उपविशंतिस्म. पूर्विदिश च तत्र तन्महिषीणां जदासनानि वि भांति, श्रामकोणे च पारिषद्यामराणामनेकान्यासनानि शोभंते, दक्षिणदिग्नागे च मध्यमदेवयो ग्यान्यासनानि संति. नै ऋत्ये बाह्यपरिषद्देवानां सिंहासनानि राजंते, पाश्चिमात्ये १देशे च सप्तानी काभिपानां सप्त ज्ञासनान्यभवन्. मुख्यसिंहासनाचतुर्दिक् तदात्मरक्तकदेवानां मनोहराएयासनानि ब्राजंते. ख्रय स सूर्यागिनर्जरेशः कृतोत्तरवैक्रियो देवदेवीपरिकरान्वितरु ब्रद्धिणम् गारादिभिः कृ तमंगद्वी वीज्यमानचामरदंदोऽमंदानंदोत्सवोद्धसितहृदयसुरगणकृतजयजयारवैरिजनंद्यमानस्ततो ग गनमार्गेण वजितस्म. विमानाप्रजागे जयंतीविजयाजिधे हे पताके वायुपेरणतो गगनमंडखमुख्लि खंट्याविव चलतः. तद्ग्रे च वज्रस्तदंडमंडितं स्विरोचिर्गणोद्दीपं चंद्रविविमवोज्ज्वलं विस्तृतमातपत्रं राजते. तद्ये मणिरत्विनिर्मितं पादपीउयुतं मनोहरमेकं सिंहासनं चलति. तद्ये वज्रदंनविनिर्मितः

វប្រ

पंचवर्णपताकिकाञिरिजनंदनीयो निर्जरगणैर्निषेव्यमानः शक्रध्वजश्चरति. तदेश्रे कुंतासितोमरशरा द्यगणितास्रगणालंकृतपाणयः सहस्रशः सुभटा व्रजंतिस्म. स श्राजियोगिकदेवोऽपि निजपरिवारप-रिवृतः स्वकीयामितिर्द्धिसंयुतो यथेश्चयामंदानदोल्लसितहृदयश्चलतिस्म. एवमन्येऽपि वैमानिकदिवीकः सो निजनिजविमानस्था व्यमितालंकारनिकरालंकृतांगा ऋद्या च सूर्याजसहश्रश्रलंतिस्म. एवं ते सर्वेऽपि सौधर्मदेवलोकमध्यमार्गेण चलंतः क्रमेणाग्रे जत्तरदिग्विज्ञागे गताः. ततो यथाक्रममसंख्यः सागरहीपानुद्धंच्य ते सर्वेऽपि नंदीश्वराख्यवरद्दीपे संप्रापुः. तत च ते पूर्वदिक्तिणकोणस्थेऽतीवरम्ये रतिकराशिधाचले संप्राप्य मकलां स्वकीयिँ संक्षेप्यांग्रे चेद्धः. यात्र क्रमेण ते सर्वेऽपि निर्जरा जं बूडीपस्थे दाक्तिणात्ये पारते मध्यखंडे मनोहरामखकरूपपुरोपांतस्थाम्रशाखवने श्रीवर्धमानजिनपा दारविंदपवित्रिते समवसरणे समागत्य हृदयामातहर्षात्कर्ष पुरुकांकुरदंभेनाविष्कुर्वतः, स्वस्वविमा-नयुता एव जगवंतं त्रि पदिक्वणीकृत्य तत्रेशानिदग्जागे स्वस्वविमानानि विमुच्य नत्वा च यथास्था नमुपाविशन्. त्राया स सूर्या नदेवो निजमहिषीयुतोऽने कसुरनिकरैर्निषेव्यमानः स्वविमानपूर्वदिकृश्थिः तसोपानमार्गेणोत्ततार. उत्तरिकस्थसोपानमार्गेण सर्वेऽपि सामानिकसुराः समुत्तरंतिसा. प्रमोदास- प्रदेशी चरिः १ए क्तमानसाः शेषा ख्रान्येऽपि सुरा दिक्षणसोपानमार्गत उत्तेरः. ततः सुरवर्गसमन्वितोऽसौ सूर्याज निर्जरेशः पदिक्रणापूर्वकं जिनं नमस्कृत्य निजाह्यानं च सूचियत्वा भक्तिविनयावनतदेहो खलाट पद्मावबद्धांजिखपुट ज्वाच, हे जगवन ! जबदाङ्गावशंबदोऽहं जवंतं पर्यपासित्मिह्यामि, एतत्स्रयो जनवनं निशम्य भगवानुवाच, जो देवेंड ! सर्वेऽपि सुरासुरगणा जिनेंडोपासनं कुर्वतीति तेषामा चारः केवलालोकभास्करैः पुरातनैरिप जिनेंद्वैर्गदितोऽस्ति. एवं जगवददनांबुदाद्वर्जनिनभां नि सृतां वाचं निराम्य केकीवातीवहृष्टपुष्टहृदयोऽसौ निर्जरेशोऽपि जगवंतं नत्वा ययास्थानसुपाविशत. तदा भगवान वर्धमानोऽपि जन्यसत्वोपकाराय गजीरध्वनिबंधुरां धर्मदेशनां तनोतिस्म. ह्राप्यचिताः मणिरत्नरूपं । प्रव्यांगिनां वांबितदायकं च ॥ चारित्रमृखं श्रुतसारत्रतं । सम्यक्त्वरतं विद्धंतु भव्याः ।। १ ।। सम्यक्तवमाहत्य शिवं प्रयाताः । सुज्व्यसत्वा निजगेहमात्रं ।। त्रैलोक्यसद्गासनस्त्रदीपं । स म्यक्तवरतं विदधंतु भन्याः ॥ २ ॥ प्रायश्च कर्मस्थितिशेषमिंदु-कोटानुकोट्यन्त्रिमितं यदा स्यात ॥ कृता तदा वै करणित्रकं च ! सम्यक्त्वरतं विद्धंतु भव्याः ॥ ३ ॥ कदापि काले च समेऽपि सत्वा । यथाप्रशत्तिं प्रथमं लजते ॥ सिद्धंति नो ते सद्ध यदिना तत । सम्यक्त्वरतं विद्धंतु भव्याः

प्रदेशी | ।। ४ ।। सम्यक्तवाद्यात्रो भुवि दुर्द्धभोऽस्ति । दुर्जवारागादिकग्रंत्रियोगात् ।। नोऽपूर्वकरणं परियाति यावत । सम्यक्त्वरतं विद्धंतु भव्याः ॥ ५ ॥ क्रियोपचारस्तु भवस्वरूपो । श्रैवेयकोत्रृष्टसुखस्य हेतः ॥ सुदर्शनं मुक्तिविधायकं तत । सम्यक्तवस्त्र विद्धंतु भव्याः ॥ ६ ॥ जुल्लंच्य केचिच यथाप्रवृत्ति – मपूर्वभावं परिख्यन्य भव्याः ॥ भिंदंति रागादिककर्मग्रंथि । सम्यक्तवस्त्रं विद्धंतु भव्याः ॥ ९॥ ततो महूर्तीतरमाष्नुवंत्य-निवृत्तिरूपं करणं तृतीयं ॥ प्रयांति सत्वाश्च सुदर्शनं तत । सम्यक्त्वरत्न विद-धंतु भन्याः ॥ ए ॥ क्योपशाम्यं प्रथमं हितीयं । तथोपशाम्यं वरकायिकं च ॥ त्रिजेदरूपं गदितं जिनेस्तत । सम्यक्तवस्त्र विदधंत जन्याः ॥ ए ॥ जन्यांगिनश्चोपश्मं जवान्त्रा —वुक्षष्टनो यांनि हि पंचवारं ॥ निजातमनानिर्मखदावरूपं । सम्यक्तवरतं विद्धंत भव्याः ॥ १० ॥ सुद्धायकं चोपशमं च दर्शनं । सत्वाः प्रयात्येकजवं च युग्मं ॥ ज्ञायोपशाम्यं नदसंख्यशोऽत्र । सम्यक्तवरतं विद्धंत भ ब्याः ॥ ११ ॥ जस्रष्टतः क्षेत्रजपुद्गलार्धे । ब्रमंति नूनं जनकाननेऽत्र ॥ सम्यक्तवसंस्प्रितिजन्यसत्वाः । सम्यक्तवस्त्रं विद्यंतु राज्याः ॥ १२ ॥ एवमुपदेशं दःवा नगवात् श्रीवर्धमानो जिनेश्वरो मौनमा-दृत्य संतस्था, सजासदश्च सर्वे स्वं स्वं गेहं ययुः. द्यथ सूर्याजो निर्जरः प्रज्ञवदनारविदोद्भवमकरंद

ग्देशी चरित्रं २१

रसनिजां धर्मदेशनां श्रवणपुराज्यामापीय रोखंब इवामंदानंदकदंबकोञ्जसितहृदयो विनयेनार्हत्पा दाञ्जे प्रणम्योवाच, हे जगवन ! निःसंशयं यूपं केवलालोकविलोकितासिलजगत्त्रयः प्रतीयध्वे. ततो ममोपरि कृपां विधाय ममैतेषां प्रश्नानामुत्तराणि प्रयञ्चत ? किमहं जन्यो वाऽभन्यः ? मिथ्या-त्वी वा सम्यग्दर्शनी ? अनंतसंसारी वा सुलभबोधी ? चरमो वाऽचरमः ? आरावको वा विराधकः ? एवंविधं मनसि स्थितं संशयं यूयमपाकुरुध्वं ? तन्निशम्य श्रद्धः प्रोवाच, भो सूर्योभ ! त्वं प्रव्यः, सः म्यग्दर्शनी, सुखनबोधी, चरमश्राराधकोऽसि, श्रातस्वं मनसि मा विषादं कुरु ? एवंविधं वीखचः श्चरवा हर्षोद्धसितमानसः सूर्योजो जगाद, हे जगवन् ! केवलज्ञानप्रभावतः क्रामलकवदालोकिताः खिखवस्तृनां युष्माकं वचनं निःसंशयं सत्यमेवाहं मन्ये. ख्यथाहं जवदाज्ञयैतेषां गौतमादिमुनीनां दिव्यर्क्षिसंयतं दात्रिंशदिषं नृत्यं दर्शयित्मिज्ञामि. इति सुर्याभवचनं श्रुत्वा तृष्णीं स्थितो भगवान पुनःपुनर्हित्रिवारं पृष्टोऽपि न किंचिद्वत्तरं ददौ. ततः सूर्यामो निर्जरो जगवंतं त्रिःपदिक्तणीकृत्य वै-क्रियरूपयुत ईशानिदशि समतलां उमिं कारयतिसा. ततोऽसौ सुगंभांबुदबृष्टिपविविते उपीठे तोर-णपंचवर्णपताकानिरामं विशाखं प्रेद्धामंडपं मंडयामास. तदनंतरं तत्र मध्यभागे स स्फटिकामखरत-

विनिर्मितां वर्तुखाकारां मनोहरां पीठिकां व्यथात. तस्याः पीठिकाया जपरि नीखमणिकदं मनो-इमेकं सिंहासनं संस्थाप्य तदुपरि स्वपिवारपरिवृतोऽसौ सूर्याजदेवः संमदसंदोहरोमांचितांगो ज गवत्सनमुखं नयषीदत्. ततोऽसौ मिणस्त्रोत्करविनिर्मितानेकालंकारालंकृतं स्वकीयं दिक्कणं बाहुं प्र सार्य रूपखावायादिगुणगणोपेतांस्तारुण्यवयसो दिव्यवर्णध्वन्याद्यक्षंकृतांस्ते ज पुंजभदीसांगाच महा सःवयुतान् मणिरत्नादिजिटतदिव्याभूषणग्रुषितांगोपांगान् नृत्यगानादिकार्येषु कृतात्यंतप्रयासान् हा वभावाजिनयविचक्कणान् दिवौकोगणानाकारयतिस्म. तदनंतरं स्वकीयं दिक्कणं बाहुं संकोच्य, पूर्वीः क्तां खिल इक्णोपेतं वामं बाहुं च प्रसार्य खकीयमस्तकस्थक्यामकेशकलां पैरकालेऽपि कादंबिनीं वि मंबयंतीः, अर्धवं हाक्रुतिख्खारतटेन कामजुपाखादरणीयस्वर्णोक्रिसेहासनं दर्शयंतीः, मदनावनीपाखवः संतोत्सवदोलालीलायितकर्णपालीः, भृकुटीयुगलैः स्मरधन्विधनुर्निकरं स्फुटं दर्शयंतीः, निजनेवापां-गदर्शनानेकमन्मश्रशरेः प्रविष्टामितकामिजनहृदयाः, मोहितजगङ्गनमदननरस्पृहणीयसरलोरुवंशाः नुकारिनाशिकालंकृताः, श्रोष्टदंत्रेन निलिलमदनातुरजनस्पृहणीयनिजयौवनतरूप्रवारुणपवालानप्र-वालोत्करमाविष्कुर्वतीः, कुसुमायुध ग्रुपालाभिनंदनीयपुष्पशरोत्करानुकारिकुंदकुसुमाभशुब्रदंताब्यलं

मदेशी-चरित्रं १३

कृताः, जगज्जयभ्याणभवणभग्नुसमंगखध्वान।नुकारिकेनुकंठीः, पीनोन्नतकठिनस्तनस्त्रकेस्त्रिजगदेक वीरमार ग्रुपालोद्धरुवपालीर्दर्शयंतीः, इदयो दूतमन्मथजवराजितप्तांगकामिपुरुषावगायनार्थे लावएयसु धाकुंडानीव निजनाभिमंनखानि प्रकटीकुर्वतीः, यौवनमदोन्मत्तविरहिजनशरीराराखावगाहनखंपटपंच-शरगजेंद्रबंधनसमर्थकार्तस्वराखानस्तंत्रानिवोरुयुग्मानि धारयंतीः, त्रिजगत्स्वेद्वाविद्दारोत्सुकिन्रंकुशकु समायधानिधयातिकसंबलसमुद्रकसन्निभजानुयुग्मालंकृताः, शरीखाटिकान्नमणैकलंपटमनोजवानिज्ञः तनरञ्जमरिनकराजिलिषतमकरंदरसापणप्रवणारविंदानीव पादयुगान्यभिव्यंज्ञयंतीः, मनोहरचरणन-खारुणप्रजामरमिषतो निजांगग्रमिमर्यादातो मीनकेतननवभास्करोद्गममुज्ञावयंतीः, कार्तस्वरस्त्रजि तखखामताटंकहारकेयूरकंकणकटीसूत्रमंजीराचनेकालंकाराखंकृतांगीरप्सरःशभृतिदेवांगना तिस्म. तदनंतरमसौ पूर्वोक्तनावसंयुतान विविधवाजित्रवादनविधिकशाखान नानावस्राद्ववणद्वितां गान वाजित्रवादकदेवान विकुर्वतिस्म. तत्करस्थामितवादिवनिकरमनोहरनादः सर्वेषां कर्णकोटरेऽप रिमितानंदप्रदोऽजवत. एवं समग्रसामग्रीं विधाय सूर्योभनिर्जरस्ताच सर्वोनिष सुरानप्रति जगाद, जो नो निर्जरा युवं सर्वेऽपि श्रीमद्भगवंतं श्रीवर्धमानं जिनेश्वरं त्रि पदक्षिणपूर्वकं नत्वा, तथैव श्रीगौत

शस्त्र १४

मादिमुनिगणं च प्रणम्य दिव्यं नृत्यं कुरुत ? युष्माजिः सर्वैरिष हावजावाजिनयादिसमन्वितं द्याः त्रिंशिह्यं नृत्यं सर्वेषामिष सजासदां दर्शियतव्यं. एवंविधां निजस्वामिसूर्याजवाच निशम्य मोदोत्क र्षसमन्वितास्ते सर्वेऽपि जिनेश्वरं मुनिगणं च प्रणम्य समजावश्रेणिबद्धा विचित्रवाजित्रध्वनिमयनि-र्मितगगनांगणा नानाजिनयविधिविस्मिताखिखसजासदो मनोहरगानोपेतं नृत्यं कुर्वतिस्म. समश्रे णिस्थितानां तेषां सर्वेषामपि समकालकृतविविधहावनावाभिनयबंधारं नृत्यं केषां मनस्य नो चम-त्कारकारणं जातं ! समसमयाजिबादिताखिखबादिवाणां रम्यसारखरोपेतो महाध्वनिर्घतगर्जनमिव सजासन्मयूरचित्तेष्वमंदानंदसंदोहं व्यथात. तेषामेकसमयोत्थिता नेत्रकरचरणाद्युद्धासा इस्तताखा वदनप्रकृटितोरुगानध्वनयश्चाश्चिन्यादिरम्यभावा च्यपास्तरागादीनां मुनीनामपि मनस्सु महदाह्यादं जनयंतिस्म. प्रथमं मंदंमंदं, ततस्तारस्वरः, एवं ऋमेण वर्धमानो वादित्राणामतिरम्यो नादः सजास-चित्ताहादकोऽजिन. माधुर्याधरीकृतसुधाधोरणीबंधुरं रम्यस्वरं तद्गीतिजिनगुणगणस्तवनं गौतमादिवाचं य मिचत्तमयूराणां मनस्सु घनगर्जनिमवामंदानंदोत्सवसंपादकं संजातं. ते सर्वेऽपि देवदेवोग गाः सम मेव वीणावेणुमृदंगादिविविधवाजिलाणामपूर्वध्वनिपूर्वकं क्रमेण मृदुत्रतमस्वरैर्गायंतिस्म. रम्याप्स

पदेशी-चरित्रं १ए

रसां दिव्यनृत्यानुसारिवंशकांस्यादिमधुरध्वनिबंधुरगर्जनैर्निखिखमपि गगनमंनवं पूरितं समजनि. परहमंत्रादंदभिक्तस्रयोदिगंत्रीरध्वानैः प्रतिगजगर्जनैव्योक्किसितहृदया इत्र दिग्गजेंदाः समजायत. एवं हात्रिंशत्मकारं दिव्यं नृत्यं विधाय संतुष्टहृदयः सूर्याभदेवः स्वपिरवारपरिवृतो जगवंतं वर्धमानं जिक्कारावनतदेहो विनयेन नत्वा स्वाखयं जगाम. तस्य गमनानंतरं श्रीगौतमस्वामी वीरप्रद्वान-त्वापृक्वत, हे जगवन ! कोऽयं दिन्यदेहधारी सुरः ? कुतो वेहशी समृद्धिस्तेन प्राप्ता ? तनिशम्य भ गवानुवाच जो इंद्रयते ! स तु सुर्याजनामा सुखरोऽस्ति, प्राप्ता चेदशी समृद्धिस्तेन पूर्वकृतपुर्णप्र-भावात. तत् श्रुत्वाप्तचेतश्रमत्रुतिरिंदचितरुवाच, हे जगवन् ! तर्ह्यहं पुर्णिपादस्य तस्य सुरवरस्य पूर र्वभवसंबंध्यपूर्व चरित्रं जवददनारविंदात् श्रोतुमिन्नामि. जगवानुवाच मो इंद्रग्रते ! तर्हि विपश्चि-चित्तचमत्कारकारकं मया वर्ष्यमानं तत्पूर्वभवचरित्रं सावधानमनसा निशम्यतां. ॥ इति पूर्वविरचि ताञ्चद्रपद्यबंघप्रदेशिचरित्रानुसारेण जामनगरनिवासिपंनितश्रावकहंसराजात्मजहीराखाखविरचिते गद्यबंधे प्रदेशिवरित्रे प्रथमः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीरस्त ॥

॥ अथ हितीयः सर्गः प्रारत्यते ॥

खवणाब्धिवीचिनिचयप्रकाखिताखिलकश्मखे जंबृद्दीपे दाकिणात्ये जास्ते क्षेत्रे मध्यखंडे के क्यार्घाख्यदेशे लद्दमीलीलालंकृता चिममंडलच्चणीचृता निजसमृद्धिनिर्जितामस्वरनगरी श्वेतांबि काल्या नगरी वर्तते. तत्पुरीशानदिग्विजागे पुष्पपत्रप्रवाखफखाव्यखंकृतजंबूजंबीरनारंगताखतमाखर-साद्याद्यनेकपादपप्रकरघराविघटितचंडमार्तडोग्रकिरणकदंबकावकाशं, घनतरुखोमारुखायाश्रितानेकः सारंगसरत्रवृषपादिजंतुजातदत्ताशीर्वादं, नानाविषपकप्रखास्वादापिखाषखब्यातिप्रमोदानेकशुकका ककोकिखादिपतित्रकृतिनवासं, परस्परमिखितमहत्तरशाखाविर्द्वतपर्णसीवकदंदाखिनकिटेतांवकारेण दिवापि निःशंकमितस्ततोष्रमद्घृककदंबककृतघूःकारध्वनिभयंकरं मृगवनाभिधमुद्यानं वर्तते. तत्र न-गर्या मृगयाव्यसनातीवासक्तोऽधर्मपरश्चांडाख इवानेकजीववधतत्परः, कूरदृष्टिर्विविधकरादानात्यंतपी डितप्रजः, क्रूटमायैकमंदिरं, परस्त्रीगमनासक्तहृदयः, कृतघः, परघोहपानकाजीरुः, इत्याद्यानेकदुर्गुणः गणोपेतः प्रदेशीत्याख्यो ऋपतिरासीत्. सोऽइर्निशं पूर्वोक्तम्गवने गत्वानेकानाश्रम्गयूष्टानि कर्णा-कृष्ट्यनुर्मुक्तानेकशस्त्रातीर्निहंतिस्म. तस्य द्रपस्थातीवरम्यरूपापास्तदेवांगनांगसींदर्या, कमलकोमल- षदेशी-चरित्रं १९

करचरणा, कटाक्षेषुवारविद्येपपातितानेकयौवनोन्मत्तकामिजनचित्तपतिव्याता सूरीकंतानिधाना रा-की बद्भव. तथा सहाहर्निशं पंचेदियविविधसुखान्यनुजवतस्तस्य राक्तः सुकुमाखपाणिपादः सर्वखका णुखितांगोवांगः सुत एकः समजायतः कृततङ्गान्मोत्सवेन राङ्गा स्वजनशोजनपूर्वकं तत्साद्विकं तस्य सतस्य सर्वकंत इत्यनिधानं चके. पंचधावीनिः पाद्यमानः पितन्यां च खाद्यमानोऽसौ वाखः पि तमनोरद्येः सह वर्धमानः क्रमेण पंचवार्षिको जातः. ततो द्रृपस्तं योग्यं विज्ञाय कलाकलापप्रहण-हेतवे भृरिदानस मानपूर्वकं कखाचार्याय समर्पयत्. श्रथं स सूर्यकंतोऽपि पूर्वकृतागएवपुएयसंजार-प्रभावतोऽह्पकालेनैव सुरगुरुखि सकलकलाकलापकुरालो बग्नव. क्रमेण तारुखारखिवहारेण तं पंचशरमृगयुशरवातविष्टहृदयं विज्ञाय पितरी तदीषधीग्रतप्रमदाधरामृतपानकृते तस्य लावएपरसहरः सीनिभां चारुरपापास्ताप्सरोवृंदां सुकुक्षोद्भवां राजकन्यां पूर्यणाययत्. तदनंतरं राज्ञा सकखमंत्रिसा मंतसाहिकं तस्य युवराजपदं समर्पितं. व्यथ स सूर्यकंतकुमारोऽपि सकलराजकार्येषु निपुणीभूय कोशागारादिनिखिखराज्यचितां करोतिसा. श्रायास प्रदेशियपस राजनीतिको ब्रिजिनिर्जितसरग्रहः रुत्तमगुणगणातंकृतः चित्रास्यः सारिधः परमसुहृदस्ति. नानाराजकार्यविचक्कणातेन नृपस्तस्य द्रव्य- प्रदेशी[.] चरित्रं

श्व

दानपूर्वकं महत्सन्मानं सर्वदा प्रयह्नति, तस्यानुमनिविना राजा किमपि राजकार्य न करोति. राज मान्यत्वात्रिखिलनागरा श्रापि सन्मानपूर्वकं तस्मै सन्मानं ददति. श्राथानेकजिनमंदिरालंकते कुणा-खास्यदेशे स्वकीयातुखसमृद्धितरस्कृतामरपुरी सावत्थीत्यास्योत्तमा नगरी वर्तते. तत्र राजनीतिवि-चक्णः खदोर्बे उपराजिताने कश्च जिंतशञ्च रित्याख्यो जनीपाद्यः प्रदेशिनरेंद्रस्य परममित्रमासीत्. अ थकदा यदेशिज्यः स्वकीयं परमसौहदं चित्रसारिश्रमाहूय तस्यानर्धमणिमुक्तादिगुंफितमेकं हारं द त्वा प्रोवाच, भो मित्र सावस्त्रीनगरीं गत्वा त्वयैष हारी मम परमसुहृदे जिनशत्रुनृपाय कुशलोदं तपृज्ञनपूर्वकं मदाज्ञया देयः. तदनंतरं तत्क्रशाख्योदंतपत्रं गृहीत्वा त्वरितमेवात्र त्वया मत्ममीपे स मागंतव्यं. इत्यादेशं दत्वा शिवास्ते पंथानः संत्वित्याशीर्वचनपूर्वकं ऋपस्तं व्यसर्जयत्. श्रथ चित्रोः ऽपि स्वसहृदं नुपं नमस्कृत्य हारोपहारहारिकरोऽमितानंदकल्लोल्लोन्निल्वहृदयो निजगेहं समाययौ. ततोऽसौ निजभृत्यमेकं कौटुंबिकमाहूय वाजियुतं स्वकीयं वतुर्घेटाजिधानं रथं सज्जीकर्तुं समादिश-त. तदनंतरं स सुरिनक्वोष्णनिर्मखसिखिः स्नानमकरोत. यतः स्नानं नाम मनः प्रसित्तजननं द्व सौघविध्वंसकं। सौजाग्यायतनं मलापहरणं संवर्धनं तेजनः॥ रूपोद्योतकरं शिरःसुलकरं कामामिः

संदीपनं । स्त्रीणां मन्मथमोहनं श्रमहरं स्नाने दशैते गुणाः ॥ १ ॥ ततो ग्रक्तमनोहरचतुर्विधाहार-श्चर्वितकपूरिकस्त्रीवासितसुरभितांबृलो महर्ध्वसना उपण उपितशरीरः परिहिनातिहृदसन्नाहः पृष्टव द्वत्णीरः शरासनशरवातव्यश्रपाणिपंकजः स चित्रसारिश्चर्यदत्तहारोपहारं गृहीत्वा विविधास्त्रश्रेणि बंधुरसुजटोत्करपरिवृतं स्वकीयं चतुर्घटाजिधानं पंचवर्णपताकाभिमंडितं स्यंदनमारुह्य श्वेतांबिकामध्यः मार्गाभिःसुद्ध क्रमेण पथि नानाकौतकानि विलोकयन कुणालजनपदस्थसावस्थीपरोपांते संप्राप्तः. तत्र बाह्योद्याने स्यंदनं संस्थाप्य गृहीतहारोपहारोऽसौ सामतसचिवाद्यनेकराजन्यराजिविराजितायां जितशञ्चसंसदि समाययो. तत्र स्त्रजटितकार्तस्वरस्यसिंहासनसंस्थितं कनकाचछोत्तुंगशिखरस्थना स्करविंबमिव निजवदनते जोराशिविजासितसकलभामंडपं जितशब्ब हुपं प्रणम्य स्वस्वाभिप्रदेशिन्य-प्रेषितं रम्यमणिमुक्ताहारोपहारं चित्रसारथिस्तस्यात्रे मुमोच. तदा जितशञ्चनृपोऽपि स्वसुहृदुत्तमप्रदे शिद्यपस्य कुशलोदंतं पृष्ट्वातीवप्रमोदभरपुलकितांगो हारं गृहीत्वा तस्मै चित्रसारथये द्विसिन्मानं ददौ. ततोऽसौ स्नानजोजनादिसकलसामग्रीसंयुते, रम्योद्यानपरिवृते, जलयंत्राद्यनेककीडास्थानालं कृते, परितो गवाक्कगणपरिमंमिते नृपदत्तावासे मनोहरनृत्यादि प्रेक्षपन सुखेन संतर्थो. इतश्च श्री-

30

पार्श्वप्रभुसंतानीयः श्रीकेशिकुमाराभिधगणधरवरश्चारित्रपात्रपंचशतमुनिगणपरिवारितो । इव प्रबोधितानेकभव्यजनकमलोत्करस्तिरस्कृतजगद्ञानांधकारो नानादेशेष्वनेकनगरम्रामादीन स्व चरणन्यासैः पवित्रयंश्रतुर्विधङ्गानाब्धिपारगः सावत्थीपुरोपांतस्थकोष्टकाख्यरम्योद्याने समागत्य सम वस्तः. तद्दंदनार्थमने के पौरखोका वस्त्राखंकागद्यखंकताः स्यंदनादिविविधवाहनस्था हर्षोक्तरपुखिक-तांगा उद्याने गर्छति. ख्रय रम्यनाटकपेक्णपरो गवाकस्थित्रित्रसारियग्रहतोऽनेकपौरान विलोक्पैकं किंकरं पृत्रतिसम्, जो किंकर ! एते उलंकाराद्यलंकताः पौराः क गत्रेति ? कोलाहलपराश्च कं वार्ताः खापं कुर्विति ? तन्निशम्य किंकरेणोक्तं हे स्वामिन् ! पुरोपांतस्थकोष्टकास्योद्याने जातिप्रधानसुवंश मुक्तामणिनिजो विनिर्जितकषायाद्यंतराखिर्गः, संयमोरुख्यीनेन जितेष्ठियद्वयवर्गः, सपभावासिना व्यापादितपरीषद्यसुन्दोत्कटकटकः, मेरुरिव सुरासुरकृतोपसर्गवर्गैरिप निश्चखः, निर्ममत्वांकुशेन निर स्तसमस्तसंसारमत्तरतंबेरमोग्रजयभरः, निर्मखचतुर्विधावलोकावलोकितलोकालोकसचराचराविलचे ष्टः, जन्मजरामरणासुञ्चलकञ्चोललोलापारसंसारपारावारापरपारप्रयाणवरप्रवहणनिमः, वांजितार्श्वप्र-दानामरपादपतु ब्यः, चारित्राचारचतुरवरपंचशतवाचंयमवारपरिवारपरिवारितः, श्रीपार्श्व रीर्थप यन्त्रयोः

दिशी-चरित्रं ३१ दयाचलसहस्रकिरणः श्रीकेशिकुमारास्यगणधरें इः समवसृतोऽस्ति. तद्वंदनार्थं प्रमोदोत्फुब्रलोचना वस्त्राखंकाराखंकृतांगा एते नागराः समुत्सुकीग्रय परस्परं तदंदनवार्ताखापैकपराः कोष्टकोरुचाने ग इंति. एवं तददनात्केशिकुमारगणधेरं इस्य तत्रागमनं निशम्यातीवहृश्हृदयश्चित्रसारिथरि तदंदना र्थमुत्सुकीभूय स्वात्मानं धन्यं मन्यमानो निजं तं कौटुंबिकं नरमाहूय स्वकीयञ्जाहादितचतुर्घेटाजि घरथसज्जीकरणायादिशत. कौटुंबिकोऽपि प्रमाणीकृतनिजनायकादेशोऽविखंबितं स्थं सङ्गीकृत्य त त्समीपे समानयत. अथ परिहितकेशेशयकोमलामलचीनांशको नानामणिखनाटनहाटका द्रषणो रकरग्रुषितांगो गजवाजिपदानीकनिजासिखपरिवारपरिवृतो विविधवाजित्रव्रजगनीरध्वनिबधिरितांवर तटो नृप इव चित्रसारिशरिप निजस्यंदनं समारुरोह. ततः सावत्थीपुरीमध्यभागेन संचरन् स क्रमेण केशिकमारगणधरेंद्रादिवाचंयमें डोत्करत्र.मांबुजपवित्रिते, मुनिभक्तिरारावनम्रानेकराव्यजनस्तोमसं कीर्णे पुरीबाह्यस्थकोष्टकाख्यरम्योपवने समाययौ. तत्रोदयाचलतुंगशिखरोदितं शशांकमंनलमिव नि र्जरोत्करनिर्मितकार्तस्वरारविंदोपिरसंस्थं केशिकुमारगणधेरंडं विलोक्य चित्रसारथिराहतपंचािमगमो खलारपट्टावबद्धकरांभोजकुद्मलो जिक्तमरावनम्रकायो विनयेन चित्रो यथोचितस्थाने समुपाविशत्. पदेशी∙ चस्त्रं ३१

श्रय परोपकृतिकर्मठो गणधेरंडोऽपि विशेषतश्चित्रसारथिमुहिस्य खरिजवज्रमणोत्पन्नामितश्रमसंतापः संतप्तहृदयानां ज्ञव्यगणानां शांतिकृते धर्मापदेशामृतधाराधरधोरणि ववर्ष.—जिनेदधर्मः शिवसौख्य-हेत् — रुत्रष्टसंवेगगुरोन रम्यः ॥ निजात्मजावस्य विधायकश्च । निःसंगमुक्तेरपि दायकोऽस्ति ॥१॥ संवेगबोधोद्भवतत्वरूपो । मुनीशवर्गेश्च निषेव्यमाणः ॥ द्वांत्याजवप्रभृतिनेदिनातः । सुसाध्यमा ग दितो जिनेंदैः ॥ २ ॥ देशेन षद्कायसुरक्षणात्म—दयाप्रधानो गदितो जिनेंदैः ॥ सुश्राद्धधर्मः स्वःसौख्यहेतः । सम्यक्तवमूखो विनयात्मकश्च ॥ ३ ॥ तत्र साध्वधर्म एव प्रांतेऽपास्तजन्मजरारोगम-रणम्किप्रमदासंगानिखाषवतां वाचंयमानां परमापवर्गसंसावकोऽस्ति. ते वाचंयमाश्च कामासिवर्गेण निपातितकोधोत्करसुभराः, मार्दवनिशितांककाकदंबकेन वशीकृतमानोन्मत्तगजेंद्राः, त्याजेवोग्रकअरो-त्करेण समृद्धं विदारितमायाविषवस्त्रयः, त्यागोरुवज्रवजेन विपाटितस्रोभिगरयः, नानाविधसूर्यातपा तिञ्चायितपोविधानेन विनिर्दर्गकर्मेधनोत्कराः, सप्तदशविधसंयमाराधननिबिनायःश्रंखलाश्रेणिजिर्निः बर्देदियादिवाजिवर्गाः, सत्योरुसूर्यतेजसांधीकृतासत्यिनशाटनपाटचराः, शौचधर्मोरुनिर्मखसखिखसार-णीधोरणीजिः प्रकाखिताहारादिदोषकरमखाः, समन्तत्यागात्मकधर्मवप्राश्रयेण विफलीकृतपराजवाः

दशा चरित्रं ३३

जिल्लािषपरिग्रहसैन्यपयासाः, ऋंगीऋतब्रह्माखंमतरंममंमलेन तीर्णकटाद्मविदेपानेकतरंगमंगिजबकु खदयवनितापगोत्रप्रवाहा चवंति. स्रतो भो भव्याः प्रमादनिदामवध्य मुक्तिवध्युन्यसंगमार्थे पर्यप्र-याणसमर्थे पूर्वोक्तदशविधयतिधर्मरूपोरुस्यंदनमंगीकुरुःवं ? यदारूढा यूयं पथि कषायादिद्धंदाकोत्क टकटकेनाप्यनपङ्कताः सुलंसलं जवरपाणिपंकजाजिलापैकहृदयमुक्तिवधृहर्म्यालंकुनां सिष्टशिलाख्यव रनगरीं प्राप्यथ. इत्याद्यपदेशं दत्वा केशिकुमारगणधेरंदो मौनमाश्रित्य संस्थितः. आकंठं श्रवणां-जिलिनिपीतम्निवदनचंद्रविनिर्गतोरूपदेशामृतश्चित्रसारिश्वर्द्धयमातामंदानंदरसंबिहीर्नेष्कासयित्रव के शिक्रमारगणधरेंडं नत्वा जगाद, भो मुनींद्र ! खोकबांधविमवाद्य घवंतं वीद्याङ्गाननिद्रासप्ते मे खो चने प्रफुल्ले जाते, नानाविधसांसारिककार्यकर्दमावलेपविकसनविमुखं मे हृदयकमलमपि जवदीयोः पदेशामृतधाराधारवर्षणिनधीतावलेषं विबोधितं जातं. परं जवदुपदिष्टवरयतिधर्मैरावणगजारोहणासम-र्छोऽहं हादशवतवरसोपानावबद्धश्राद्धधर्मनिःश्रेणिकाश्रयाधिगमाजिलापी वर्ते, व्यतस्तद्धितरणायैव परोपकारमवर्णैर्जविक्रमीय कृपा विधेया. एवं श्राह्ववरधर्मपार्थनापरं तं योग्यं विज्ञाय गणधेरंडोऽपि तन्मनोगताभिलाषपूर्तये तस्मै सम्यक्त्वमृलानि श्राष्ट्र दादशत्रतानि ददौ. स्रत्र गृहीतदादशश्राद्य

चरित्रं

३४

प्रदेशी-∥ तश्चित्रसारिधरतीवानंदितहृदयः समुत्याय गणधेरंद्रं नत्वोवाच, हे जगवन्! भवदीयोपदेशास्त्रमें घरृष्टिस्तिक्तोऽयं मे श्राष्टवतोरुकटपपादपः कालांतरे क्रमेणाविनाजिपकरमाधरीरुताम्तरमास्वाद-मोक्कफलदायको जविष्यतीति मे मनिम निश्चयो वर्तते. धन्याः खद्य त एवांगिनो येऽहर्तिशं ब्र-मरा इवामदानदममा जवन्नरणारविंदं सेवंते, चातका इव जवदीयोपदेशामृतं पिवंति. मयूरा इव जाबदुषदेशघनगर्जनध्वनि शृष्वंति, हंमा इव जावनमानसे वसंति. कुमुदातीव भवददनचंदं विज्ञो-क्य विकसंति च. ध याश्चेते बाचंयमेशा यैः स्वमस्तकन्यस्तभवदीयक्रगंबुजाचिं यप्रजावनः संसारो-इबोग्रसंतापो निरस्तः. इत्यादिस्त्तिवरश्चित्रसारिधर्गणधेरंडं नत्वा नेवगखलमोदाश्चश्रेणिदंभतो हृद्यमातामंदानंदरसधोरणीं बिहर्निष्कासयित्रव स्यंदनारूढः स्वाश्रयं जगाम. व्ययासावहर्निशमंगीक्र तद्दादशश्राष्ट्रवतानि निरतिचारं पाखयन्, दिव्याहारतांबृखादिज्ञोगोपज्ञोगान् परिशीखयन्, मनोहर-नाट्यप्रेक्णादि विखोक्यन्, वीतरागप्रतिमार्चनपरः सुखेन नृपदत्तावासे निज समयं गमयतिस्म. ततः कियद्दिनानंतरं स्वसुद्दःप्रदेशिग्रपार्थं जितशञ्चनुपवितीर्णदिव्यकुंडखोपहारं गृहीत्वा स्वनगरीयः याणोत्सुकश्चितसारिधः केशिकुमारगणधरेष्ठपादारविंदशणमनार्थं कोष्टकोद्याने स्वपरिवारपरिवृतो

प्रदेशी[.] चरित्रं ३५

ययौ. तत्र गणघेरंद्रं प्रदक्तिणापूर्वं नत्वा यथास्थानं निषमस्तदास्यपीयूषमयूखोद्भवदेशनाकिरणनि करैश्चंडकांतमणिरिव सोऽतीवाईहृदयो जातः. ततो देशनांते गुरुवरं तं प्रणम्य वद्यांजलिरसो विन येनोवाच, हे जगवन्नथाहं खनगरंपति गंतुमिङ्गामि. अध कदाचिदिङ्गातसमुचितावसरैः परोपकारैः कहृदयैभविक्रिर्न्न स्वचरणन्यासैः श्वेतंबिकापुरोपांतोपवनभुभिरिष पावनीकर्तव्या. एवं बहुवारं विक्न-प्रियरमतीबोत्कं नितहृदयं चित्रसाराधें ज्ञात्वा मुनींद्रोऽपि मौनमुन्मुच्योवाच, हे चित्रसाराधें ! श्वेतंबिः काधिपतिज्ञेवस्वामी सततं सप्तव्यसनवासनावासितमानसो निर्घुणो वाचयमबूँदोपसर्गकरणैककर्मप्र वणः स्वेह्नया वनविद्वारोद्भवामितप्रमोदोञ्जसितहृदयानामराप्याकीर्णागाप्यतृ णगणाशिनां, गिरिवरक रित्रर्फरिनमंखसिखयानोपशांतिनदाघसमयोद्गतचंमभानूष्रञानुजरोङ्कतहृदयामितसंतापानां, निर्देषि वराकमृगयूथानामंतक इव निजनिशितशरोत्करैर्विनाशको स्वि प्रसिद्धोऽस्तिः स्थतस्तत्रोप्रविहारिः संयमिनां संयमिनवीहः शंकास्पदमेवानुसरति. श्राष्ट्रोति गणधरेंद्रवाचं श्रवणगोचरीकृत्य चित्रसारश्रि-रुवाच, हे जगवन ! जवदुक्तं सर्वमिष सत्यमेवास्ति, परं परोपकारैककर्मपरायणानां जवत्यादानां ज्र-पेन सह किमपि प्रयोजनं नास्ति, तत्रोग्राद्यसमवंदामुक्तामणिनिजा व्यनेके सार्थवाहमहेरयादयो प्रदेशी चरित्रं ३६

जिनधर्मैकबद्धद्वास्तत्वार्श्रबुद्धिकुशला वाच्यमभक्तिभरबद्धकहाः संति, तेषां भवदीयोपदेशश्रवः णतो महान् लागौ पविष्यति. एवंविधं चित्रसारिधवचनं निशम्य दत्तज्ञानोपयोगो गणधरेंद्रस्तत्र भाविलाजं विज्ञायोचे, हे चित्रसारथे ! यथावसरं ज्ञास्यते. ततो विनयावनतकायश्चित्रो मुनिपतिं प्रणम्य हृष्टहृदया निजावासे समाजगाम. श्रय कृतस्नानिजनार्चनजोजनश्चित्रमार्थाः परिहितान र्घवस्रा उपणिव उपितांगः स्वकौटुंबिकसङ्गीकृतं स्वकीयं चतुर्घेटाशिषस्यदनमारूढः सुराटोत्कटकटका-जिवेष्टितः सावत्थीमध्यमार्गेण निःसृत्य क्रमात्कुणाखदेशसृद्धंध्य केक्यिकार्धजनपदाखकारवृतश्वेतं बिकापुरोपांतस्थमगवने समाययो. तत्र स्थापितस्यंदनोऽसावुद्यानपाखकपाहूयोवाच, जो जद्यानपा खक ! वामासुतसंतानीयः पंचरातवाचंयमपरिवारपरिवृतो विविधानिग्रहपरः श्रीकेशिकुमारगणधेरंद्रो-ऽत्रागस यदा निजनरणकमलन्यासैरेतामुद्यान अमिं पावनीकुर्यात्तदा त्वया वंदनपूर्वकमेषणीयश-य्यापीठासनादिकैर्जन्या तक्ष्मे निमंत्रणं कर्तव्यं, अविख्नवितं च निवेदनीयं मह्यं तस्यागमनं. इति श्चाता संमदोत्फुखलोचन ज्यानपालकोऽपि बद्धांजलिरुवाच, हे स्वामिन्! भवदाङ्गा मे प्रमाणमे-वास्ति. ख्रथ तमुद्यानपालं विसुज्य विकसितवक्त्रांनोजश्चितः परिवारयुतः श्वेतंविकामध्यमार्गेण स्वा-

प्रदेशी चरित्रं ३९

वासे समाजगाम. ततोऽसी स्थादुतोर्य गृहीतजितशञ्चनृपदत्तकुंडखोपहारी ग्रमीशमंदिरे गला सन मास्थितं निजस्वामिनं प्रदेशिद्धपं प्रणम्य तिमत्रकुशलोदंतिनवेदनपूर्वकं तहत्तकुंडलोपहारं तत्पा-णिपंकजे मुमोच. तेजःस्तोमतिरस्कृतभास्करनिशाकरविवं तत्कंडखयुग्मं निरीह्य प्रदेशिनृपोऽपि सा नंदं स्वचेतिस चमत्कृतः स्वकीयं सौहार्दे सफलं मन्यमानो बहुसन्मानं चित्रसारथये ददौ. व्यथ नुः पविसृष्टश्चित्रसारियः स्वमंदिरे समागत्य कृतस्नानदेवाचनभोजनश्चवितसुरभितांबुद्धो वस्नाद्ववणज्ञः रभूषितांगो हावजावाजिनयाद्यलंकृतं विविधवाजितव्रजमंभितं नृत्यं विखोकयन् सुखं तस्थो. श्राय कियहिनानंतरं समितिगुप्युपेतवरचरणालंकारालंकृतपंचशतविनयोपेतविनेयपरिदारपरिवृतः श्रीके-शिक्रमारगणधेरंडोऽपि ततो विहृत्य धर्मोपदेशसुधाधारधरवोरणीशिरनेकभव्यजनक्षेत्राणि सिंचन. स्वकीयं वृषं च पुरस्कृत्य प्रन्यानां कोमलाईहृद्यालवालवलयेषु बोधबीजानि वपन्, मिथ्यालरजः पंजमुपशामयन्, निजनरणन्यासैश्चानेकजनपदनगराराष्ट्यानि पवित्रयन्, धौतजगद्ज्ञानकरमखमखः क्रमेण विहरत् श्वेतंबिकोपांतस्थम्गवने समागत्य समवसृतः. तदा वनपालोऽपि स्मृतचित्रसार्श्यिवः चनोऽतीवहृष्टहृदयो गण्धरं सपिरवारं विनयेनानम्य शय्यापट्टफखाकादिमुनियोग्योपकरणैर्न्यमंत्रयत. प्रदेशी-चरित्रं ३0 ्तत्रार्थनानंदितहृद्या मुनयोऽपि स्वयोग्योपकरणानि जगृहुः. अश्र विनेयवजेरयो गणधेरं इनामगौ त्रादि विक्वाय वनपान्नेन निजहृदये निश्चितं, नृनं यं मुनीशमहर्निशं चित्रसारथिध्यीयति स एवायं गणधेरंडोऽत्र समवस्रोऽस्ति, खातोऽहं इतं गत्वा तं सारयीशं वर्धापयामि. इति विचिंय वनपाछो इतं चित्रसारथेः समीपे समागत्य वडांजिलारकथयत्, हे स्वामिन् ! यो मुनीं दो नित्यं भवन्मानसे निवासं कृत्वा स्थितोऽस्ति, स त्वद्यात चित्रं मृगवने सपरिवारः समवसूनोऽस्ति. एवंवियां घनगर्जन-निभां वनपाखवाचं निशम्य मयुर इशात्यानंदितहृदयश्चित्रसारथिः समे द्वरिष्ठव्यवस्त्राखंकारादिपारि तोषिकं दत्वा व्यसर्जयत, स्वयं च मुनीशवंदनप्रयाणार्थं स्वस्यंदनसङ्गीकरणाय निजकौटुंबिकमा दिशत्. अय गणधेरंद्रागमनाकर्णनेन जिनोक्तधर्मकर्मपरायणा व्यनेके नागरा विविधालं हारवस्त्रा-त्रिषतदेहा मुनीशबंदनार्थ तनमुखबंदोड्डवोपदेशामृतपानं च कर्तुं मु ।वने ययुः. चित्रसारिथरिप क्रः तस्नानादिनित्यकर्मो मुनीशचरणारविंदवंदनोत्सुको ऋरिपरिवारपरिवृतो निजस्यंदनस्थो मृगवने य यो. मुनिदर्शनानंतरं त्यक्तस्यंदनश्चित्रसारिश्चरणचारेण समीपमागत्य प्रदक्तिणापूर्वकं विहितवंदनः स्तुतिं विश्वाय हर्षाश्चपूरमिषेण मानसामातानंदसंदोहमुद्गरन् देशनामृतपानपिपासुर्यत्रास्थातमुपा पदेशी-चरित्रं ३ए

विश्वत. मुनीशोऽपि दत्तधर्मलाज्ञाशीर्वादो विविधधर्मोपदेशामृतघतवर्षणं विधाप द्रश्धिंधारारत्यद्रमः णातीवसंतप्तजनमनःशांतिं चकार. व्ययाधिगतावसरश्चित्रसारश्चिर्वद्यांजित्विमुनीरा श्राम्योवाच, हे म गवन् ! मे स्वामी प्रदेशिधराधिपः सर्वदा मृगयासक्तोऽराणनिवासिनिरपराधिमृगादिग्रसित्वानां वधं करोति, धर्मकर्मश्रद्धाविहीनश्च प्रजानामपि दु खसंनापकारकोऽस्ति, खाकणाँऋष्टशरासनमुक्तिशिः तशरोत्करैः पारापतादिपतिवर्गे चाहर्निशं विनाशयित. धर्मापदेशश्रवणं तु तस्य कर्णकोटरेऽयःकी-खकायते, मुनिजास्करं दृष्ट्या च घूक इव सोंधितनयनो जायते, विषयवासनासक्तश्च न न्यायाः न्यायं विलोकयति, खतः केनाष्युपायेन मोहांश्रकारांशी उते तल्लोचने परोपकारकनिष्टैश्रवद्भिक्तीनो-रुद्वियांजनशाखाकयोद्चार्यातुं योग्ये, नृतं भवदुपदेशांजोदामितांभःकदंबकवर्ष ग्रधौताज्ञानकर्दमाः वरणो निर्मखांतःकरणी द्वयं सं सदा सदा चरणप्रवणो जविष्यती यहं मन्ये. खनो इहमप्येनं मम स्वा-मिनं येन केनाप्यपायेनात भवत्समीपं समानियष्ये. श्रीअवंविधां चित्रसारिधवाचं निराम्य गणधेरंद जवाच, हे चित्रसारथे ! धर्मकर्मणि प्रमादं माकार्षाः. इत्युक्तश्चित्रसारथिईतं मुनिपतिं नमस्कृत्य स्वावासं संप्राप्तः. ॥ इति श्रीजामनगरनिवासिपंडितश्रावकहंसराजात्मजहीराखाखविरचिते गद्यवंघे 🕌 प्रदेशी: चरित्रं ४० प्रदेशिचरित्रे द्वितीयः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु ॥ ॥ स्त्रत्र तृतीयः सर्गः प्रारम्यते ॥

द्यथ रात्री कृतनिद्रश्चित्रसारिवश्चतुर्वद्यात्मके निशाशेषे सुखशस्यातः समुज्ञाय कृताःवस्यको धर्मध्यानपरः परोपकृतिरक्तः स्वचेतिस चिंतयित, खहोऽद्य मया कः खब्यायः कर्तन्यो येन धर्मः विमुखोऽवनीपाद्योगुरुसमीपे समेत्य तदुपदेशामुतपानतः स्वहृदयस्थमिथ्यात्वविषवमनं कुर्यात. श्रद्य सहयमं वाजिखेलनमिषेणाहं गुरुपादारविंदपावनी उते मृगवने नयामि, नूनं तत्रायं नवकौतुकाकांदी गुरुपार्थं समेष्यति, गुरूणां चोपदेशाचिंत्यमणिमंत्रप्रभावतन्त्रन्मनःकोटरकृतिनवासो मिध्यात्वोरगो द्रीजविष्यति, गुरूपदेशामृतोत्करपरिपूर्णे च तन्मानसे विशुष्टपदाः सम्यक्लोरुमराखः कीडापरो जविष्यति. इति चिंतनपरस्य चित्रसारघेरवकाशं दातुमुत्युकेव निशापि विरराम. जगदिखखपदा-र्थसार्थक्षण्रंगुरत्वनिदर्शनार्थं कराखकालेन कवलीकृता इव सर्वेऽपि तारकगणा दृष्टिमयीदातोऽदः इयीज्ञताः. सहस्रकिरणसारथ्यरुणोदयोग्रतेजः पराज्ञतं निजस्वामिनं रजनीकरं निःश्रीकं विज्ञायाकु-खिनेव रजन्यि पराङ्मुखीदता तं विसुज्य गिरिंगजीरगुहादिषु प्रखीना. विरहातुरा पूर्वदिक च

प्रदेशी चरित्रं

निजनायकागमनं विखोक्यारुणोदयरकप्रजामिषेणांगपरिहितोरुकौसुंजोत्तरीयवसना, सहस्रकिरण-किरणनिकरप्रजाभरोत्तेजितामखशुत्रसिखपरिपूरितपब्बखोत्फुखश्वेतकमखाविखमिषेण मंगखार्थे कर-धतोरुतंरुखस्थाखा, काककोकिखादिविविधपतित्रप्रकरोक्तीर्णमधुरव्वनिदंजेनाचरितमंगलारावा, खर एयोद्भवनवतृणगणां क्रोत्करदंभेन पतिसंगमोद्भवानंदपुलकां कितांगा निर्नरं निजनायकमालिंग्य दर्भमराप्रविलग्नामलमौक्तिकाजतुषारां गोबिंदुकदंबकमिषेणांगोङ्कताङ्कतस्वेदोदबिंदुत्करं **चत्तुं**गताखङ्मोपरिस्थप्रखंबपणीखिदंत्रेन गाढं निजनायकाचरितसंजोगरंगतः श्वयकुंतखा विकीर्णः केशा, मंदंमंदं गिरिवरफरदमछसिखखप्रवाहिम्मेणार्डी द्वीरुजघनस्थला, किंशुकोर्फु ब्लारुणकुसमा खिदंत्रेन सुरतोत्सवासक्तसाम्बन्धनस्वत्तपंक्तिवराजितकद्खिस्तंत्रनिभकोमखोकतामा, जल्लयंबो **छलदितस्ततो विकार्यमाणामलस**िललबिंद्वत्करिमेण सुरतरंगोत्सवग्रथिलीभूतनायककरमिर्दितोत्तृंग-पीनकठिनस्तनस्तबकगतोरुशोक्तिकेयदारविबोटनविकीर्यमाणगखदुरुमुक्ताफखोत्करा सुरतोत्सवेन कृ तार्थीभूतप्रमदेव प्रजाभरोत्तेजितवदना समजायत. तत्सपत्नी प्राचीदिक च मंदंमंदं प्रकाशनपरतार-कोरुनेत्रीनिजनायकं दिनकरं स्वसपत्त्या प्राच्या सहाभिसरंतं, तां च निजसुरतोत्सवरकां क्वर्वी श्रद्धाः चिरित्रं ४४

विक्षोक्य सापत्यतो हृद्यतीविषञ्जेव क्रणं स्थामानना समजनि. निशाकरोऽपि निजं विद्यासवतीं विखासिनीं पूर्वोशां दिनकरोत्संगसंगिनीं तत्संशोगरंगरंगरंजितां च विखोक्य वज्रहतदग्यहृदय इव परिपक्वपद्याञ्चपर्रापांद्रस्वर्षोऽपास्ततेजस्कवदनः समजायत. निजनायकोरुपादप्रवारप्रबुद्धाः कासारः रम्यावासस्थिताः कमलिन्योऽपि विकसितवदना ज्रमरनरिमषेण शरीराहितसुरिमकस्त्रिकाविशेपनाः, पवनप्रेरितजलोर्मिमालाजिरितस्ततो विलोमनिमषेण निजनायकोरसंगसंगरंगौत्सुक्यं व्यंजयंत्य इव कंपमानाः समजायंत. पतिविरहातुरा वराकी चक्रवाकी निशावसानपर्यतं रुदनपरा निजनयन्विनिर्गः ताश्चधारादंनेन रजनींप्रति शापोक्तारवर्षणवर्षणानंतरं क्रमेणारुणोदयविक्वाततदवसान।मं रानंदोच्य-सितहृदया निजमधुरिक्तकारनादैर्दिनकरं दीर्घायुराशीर्वोदध्वनिन्निः सत्कारयंतीव निजपितसंगममाध्य सुखजाजनं जाता. सन्मानसंगमासक्तहृदया हंसा श्राप स्वकीयसुहृदो हंसस्योदयं निरीह्य सज्जना इव संमदसंदोहोत्फुलहृदया निर्मलोरुगद्वदयाः कमलाकराप्तिसंतुष्टिचता व्यभवन्. तिग्मरुचिरपि निजोदयं वीक्य निजोग्रकरप्रचारैः स्वकीयारितमसींतं विधाय तदाश्रयवितरणपरमा इशमंडलमपि चपलं विज्ञिनश्रवणकरं व्यथात्. पुनरपि लब्बोदयमुदयाचलोरुकार्तस्वरसिंहासनस्यं राजातमिव

प्रदेशी-चरित्रं ४३

खोकबांघवं निरीह्य सर्वेऽपि खोकास्यक्तनिद्रा श्वतीवानंदोख्वसितहृद्यास्तन्नतिपराः खखकार्यकरणौ-स्युक्यभाजो बमूवुः. चंमकरातिप्रचंडकरोत्करैर्निरस्तां स्ववैरिणीं रजनीपिशाचिनीं विज्ञाय विगतः भया व्यरण्यनिवासिम्हगादिपशवोऽपि निजार्भकादिपरिवारपरिवृताः सुर्योपकारं मन्यमाना इवावःक्रः तमस्तकास्त्रणगणं निर्भयं हृष्टहृदया शक्कयंतिस्म. दिनश्रीरिप तेजःपुंजालंकृतं निरस्तारितमोगणाप्त-विजयमेकातपत्रजगद्राज्यकरणप्रवणं निजनायकं विज्ञायामितानंदकल्लोखोल्लसितचित्ता कासारोज्ञः वप्रफुल्लकमलावलिमिषेण विकासितलोचनैरीकांचकार. निशोद्भवतामसिनशाचरोऽपि स्वकीयवैरिएं। सहस्रकिरणम्दितं विद्वाय तत्करिनकरोश्रपहौरेस्ताच्यमानो इतं इतं पखाय्य स्वसहचरिनशाटनाः दियतः प्राप्तपराभवेण संक्रचितांग इव त्रस्यमानो गिरिगहनगहरं घेजे. मंगखपाउकैः श्रावितोरुमं गलगीतश्चित्रसारिथरपि शय्यातः समुह्याय कृतदेवार्चनाद्यावस्थकितय त्यास्वादितनानाविवस्वादोः पेतमोजनः, शरीराहितरुवसनाखंकाराखंकृतो यानमारुह्य ख्यामिप्रदेशिष्ठपपार्श्व ययौ. तत्र सनास्थं द्भवं प्रणम्य किंचिङाज्यकार्याखापं विधाय स जगौ, हे स्वामिन! खस्मदश्वशाखायां वेगविनिर्जित-दिनक्रस्यंदनस्थाश्रालारः कांनोजदेशीया इया वर्तते, अतश्रिक्षविहा तर्हि तानद्य स्यंदने योज प्रदेशी चरित्रं ४४

यित्वा तत्स्यंदनसमारूढावावां मृगवने कीमाविनोदार्थे गङावः. एवंविधं स्वहृदयंगमं स्विपयसारथे र्वेचनं निशम्य राजातीवसंतुष्टो जगाद, भो सारखेऽहमपि तत्स्यंदनारूढो मृगवने कीडार्छ गंतुमिः हामि, व्यतस्त्वं शीघमेव रथं सज्जीकुरु? व्यथारभुपादेशश्चित्रसारिधार्नेजवांछितार्थसावनायोत्पुको मनस्यतीवमुदितरतुर्णे रयं सज्जीकृत्य नृषसमीपे समानयतः त्राय तदारूढो चित्रसारथप्रदेशिदृषी पुरमध्यमार्गेण निःसतौ स्वपतापाऋांतदिक्चकौ जनजनितावनीतखावतीर्णसारथ्यपेतगगनमणि स्यंदनज्ञमी क्रमेण प्रतोखीद्यारमुपागती. त्र्यय सारिधप्रेरितह्याकृष्टी रथः स्ववेगेनोजयपार्श्वस्थविष मद्रमिमपि समरेखामाविष्कुर्वन, दुरस्थवृद्धादीनपि निकटीकुर्वन, स्वचित्कारनादैर्दिक्चकमपि बधि-रीकुर्वन्, हयखुरचक्रोत्सातरजःपुंजैरंबरतटमप्याञ्चादयन् ऋरिऋमिमुख्लंघयांचकारः सारिधभूपावि रथः स्था विविधवातीं छापविनोदपरंपरापरायणा, द्रस्थिगिरिकरित्रईश्चरनदीपर्वतादीनपि क्रणमात्रेणोद्धंघयं तौ, कोकिटादिमधुरस्वश्रवणेनोञ्चसितहृदयौ, स्यचित्कारस्वाकर्णनत्रस्यमानार्धचर्वितदर्जीकरभृदाः स्योतखबमानमृगार्शकदर्शनाप्तविनोदासक्तह्रद्यो, बृङ्गादुबृङ्गं प्खबमानप्खबंगमाघातग्रमिपतिताप्रादिप-कफदाखिं स्थचकारयां चूर्णयंतो. विकस्वरस्वकीयकमखाखिविखोवनैरनेककासारौर्विखोक्यमानो.

पदेशी-चरित्रं ४५

वायुविकीर्णानेकसुरित इसुमोत्करैर्वन श्रिया वर्षाप्यमानी, पत्रनमेरितको मलारुणनवांकरपञ्चवांसुन्तीिन स्तरूबरे। कराहूयमानी क्रमेण चलंती गणधरें इश्रीमत्केशिकुमारचरणार्श्विदपविवितं मृतवन क्रमिनागं समखंचकतः. इतस्तव नातिदृरस्थपरुपंचशतवाचयमाननो द्ववज्ञनसूत्रपाठगणीरध्वनिरनिखकल्लोखप्रे रितो निकुजपुंजपर्णाखिमुखंष्य प्रदेशि दपश्रवणपुरयोरापनितः. वर्षतृद्भवचनाघनघनगजीरगर्जनस्यनि सरन इव प्रदेशित्रपोऽप्याकस्मिकं निकुंजपुंजादागर्वतं धनिमेनं निशम्यानीवकुपिनश्चित्र गारिव्यप त्युवाच भो सारथे! वाजिरस्थाकर्षणेन त्वं इतमेवात्र रयं स्थापय? गवेपय चाव निर्जनवने कस्यायं ध्वनिर्मम कर्णेकाररे निशिताप्रशरपद्वार इव विशव मर्मस्था गनि जिनत्ति? एवं मिथ्या वका बक्का कर-खोद्गारिनेजां खपतिवानं निशम्य चित्रसारिधरप्युवान, हे स्वामिन्! श्रीपार्श्ववस्ता वीपः के विक्रपाराः च्यो गणधरेंद्रः परोपकारैककार्षप्रवृत्तिर्दयाद्भी द्वतांतःकरणोऽत्रवने समयसृतो द्वि, तद्विनोतिवनेपानां चशास्त्रपाठध्वनिश्वायं श्रूयते, चेद्भवदिहातिई तत्र गता विखोक्यते तत्कौतुकं. एवंविवचित्रमारिश-वचनाकर्णनानंतरं कीनकाछोक्रनानिखापी सूपोऽपि तत्र गमनोत्सुको जानः. विज्ञाननृपामिदायः सारिधरिष मुनीशपवित्रितोपवनंपति स्यंदनमप्रेरयत् श्रयं नातिद्रं स्यंदनस्यत्रपत्तत्र विमक्त्रोः चरित्रं ध्र

प्रदेशी | कमशोकतरु ग्टा बोऽमरनिकरितामितकार्तस्वराराविदस्थितं विनेयगणमुच्येः शास्त्रपाठं पाठयंतं गण- | धरेंडं विलोक्य मिध्याविपशाचाधिकृतहृदय इव चित्ताविर्वृतोष्ठकोधानलोङ्गतवूपघरानिजां वाचं सारथिं प्रत्यजहपत्, मो सारथे! जगहंत्रनैककुकर्मकरणप्रवणोऽयं पासंहिमुंहोऽत वनसंहेऽमीपां मुं हानां मंनने किमास्टतमास्टित ? स्थायना जान्यजालावलंबिनो जहा जनजालमेव निज्ञालंनजाने पानियतुं समर्था प्रवंति. खातोऽहमधुनैवैषां पाखंनितां पाखंनं प्रकटीकृत्य तन्मतखंननं च विशयैनं पालंडिमंन्जमसाद्यतलंडात्रिवीसयामि. इयुक्वा प्रदेशिखपाजोऽितमातायःकीलकक्षित हीवक टीतटन्यस्तहस्तः स्थापुरिव मुनिवरसन्मुखं स्थित्वा जगाद, जो मुने ! किमर्थमत्रेदं पावडारटनं त्व-यारब्बमस्ति ? तन्निशम्य परोपकारैकतत्वरो गणधरेशो जगाद, हे राजन्! कर्माहिद्दशनामंगिनाः मुपकारायानि समिष्मित्रीपविनदां शुद्धाःमभावपकटतपरं धर्मापदेशं यञ्चामि, यस्त्रज्ञावादयं जीवो नरकायशोगतिगमनोत्मार्गे विमुच्य स्वर्गीदिश्यभगतिगमनसन्मार्गे खब्धामितशमीनवंपतापकी ग इति. व्यथविवां मुनीशवाचं निशम्य निर्पातमिथ्यात्वोग्रमिदरीन्मतिचत्तो नृपतिरुगान, भो मुने ! त्वज्ञाद्यनानुसारेण यदि नरकस्वर्गादिगतयो विद्यमाना जनेयुत्तदा मन म रोजनसंश्रानांस्त्वं दूरी-

भदंशी[.] चरित्रं ४९

क्षरे यया तव ज्ञानपरीकापि प्रकटीमवेदित्युक्वा स यथोचितस्थाते समुपविरः. त.पृष्टे चित्रनारः / थिरपि स्वोचितस्थाने समुपाविद्यतः स्थयावसरक्को गणधरेदो द्रपमुहिस्य पीयूपवागवरवीरणीनिजां दाचमुवाच, हे गुणङ्कावतीपाख! भवन्मानसं स्वरावती निर्मखमपि यत् स्वर्गनरकाद्यतस्तित्वाः निष्ठायकर्दमात्रलिप्तमस्ति तिज्जनवचनरचनामृतामलाब्दवारया च निरस्तनश्वंकारतेषं द्वेगामिश निर र्मखीभूतं तस्रतिबिंबिनस्वर्गनरकाद्यस्तित्वािनशायप्रकटनपरं जिंबिष्यति. छ।कर्णितेतिमुतीश्ववत्रोधनः नीं इद्यातसि चमत्कृतो व्यक्तियदहो नूनमेष महात्मा महाङ्गाती विङ्गायते, यतोऽनेन मन्मनोग तोऽपित्रिपायो मद्रे प्रकटीकृतः, इति विचिंत्याविर्द्धतिकैचिन्मुनीश्वत्रत्र अधो धराधिय ज्याच, जो मुनीश! पूर्व मम पितःमहोऽतीवस्रायामको स्गाद्यनेकसत्वानां धंतमकरोत, भवदीवाभिवायेण च मरणानंतरं तस्य नाताद् खोल्करप्रकटनवरं नरकगमनमेव शरणं. यहं च तस्य जी।तो मम विश्व महस्या नीवप्रेमपात्रमभवं. श्रय चाल हिंसायनेकपातकोत्करशेरितः स मम पितामहो मरणुशरणी दतो नरक्रातिथित्वमापत्र तत्र यदि परमावार्मिककृतानेकविवासह्यांगाग्यरंपरावस द्वती भवेतदावी नूतं ततो इतमेवात्रागय शाणे त्यो ध्यविकवञ्चनं मां हिंतायवमीत्रिवारयेत्, परमया वि तेन तथा

प्रदेशी चरित्रं ४०

किंचिद्वि कृतं नास्ति, श्वतोःहं जाने सर्वोऽप्ययं धर्मकरणादिष्रपंचो गगनपुष्यमिव केवलमस्यचा दमेव प्रवीपयति. अथैवं प्रदेशीद्रवाद्योक्तवचनानि निशम्य गणवरें इः किंचिहिहस्योवाच, भो प्रवते खत्संशयहेदनायाखं मया कथ्यमानं युक्तियुक्तमुत्तरं खं विशेषाःसाववानी द्वय शृतु? मनोहरव स्रायवणादिवियवितांगोपांगं रूपविनिर्जितमन्मयं यौवनलावण्यायमितगुणगणारुधाखिलगौरनम दापरिकरं कंचित्पुरुवं तव प्राणिपयसूर्यकंताभिधमहिष्या सह संगोगपरायणं स्वकीयङ्गोचनात्यां विलोक्य त्वं तस्यावमपुरुषस्य कं दंमं कुर्याः ? राज्ञोक्तं तस्यावमस्याहं विलंबं विनेव शिर्हानेदपः र्वकमंतकातिथिं कुर्या. सुरिवरेणोक्तं हे राजन् ! त्वदीयकोपानलज्ञालामालाकवलीकृतः स वराको ऽधमस्तदेव स्वकुटुंबिमखनार्थ चेद्विहकाविसमयं त्वतो याचेत. तदातदुविर दयां विवाय त्वया किं तस्य तःसमयः प्रदीयेत ? राज्ञोक्तं तस्य क्राणमात्रमिष समयमद्वीय तःक्राकमेकञ्चर्यं शीवं मलाकः बेदमेव कुर्या. सुरीं डो जगी हे राजन! एवमिह कुताने किंसायक यपरंपरस्ते पितापहः पंचतं शाप नरकैकशरणीद्धाः कृतदुःकमीनुसारिकल्लानेकविधासह्यशारीरमानसादिदुःखानु गवैककार्यः पूर्वोत्तः खंपटविट इव नरकाधिका स्परमाधार्मिकैः कथंचनापि क्षणमात्रमध्यमुच्यमानः पराचीनतया

प्रदेशी चरित्रं ४०

त्वस्रतिबोधस्पृह्याद्धरपि स कद्यंकारमिहागत्य त्वां प्रतिबोधयेत!! एवंविधं युक्तियुक्तं मुनीशवचनं निशम्य हृद्यदित्विवेकदिनकरकरापास्ताङ्गानांधकारावकाशोऽवनीपाखो जगाद, हे मुनीश ! नूनमद्य जबदाननश्जांकोद्भवनिर्मखवचनिकरणोत्करेणाद्याविष कठिनाश्मी उतमपि मे मानसं चंद्रकांनमः णिरवार्डी वृतं. इत्युक्तवा प्रदेशी वृपो मुनीशं प्रणम्य पुनरपि जगाद, हे मुनींद्र! सदैव जिनवर्मर-क्ता द्वार्डीभूतांतःकरणा च मे पितामही पापाङोचनपूर्वकमाराधनापरा पंचलं प्राप्तास्ति, सा च ज वदीयमताजित्रायेणाचिंत्यरार्मिनियमस्वर्गे गता संजवति. सापि चेह जीवंती ममानीवप्रेमभाजनमा सीत. परमद्यावधि तयापि नाहमत्रागत्य धर्माराधनाय प्रवोधितोऽस्मि. न चास्माद्विसाद्यकार्यान्त्रियाः रितोऽस्मि, ततोऽहं मन्ये यत्खर्गादिकं किमपि नास्ति. इति नृयोक्तं निशम्य गणधेरद्रो जगौ. जो ज्ञमीञ ! सुस्नातः कृतमृगमदादिसुरिनद्रव्यविलेपनो देहाहितमनोहारिवस्नाभूषणो धृतसुगंधोपेतवरः क्रसमादिमां देवार्चनार्थ गर्बस्वं केनापि चांनालेन चर्मास्थिवसारकाद्यशुचिपदार्थसार्थभृते स्व गृहे समागमनाय निमंत्रितः किं गमिष्यसि ? सङ्गोक्तमेवंविघेऽशुचिवस्तुभाजने चांडालगृहे तु श तथा निमंत्र्यमाणोऽध्यहं नैव गञ्चामि मुनिपतिर्जगाद हे ग्रमींद्र! देवा श्रप्येवं वचोऽगोचरनाट्या मदेशी चरित्रं ८०

चनेकसुलासक्ता वरसुरभिमाव्यालंकतदेहा अतीवविषयाभिलाषेण देवांगनासकविता मनुष्यज्ञवः संबंधिसर्वस्नेहं विस्मृत्य दुर्गधाकुनेऽत्र मनुष्यलोके समागमने ज्ञामिप नो कुर्वति. स्रान एव कारणा त्तव पितामहापि तलानुपमसुखासकात्र त्वां प्रतिबोधियतं नायाति. सुनीशवचनजाताधिकश्रहोऽब नीपालः पुनरप्यवदत्, भो वाचंयमेश! ताई देहाज्जीवः किं भिन्नोऽस्यथवाऽिनः ? मुनीं डो जगौ हे राजन! जीवस्त सर्वया देहाद्वित्रोऽस्ति. नृपेणोक्तं हे जगवनेकदा सामंत्रसचिवादिपरिवृतस्य स जागतस्य ममात्रे दंडनायक एकं लोहिनगडिनगडिनकरचरणं स्तेनं समानीय प्रोवाच, हे स्वामि त्रयं मनुस्यघातको महाकृरकर्माचरणपरः स्तेनो मयाध घतोऽस्ति, व्यव्यास्य दंडनदाने जवंतः प्रमा-णीम्रताः. एतिक्राम्यातीवकोपात्रांतहृदयेन मयोक्तं. भो दंडाबीश ! व्यस्य महाधमस्य पुरुषस्य दे हमैं व मददृष्टी खंडशो विषेति? मदादेशकरणैक्षित्तेत दंनाधिपेनापि खजपहारैस्तहेहस्यानेके खंडा विद्विताः, परं मया तत्र कापि स्थाने जीवो न दृष्टः. द्यात एव चाहं वशीमि यदेह एव जीवः, न तु देहास कोऽपि शिन्नोऽस्ति. इति सङ्गोक्तं श्रुत्वा गणधेरंडो जगौ, हे सजन्! त्वदीयशंक्राय-नोदाय मया कथ्यमानं निदर्शनं खं सावधानवया शृह्य १--इत्युक्तेऽविहतहृदयं राजानं प्रति मृती

प्रदेशी चरित्रं ए१

शो जगो—कसिंश्विद्यामे वसंतः पगङ्मुखीयतकमङाङ्यानिर्वासितास्तदीर्ध्ययेव कमङ्याप्रजांगीः कृताः केचित्कौद्वंबिकाः स्वोदरदरीपूरणाय काष्टानयनाय मिंहव्यावव्याखाद्यनेकक्ररप्राणिभयंकरेऽपि गहनगढने प्रजातसमये जग्मः. तत्र मध्याह्रं याबदत्तखश्रमेण खब्बकाष्टोत्कराश्चंडरिंगरिंगस्तोमाः तितशमस्तकाः कुत्पिपासाभपीडिता भोजननिष्पादनाशिखाषेणात्रिं गवेषयामासः, पश्यंतोऽप्यभितो गवेषयंतोऽपि पस्ति। न ते काप्यमिमीकांचक्रः. ततः श्रुधातुरःवेनातीवम्खाताननास्ते कमप्युपायमः खनमानाः परस्परमाननावलोकनैकतत्पराश्चित्तोद्भवातीवचितापिशाचीवशीकृतहृद्या वरवृद्धावः स्थि ताः. इतः सहस्रजानुभानुत्कराजितप्तकायः कोऽपि बुछिमान पांछो बजन पथश्रमापनोदार्ध तत्रैव वटवृद्धायः स्थितः. तत्र ग्लानाननानतीवचिंतातुरान्मोनावलंबिनश्च तान् कौटुंबिकपुरुषान् वीइय द यार्डी उतहृदयः स पांथो अष्टलत, घो पुरुषाः ! घवदीयमनस्यु कैवविधा चिंता वर्तते, येन यूयमतीव म्लानास्याः संजाताः स्थ. ते पाहुकी पांथ! क्ष्यातुरा वयमानीतजोजन ामग्रीका स्थि कापि व ह्मिखनमाना नोजननिष्पादनानिखाषिणोऽपि चितापिशाच्यधिकृतचित्ताः साः. एवं तिच्ताकारणं विज्ञाय विज्ञानशाखी कृपादीं द्वतांतः करणाः स पांथः प्राहः, जो पुरुषाः ! युष्मदविचतेऽस्मिन काष्टो- प्रदेशी: चरित्रं त्करे यदरणिकाष्टं वर्तते, तत्सकलमप्यमिसंभृतमस्ति.

ŲQ

एत्रपांद्योक्तं निशम्य स्वयं विज्ञानशाखिन इवैनं पांद्रं प्रथिखमिव मन्यमाना तद्यास्यं विशाय ते प्राहुः, रे मृढ! व्यक्ताजिरनेकवारं तदरणिकाष्टं खंमदाः कृतमस्ति, परं तत्र कदापि विह्निस्साकं दृष्टिगोचरीयतो नास्ति. तत्र चानलास्तितं ब्रुवन्तृनं त्वं कोऽपि प्रथिलो विज्ञायसे. तड्कं श्रुता गभीरहृदयः पांछो मनसि मनागपि कोपावकाशमप्राप्य विज्ञाततद्ञानो दयोख्वसितहृदयः पुनर्जे गाद, जो कौदंबिनः! तदरिणकाष्टलंडदयं गृहीला युपं परस्परं घर्षयध्वं? येन तदंतःस्थितौऽभिः स्वयमेव प्रादुर्जविष्यति. कैातुकावलोकनस्पृहयाबुजिस्तैः पांयोक्तवचनश्रष्टानरिहतैरिप तथैत कृतं, पादुर्ज्वतश्च तचेतश्चमत्कारकारको वह्निः, निष्पादितं च तैर्जाजनं, शामितं च तेन कुधोग्रानखज्ञा लाविलिद्रम्धं स्वकीयं जरुरपीठरं, स्वीकृतश्च निजाङ्गानदशाशोचनपूर्वकं पांयोपकारः. एवं हे राजः न्ननेन निदर्शनेनाज्ञानविमंबितैस्तैः कोटुंबिकैः खंमशः कृतेऽप्यरणिकाष्ट्रशकले यथा विद्यमानोऽप्य-मिन ज्ञातस्त्रया त्वयापि खंडशः कृतेःपि वराकस्तेन शरीरे विद्यमानोःपि जीवो न ज्ञातः. पुनरपि द्रपो जगौ, हे जगवन ! एकदा मया कृतमनुष्यवध एको वराकोऽपराधी जीवपरीकार्छ निविडलोह पदेशी चरित्रं ए३

पेरामध्ये किसः, तथा मुङ्तिं च तत्पेराद्यारं यथाजितः संचरन् वायुरिप तत्र शबेशं न प्राप्नुपात्. घटिकानंतरं च तत्पेटादारमुनमुद्य यदा मया विलोकितं, तदा तन्मध्ये स वराको मया जीवरहितो मृत एव हृष्टः, परं पेरामध्यात्रिःसरंतं तज्जीवं कशंचनाप्यहं नो हृष्टवान्. तदा मया निश्चितं यहेह एव जीवः, न त ततः पृथकोऽपि जीवोऽस्ति. राङ्गोक्तं श्रुत्वा वाचंयमेशः किंचित्सितं विधाय प्राह. है राजन् ! निश्चिष्ठांगारगतमनुष्यताब्यमानन्नेरीनांकारध्वनिर्निःसरणावकाशं विनापि यथा बहिर्गः तैर्खोकरिवलोक्यमानोऽपि श्रूयते, तष्टायमात्मापि देहं विमुच्य गञ्जन लोहशिलादिभिरप्यस्वितो ज्ञानास्यदिव्यनेत्रंविना केनापि दृष्ट्रं न शक्यते. अथ पुनरपि नृपतिरुवान, हे स्वामिन्नेकदा म या मृगयागतेनैकः केवछं विनोदार्थं प्रोत्तंगतरुशिखरस्थः पारापतपतवी धनुर्मुक्तशरेण व्यापादितः, परीकार्थ च तत्कछोवरं मयैकस्मिन कुंभे निक्तिः, तत्कुंभिपधानं च मया तथा मुद्धितं यथा तत्र प-वनसंचारोऽपि न स्थात. कियहिनानंतरं च मया तत्कुंभिषधानमुन्मुद्रोद्घाटितं, तदा तत्पारापतक-खेवरं च मया उरिकृम्याकुखं दृष्टं, निश्चितं च मनिस यद्देहाकोऽपि नास्ति जिन्नो जीवः. तदा मु नींद्र डवाच जो मेदिनीश! यथामिनातीवतमेऽयोगोले निश्छिडेऽपि विद्विपवेशो जायते, तथा ल- प्रदेशी[.] चरित्रं ५४

या मुद्रिनकुंभगतपारापतकञेवरेऽपि कृमिसमुलितिर्ज्ञेया. पुनर्त्रपो जगौ जो संयमीं इ! एकदा मंथै-को मनुष्यघाती पुरुषः परीकार्थ तोखितः, ततः श्वासरोधेन मारितः स एव पुरुषो मया तोखितः, परं तस्य देहतोखनप्रमाणं त न न्यूनाधिकमञ्जत. व्यतोऽहं मन्ये देहाद्वित्रः कोऽपि जीवो नास्ति. मुनींद्र जवाच, जो समींद्र! यथा वायुरहिता वायुसंयुता च तोखिता हतिनीं न्यूनाधिकप्रमाणा ज-बति, तथा जीवरहितो जीवयुतश्चापि देहस्तोखितो न न्यूनाधिकप्रमाणो जायते. पुनरपि नृप छ वाच हे भगवन् ! जवदुक्तमेतत्सर्वमिष मम सत्यं प्रतिज्ञासते, परमिस्त स कोऽध्यपायः ? येनाहं जी-वं प्रत्यक्तं नयनात्र्यां वीक्षे. मुनींद्र छवाच जो मेदिनीपते! श्रस्य कंपमानतृत्त्रगणस्य प्रेरको वायुः र्शिकातोऽपि यथास्मकं चर्मचकुषां नो नयनपथमायाति, तथायं जीवोऽपि रूपरहितःवादस्माहशां चर्मचक्कषां नो नयनगोचरीभवति, केवछं केवछक्कानवतां दिव्यचक्षषाप्रेव स दृष्टिपथमायाति.

द्यप्रैवमपास्तसकलसंदेहः प्रदेशिष्ठपालो हृदयोदितिविवेकजानुप्रवलमनापप्रभाभरागगतिमध्या-त्वांधकारः सहसोहाय गणधेरंडं च विःपदिक्तणीकृत्य पंचांगपातं प्रणम्य ललाटबडांजलिर्जगो, हे स्वामिन्! कषायादिलोलकल्लोलकदंवकव्याकुलेऽस्मिन् संसारापारवारावारे स्वात्मसत्यस्वरूपसुटनैकव- प्रदेशी च**रित्रं** एए टुमिथ्यात्वबुंद्यकेन प्रदिप्तस्येतस्ततो विलोङ्यमानस्य, पंचाक्विषयानेकनक्ष्मकमक्ष्मकमदिजलचरिन करैः पराज्यमानस्याङ्गानांक्रवेनाल्व्धपारस्य ममाद्य ध्वजादिशु गलक्षणलितं भवचरणोरुषवहणं करगोचरीज्ञतं, तदवलंबनेनाविलंबिनमेवाहमेनस्यालब्धपारस्यापि संसारपारावारस्यापरपारं प्राप्से. परं कुलक्षमागतमेनं मिथ्यात्वधमं मुंचतो मम हृदयं लङ्गापिशाची व्याकुलीकरोति. एतन्तृपोक्तं श्रुता स्वकीयशुश्रोरुदंतालिकिरणैर्नृपतेर्जाविस्वर्गामतसुखानां वर्णिकां दर्शयन्निव मुनीदोऽपि मनास्मित्वा प्राह, भो धरणीपते! मयैकं निगद्यमानं निदर्शनं त्वं सावधानतया शृष्णु? ज्यविर्जगाद स्वामिन् भवड्च्यमाननिदर्शनाकर्णनायाहमवहितोऽस्मि. मुनीदो जगाद—

दारिद्यपिशाचपराद्धतः कश्चिद् ग्राम्यसार्थो द्रव्योपार्जनहेतवे स्वग्रामान्नि सृत्य सिंह्व्याञ्चवा खादिव्याकुलां विकटाटवीमुल्लंच्य क्रमेणैकं लोहाकरं प्राप्तः. तत्र लोहनिकरं विलोक्य हर्षोःफुल्लह्द्र्यास्ते तल्लोहग्रंथिं बध्ध्वा स्विश्रारस्तुःपाट्याग्रे चिताः, क्रमेण च ताम्राकरं प्राप्ताः. तदा तैर्मिलित्वे ति विचारितं यल्लोहं त्वट्यमूल्यं, ताम्रं च तदिधकमुल्यमत एनल्लोहं मुक्वा ताम्रं स्वीकुर्मः. इति विचित्यं तर्मृतिमहारिद्यमिव लोहजारं दुरे निक्षिप्य ताम्रमारोगिकृतः. परं तन्मध्यादेकेनातीवमूर्श्वपुरु

मदशा∙ चरित्रं ५६

षेण पूर्व गृहीतो लोहभारो न मुक्तः, ताम्रजारश्चापि न समाहतः. सार्थपुरुपैर्वहुवारं प्रतिबोधिनोऽः । पि स निजाग्रहं नामुंचत, प्रत्युताकथयच बहुकप्टेन खब्बमेनं खोहजारं कथमप्यहं नो मुंचामि. तः तोऽग्रे गर्इद्भिः स्वतेजःस्तोमतिरस्कृतकौमुदीप्रजो रूप्याकरो दृष्टः, प्रमुदितैश्च तैस्ताम्रभारं त्यक्वा दारिद्यस्य जलांजिलदानपूर्वकं रूपयारः संगृहीतः. स जहस्तु तैर्बहुक्तोऽपि स्वकीयं मूर्तिमद्दीर्गाः ग्यमिव मस्तकोत्पाटितं खोहरारं न तत्याज. ततः ऋमेणाग्रे ऋमद्विस्तैः सहस्रकिरणिकरणाकर इत्र कार्तस्वराकरो विलोकितः. तदा बुध्मिद्धिस्तैः स्वय्यमुखं रूपप्रारं त्यक्वा स्वसो नाग्याकार इव स स्वर्णनारः संगृहीतः. दौर्भाग्यिपशाचाविष्ट इव स मृख्स्तु तत्कथनममन्यमानः स्वकीयं खोहनारं नो त्यक्तवान. पुनरंग्रे गतैस्तैर्वज्रवैद्भर्यादिमणिखाकरो वीक्तितः, तदा लक्षीदेवीकटाक्तितैरिव तःक्रः पोपकारं वह मन्यमानैरिधकतमञ्चिणगणस्पृहयाबुभिस्तैः कनकजारमुःसृज्य वज्रादिरत्नभारः संगृ-हीतः. स महामृहपुरुषस्तु तैर्बहुवारं प्रबोधितोऽपि निजािनिवेद्यपिद्याचपस्यतः इव स्त्राक्सनादर-परः स्वकीयं छोहरारं न तत्याज. द्यथं ते सर्वेऽपि पश्चात्रिवृत्त्य स्वस्थाने समागत्योपार्जितामितदः विषा वरभोजनाञ्चादनाद्यञ्जसितहृदयाः सुखभाजोऽनवन्, स खोहनारवाही मृदपुरु गस्त पश्चातापपरो

बदेशी-चरित्रं ५९

सदैव दारिद्यातिथी यतो महाक्केशपरंपरामाजीवितं सहमानो दुध्यीनपरो मृत्वा दुर्गतिं जगाम. खतो जो राजंस्त्वमि स खोद्दनारवाही मृदपुरुष इव दुर्गतिपदिमध्याःवोपेतवंशपरंपरागतनास्तिकवर्मपरि-त्यागे खज्जानिबंधनमाविष्कुर्वत पश्चात्तापं माकार्षीः? त्र्यय गण्यरोक्तां वाचं निशम्येयकाखपर्यतं स्वकृतमहाघोरपापोत्करातिजीत इव कंपमानांगोपांगः प्रदेशियणातः कथमपि समुह्याय लालारपदः बद्धांजिलपुरः प्रस्वलद्वनं जगाद. हे जगवन्! मृगयादिदुर्व्यसनाविष्टहृदयेन मया नृतमियंतं का खमनेकानि पापाचरणान्याचीर्णानि. व्यथात्राधुनैवाहं मम तत्पापाचरणोग्रफखपदानोत्सकनरकाधि-कास्परमाधार्मिकैस्तीवकदर्थ्यमानमिव मे हृदयं ज्ञयेन कंपते, नेत्रे श्रापि तमःस्तोमाहादिते इव दिग्भमं सूचयतः, पादाविप निविद्यायोनिगडनिगडिताविव पदमपि गृतं न प्रजवतः. स्थय त मम त्वमेव शरणं, व्यगायपुष्पशरायस्वमेव जवपंकिनमंत्रं मां धौरेय इवोद्धर्तुं समर्थः, ध्वजादिवरत्वकः णगणालंकतज्ञवचरणप्रवहणमेव संसारार्णवे ब्रुम्तं मां तारियतुं समर्थ भविष्यति. हिंसाद्यपेतिम ध्यात्वधर्माचरणेन भाविनरकज्ञयभीतं मां रक् रक् ? द्यथेवं नरकोग्रोरगविषभयजीतं कंपमानांगोपांगं च प्रदेशिष्ठपाळं विज्ञाय गणधरेंडो मणिमंत्रसिन्नवचनैस्तमाश्वासयामास. जो भूपाछ! अय खं 🐰 मदशा∙ चरित्रं ५७

विषादं मा करु ? जिनोक्तवरवचनाचरणोरुस्यंदनारूदस्वं पश्चि नरकाधिकारिपरमावार्मिकश्वापदपरि-वौरपरिग्रयमानः, कषायोत्कटखुंटाकपेटकैरनुपडुतः, दिविधवर्मोरुतुरंगमाभ्यामाकृष्यमाणः, धर्मध्याः नोठशंबद्धपरिपुष्यमाणः, मार्गश्रमापनोदार्धे स्वर्गादिरम्यभोगोपचितावस्थानेषु निवासं कुईन्, श्र-नगारोपदिष्टधर्मोपदेशास्त्रपानेन संसारदाहोद्भृतिपपासां पराक्रईन् मोक्तमार्गसन्मुखी द्रय क्रमेण सिद्धशिद्धाख्यं कमनीयं महापुरं प्राप्य चिरोत्कंठिताया द्यतिरम्यमुक्तिरमाया व्यविनश्वरं पाणिप्रहणं करिष्यसि. एवं मुनिवस्वचस्तुतिसुधोरुवाराधस्थोराखपास्तहृदयसंतापः प्रदेशित्रपाखो विनयेन गण-धेरंडं प्रणम्योवाच, हे स्वामिन! भवदुक्तो जिनधर्मोऽथ मह्यं रोचते, मिध्यात्वांधकारांधिते मम ने-त्रे प्रवदीयोपदेशांजनेनाद्योद्घटिते. ख्रथ प्रातरहं रोखंब इव पुनरत्रागत्य जवचरणारिदं च नि षेव्य श्राष्ट्रवतमकरंदं गृहीत्वा निजात्मानममदानंदममं करिष्ये.

इति नृपोक्तं श्रुवा गणधेरंदोऽवादीत, हे राजन! धर्माचरणविधाने प्रमादं माकार्षीः. श्रथ म-नस्यतीवमुदितो राजा चित्रसारिययुतो गणधेरंडं जावेन नमस्कृत्य रथाधिरूढो निजावासे समाग तः. ततो द्वपश्चित्रसारियंप्रत्युवाच. जो मित्र! श्रया तव सहायेन मया सुगुरुदर्शनं प्राप्य संसारसा- प्रदेशी: चरित्रं ५ए

गरतरणतरंमोपमो जिनधर्मो खब्धः. श्रथ श्वःप्रभाते त्वया सह स्यंदनारूढोऽहं मृगवने गुरुसमीपे गत्वा सम्यक्तवमृखानि श्रावकत्रतानि खार्ये. यथ प्रमुदितश्चित्रीश्चेत्रोऽपि ग्रुपेन विसृष्टो निजावासमाः जगाम, नृषोऽपि भोजनादि विधाय सञायामागत्य कृतराज्यकार्यः सायंकाञ्चे स्वशयनावासमलंचः कार. सूर्योऽपि निजावसानसमयं विज्ञाय प्रचंडप्रभावानपि स्वकरान् प्रकीणतेजस्कतया द्वमौ खंबः यन् मरणज्ञयज्ञीतपुमानिव कंपमानांगः ऋमेणास्तं प्रयातः. पूर्वदिगपि प्रचंमतेजसोऽपि स्वस्वामि नोऽवसानं विख्ते बन कुलिनविधवेव तमोविस्तरदंत्रोन स्वांगे स्थामवर्णशाटिकां परिवाय गिरिक्तरिन्न र्झस्वास्टिमेनाविस्तमश्चपातं कुर्वेती, निजनिजनीडगमनोत्मुकानेकपतित्रिनिकस्कृताराविमेषेण तार-स्वरं पूक्कविती सब्हदयोद् इतामितशोकमदश्यत. स्वकीयारि दिनकरमस्तं गतं विज्ञाय गिस्ग्रिहाः दिषु खीनं तमोऽपि घूकादिनिजसैनिकगणोपेतं बहिनिः मृत्य सर्वामिप महीं स्वायत्तां चकार. चंड मानोश्चिरतरं खरतरकरेनिकरनिपातातीवद्नेव महीमहिखा कमनीयं निजनायकं शांतकरं सुधाकरं समागतं विखोक्यातीवसुदितेव कौमुदीविस्तरणदंत्रीनांगे श्वेतशाटिकां परिद्धाना गगनविकीर्णतार-कोत्करदंजेन मौक्तिकनिकरेण वर्धापयामास. तमोनिज्ञाचरप्रचारोड्डवज्यभीता इव सर्वेऽपि देहिनो

ग्यस्या चरित्रं ६०

निद्रादंभेन मूर्जी प्रयाताः. दिवा सहस्रकिरणेन चुंबनसंजीगाद्युत्सुककामिनायकेनेव वारंवारं स्वकरः । प्रक्षेपेणोदस्यमानापि सतीव स्वकोशहृदयमनुद्धाःयंती क्रमुदिनी निजनायकं स्वाकिरणमागतं विज्ञाय तदीयातीवकोमंखसुखकरकरस्पर्शतोऽतीवमुदितेव कोशोद्धाटनदंशेन हास्यं दवाना स्वांगः लमसलिलिभिइदं ज्ञेन हर्षाश्रणि मुमोच. निजांगजं निशाकरमुदितं परिणीतकौ मुदीवरकत्पकं च वि ङ्गाय सागरोऽप्युबल्लोलक्लोलक्रेरालिंगनोत्सुक इव रराज. बाह्यणो मोदकोरहरमिव गृहमणि-स्तामसोत्करमाकंतं भक्तियत्वा व्याक्रिति इव कंपमानः कज्जाखनाखदंजेन सकखमप्यमवतः मदः नानखसंतरांगा नवपरिणीता प्रमदा स्वपतिभिखनोत्सुका खखाटतटविरचितकस्तः रिकावछरीदं जेन निशां वर्धापयंतीव शयनावासे समेत्य खज्जया दीपकविष्यापनिषेण तामसोत्करारस्पूर्वकं नृप्रसं-कारदंज्ञेन प्रकटं दिनश्रिये शाएं वितन्वंतीव हढालिंगनेन निजस्वामिनमतीवानंदमुदपादयत्. स्व-कीयस्वामिनं पंकजिनीपतिं पवनवेगो छित्तसर सिखलकञ्जीलांदो छिता कंपमानेव कामकरजनी करकः रस्पर्शे निवारयंत्रीव दृढनिवृहस्वकीयकोषद्वारा मकरंदरसञ्ज्ञांतर्निवृह्मधुक्रस्कृतकंकारास्वदंशेन वि पंतीव तस्थी. तामसिनशाचरेणापि स्वकीयावसरं शाप्य गिरिगुहादितो बहिर्नि सूय गगनतलोदि-

प्रदेशी-चरित्रं

६१

तानेकतारकोत्करदशनाविष्ठकितं कराखं स्नाननं विकास्य गलित इव सकलोऽपि दिनकरोडवस्ते जःपंजो विलयं यथौ.

श्रथ प्रदेशिज्याखोऽपि सुसिनद्रया रात्रिं निर्मयय मंगखत्र्यवर्यनिनादाकर्णनगति इः प्रभाते दिनकरकरिनकरस्पर्शेनोन्जितो निजसुहृचित्रसारश्रेरागमनं विलोक्तयन् वातायने तस्थाः चित्रसारश्रिरपि प्रातर्गतिन्छो निजसुहृन्नप्रमय्पदर्श्नोपेतजिनधर्मावाप्युत्सुकोऽविलंबमेव स्यंदनं सः ज्जिन्न्यानंदप्रेरित इव नृपावासे समाययोः ततस्तौ द्यावि स्यंदनारूढो सुनिवरचरणारविंदनमनो सुकौ पिश्च विविधवार्ताखापं कुर्वतौ नानाराखवरेष्यकौतुकानि विलोकयंतौ सुनिगणचरणन्यासप् वितिते मृगवने प्रापतुः तत्र रशादवतीर्य तौ द्यावि केशिकुमारगणधरेष्ठं विनयेन प्रणम्य यशास्थानसुपविष्टाः ॥ इति श्रीजामनगरनिवासिपंडितशावकहंसराजात्मजहीराखाद्रोन विरचिते श्रीप्रदेशित्रस्थाखन्वरित्रे गद्यकंघे तृतीयः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु ॥

प्रदेशी: चरित्रं ६१

॥ ऋथ चतुर्धः सर्गः प्रारत्यते ॥

श्रिष्ठ केशिकुमारगणधेरं डोऽपि तयोरमें धर्मीपदेशं ददौ. ये भव्या दुन्तरसंमाराणिवयानपात निभानां जिनानामर्चनं कुर्वेति, ते देवपालनेरंद्रवित्रयतं कव्याणमालां लजेते. एवं मुनिवरोक्तं व चनं श्रुत्वा धर्माचरणोत्सुकमानसः प्रदेशिद्धपालो बद्धांजलिकीगो, हे भगवन्! कोऽसो देवपालः? कथं तेन जिनार्चनं कृतं? का च कव्याणमाला तेन लब्धा? सकलमपि तचरित्रं कृपां विधाय मद्मे प्रकृतिकृत्य मामपि धर्माचरणविधौ नियोजयध्वं? गणधेरं डोऽपि दृपं तचरित्रश्रवणोत्सुकं विज्ञाय जगाद, हे राजन्! शृण् —

उञ्चल्लवणार्णवस्तिलक्लोलमालापदालिताखिलक्रमले जंबृहीपे जरतचमवर्शेककीर्तिस्थाने जारते क्षेत्रे मध्यखंडेऽनेकिजनागारपिरमंहिता मथुराख्या नगरी वर्तते. तत्र रिपुगणोन्मत्तमान्तंगकेसिरसिन्निज्ञः सिंहरयाभिषो छपः पुत्रविन्निजनां पालयितस्म. तत्कोमलकरकमलिनवासैकला लसा कमलालयोनमुक्तवापत्या कदाचिदपि तन्मिदिरं न जहातिस्म. तस्यां नगर्यो विणक्कुलवंश-मुक्तामिणसिन्निजो नृपतिमान्यो बुद्धिविनिर्जितसुरगुरुर्जिनधर्मपरमादरपरो नित्यं जिनार्वार्वनतत्परो

मदेशी-चरित्रं ६३

जिनदत्ताख्यो महेन्योऽत्रत्. तस्य गृहे देवपाखाख्य एको गोपाखः किंकर छासीत्. स च सर्वदा स्वस्वामिन ब्याङ्मया तद्भवां चारणार्थमरायमध्ये याति. ब्याब्रैकदा तत्र वर्षतुः समागतः. धनकज्ज-खजाखनिभा मेघाः परितः समागत्य रक्स इव तिहत्तरखतेजोऽसिपाणयो गजीरगर्जनज्वखनास्रो-त्करवृतो ज्योतिरिद्धं सहस्रकिरणं सपरिवारमाञ्चादयामासः. चंमिकरणातीवचडकरपातैश्चिरमणितम्। बहिर्निः सृतवास्पाविक्षिमिषेणातीवनिः श्वासान् मुंचतीं विरदातुरां मुर्जितां प्रमदामिवावनीं मंदंमंदमती-वशीतसिखखधाराभिर्मेघः सिंचतिसा. विरकालेन देशांतरागतिनजिपयाखिगनेन कामातुरकामिनीव धरापि नवोद्धिन्नांकुरोत्करणिमषेण रोमांचं प्रकटयंती मंदंमंदं वहज्जखनवाहदंजेन क्रणादेव द्वीजृता. सुरतोद्भवकखहेन चिरमवाङ्मुख्यपि स्थामा निविमधनगर्जनन्यभीता चाद्ववनरचनप्रयतं विनैव मदनातुरं भर्तारं हदमालिंग्य सहसैवामदमानंदमुत्पादयामास. पश्चिकहृदयामानविरहानलबिहिर्निर्गः ततापोत्करा इव निविमगभीरघनगर्जनदंशेन तदंतःकरणानि स्फोटयंत्य इव विद्युतोऽप्यभितः प्रसः स्रुः. निजावासकासारगतकमितन्योऽपि स्वस्वामिनं चंडकरमपि घननिशावरपरा दृतं विज्ञायातीवः शोकात्रा इव गलद्वनसिललंदेनेनाश्च्यारा मुंचंत्रः स्वहृद्यं स्कोटयंतिसा. पदाहयविश्चाह्य हंसा चरित्रं ЦЗ

खपि निजमित्रं हंसं जखदरकोऽभिद्रतं विखोक्य शोकातुरा इव कीडापराङ्मुलाः स्वर्कीयावाससः रांसि विमुच्य देशांतरं गंतुकामा इव मानसंप्रति याताः. जखदवर्षणभृत्युखिना नद्योऽपि कुखटा इव कुलदयं विनाशयंत्यः, प्रकटिनावर्त्तनाज्ञयः, स्वांगजानिष मतस्यादीन दूरमुहालयंत्यः. स्वकीयस्वैरगः मननिवारकान महनोऽपि बृक्कपाषाणादीनुज्ञलात्वकीयकल्लोलकरेरुःसारयंत्यो गतत्रपा इव प्रकटमेव र लाकरमालिंगयामासः वसुवापि स्वकीयस्वामिनमन्दं विद्युद्रजनादिमहानंबरकलितमागतं विलोक्य नवोद्भिन्नतृणांकुरोत्करदं जेनांगाहितनी खोत्तरीया के कि के कारविमषेण मंगलगानं कुर्वेनी सत्कारयित-स्म. इतो गौचारणार्थमरत्यगतेन तेन देवपालगोपालेन निविनं वहज्जलप्रवाहनो निर्धीततिहती तदात्तासीभाग्यमिव प्रकृति श्रीमदादिदेविवं दृष्टं. विस्मयस्मेरमानसो देवपालस्तां जितप्रतिमां वि-ज्ञाय लब्बिनियान इबोत्पाट्य विरते च मेवे सरितोऽपरतटे मुडेलुमिश्रितामेकां वेदिकां विधाय स्थापयामात. तदुपरि च स वानेयदारुनिर्मितं मंमपं व्यवात. ततोऽसी जावेन तदर्वनं विवाय स्व चित्ते चेति नियममकरोत, स्थतः प्रभृति मयास्य देवाधिदेवस्थार्चनं कृत्वैव जोजनं विधेयं.

व्यक्षेकदा निविद्यानंबरांधिताखिद्यदिक्चको वातोत्खातानेकपादपो घनाघनो मुशलधाराजिः

पदेशी चरित्रं ६५ सप्ताहोरात्रं यावद्ववर्षे. नद्यागतामितजखपूरेण निवारितो देवपाखो देवाधिदेवजिनविंवार्चनासमर्थो गृहीतिनयमात्रही सप्तीपवासानकरोत. श्राशाष्ट्रमे दिने विरते च जखदे, समस्थिते च नदीपूरे दे-वपालो अएये गत्वा जिनविंबार्चनमकरोत. तदा तन्नियमसंत्रष्टसः द्विंबाधिष्टायकोऽमरः प्रत्यक्तीत्र्यं तम् वाच, जो देवपाल! छाहं त्वज्जिनमक्तितस्तुष्टोऽस्मि, छातस्त्वं वरं रुखु? देवपालेनोक्तं भी सुर!य-दि त्वं तप्टस्तुहि मह्य राज्यं देहि ? देवेनोक्तमितः सप्तमेऽह्नि त्वमस्य नगरस्याधिपतिर्ज्ञविष्यसि. इन् त्युक्तवाह्य्यीयते दिवीकसि देवपालोऽपि गेहे गत्वा मोजनमकरोत. व्यथ सप्तमेऽह्नि तस्यैव नगरस्य सिंहरयाणियो खपो दैवयोगेन पुत्ररहितः पंचलमीयवान, तदा प्रधानपुरुपैर्मिलिला नपनिश्चयकते पंचिद्वयानि श्रंगारितानि. दिव्यानि च तानि नगरमध्ये आमंश्रामं यत्र स देवपाली गाश्रारयन्तर एपमध्ये समुपविद्योऽस्ति तत्रागतानि. तत्र भृंगाराभिषिको देवपाखो गजेन निजस्कंघे समारोपितः, अत्रं च स्वयमेव तदुपरि विकसितं, चामराभ्यामपि स वीजितः. ततस्ते प्रवानपुरुवान्तं गजारूढं दे वपालं नगरमध्ये समानीय तस्य राज्यानिषेकं चकुः. क्रमेण तं देवपालं गोपालं विज्ञाय सर्वेऽपि ते प्रधानपुरुषास्तदाङ्गां न मन्यंतेस्म. तदा खिन्नचित्तो देवपाखो दध्यावहो विनाङ्गां ममैतेन जिन **प्र**देशी-चरित्रं ६६

दत्तेन राज्येन किं? खतोऽहं जिनाबे गत्वा ममैतं व्यतिकरं निवेदयामि. इति विविंद्यासौ तिटेतीः तरस्थे जिनगृहे गत्वा भक्या जित्रशतिमां प्रणम्यार्चनपूर्वकं न्यवेदयत्, हे स्वामिन्! कृषां विवाय खया मह्यं राज्यं दत्तं, परं सचिवनागरादयो ममाङ्गां न मन्यंते. त्र्यतोऽवकेशिङ्कमनिजेने नेन नि ष्फलेन राज्येन किं? एटंविधां तिह्यासी निशम्य तद्धिष्टायको देवः प्रकटी त्योवाच, जो देवपाल! त्वं चिंतां मा विघेहि ? त्वदि छितं सर्वेमिप कार्य सफछं जाविष्यति. त्वमेकं मृत्पिंडमयं वारणं कार-य ? तं च विविधालंकीररलंकृत्य करधृतशरामनयुक्तशरस्तदारूदस्वं राजमार्गे गमनागमनं कुरु ? स मृत्मयोऽपि गजो मत्रप्रावेण केनाप्यनिवास्ति विश्लेषामपि त्वदरीणां भयमुत्पादयन् ब्रमणं करि ष्यति, रायभीताश्च ते सर्वेऽपि बद्धांजखयो मुकुटमिव त्वदीयाङ्गां स्वमस्तकेषु घारियष्यति. एवं स देवो देवपालमाश्वास्यादृश्यीव रूव. त्यथ गतिवंतो देवपालोऽपि (दवीकोवचिस श्रद्धानो जिनप्रति-मां प्रएम्य निजावासे समागत्य कुंभकारानाहूय मृत्मय जिनिर्मितये समादिदेश. तैरप्यचिरमे वै रावणनिको मृत्मयो गज एको विनिर्मितः, राज्ञे च समर्पितः, त्रात्र तं मृतिकाविनिर्मितं स्तंबेरमं विविधालंकारेरलंकारयंतं देवपालक्षपालं विलोक्य सिचवादयो राजलोका जहसः, ब्यहोज्यं देवपा

प्रदेशी चित्रिं

E3

खद्रपाद्यो बाख इव मृत्मयहस्तिनमाभुषणगणैर्विभुषयन्तृनं स्वगोपाद्यत्वोद्भवां मृहनामेव सूचयति. एवं हास्यं कुर्वतां तेषां पञ्यनामेव देवपालः करघृतशरासन्यनशरस्तं मृत्मयगजगारुगेहः तत्काः खमेव देवाधिष्टतः सोऽनेकपोऽपि सजीवसत्यगेजेंड इव निजं शुंडादंडमुख्लाळयन दिग्गजानपि भाषधन्नितस्ततो राजमार्गे गमनागमनमकरोत. एवं मृत्मयमपि तं गजं चल्लां विल्लोका चेतरस्व तीवचमःकृताः सचिवादयो जयजीताः कामरा इवोत्स्रवंतो दवाविरे. आकर्णाकृष्टशरःसतो गजस्कं धारुढो देवपालोऽपि भयेन धावमानान् सचिवादीन् प्रति जगाद, भो जो सचिवादयः! यूवं इत मेव मदीयाङ्गामंगीकुरुःवं ? व्यन्यव्या मदीयोऽयं शरासनमुक्तो दिव्यशरः सर्वानिष युष्पानधुनै । य मातिष्ठीन करिष्यति. एवं देवपाछोदितं वचनं सिंहन।दिमवाकार्षे ते सर्वेऽपि सिववादयः श्रमाछा इव महाक्तोजं प्राप्य जयकंपमानांगा विमुक्तपद्धायनाः कीखिता इव तस्थः. देवपाञ्चोऽपि देवाधि ष्टितं तं गजं स्थापयामास. जयजीतास्ते सचिवादयोऽपि तदंग्रे समेख बद्धांजलयः स्वकीयापरावक् मायाचनपूर्वकं तं प्रणिपत्य मुकुटिमिव तदीयाज्ञां शिरस्सु दधः. ट्यथ संयमितशरो देवपाजोऽपि ज्यातुरांस्ताच सर्वानप्याश्वास्य तैर्युतो नागरिकैः सविस्मयं विखोक्यमानो, मंगलार्थमक्तनभृतस्थाज- प्रदेशी-चरित्रं ६∪ पाणिजिः पौरीगणैर्वध्याप्यमानः, भेरीमृदंगादिविविधवादिवनादैर्दिगणमपि विधरीकुर्वन्, सुवासि-नीवनितावृंदेगीयमानामानयशोवृंदः, प्रवमानानेकतुरंगमोत्वातरजोगणौर्गगनांगणमाबादयन्, अने-कानेकपक्रपोद्धस्थलगलन्मदवारिनिर्झरैः सुर्याणितम्नां मेदिनीमभितिचन्, स्यंदनस्तोमशिखरलमाने कपंचवर्णपताकोत्करेर्वरतःमप्यखं चित्रयन्, पदातिपरिवारामितपदपातजानाति ढकंपेन शेषाहेरपि चेतसि चमत्कारमुत्पाद्यम्, यौवनरम्यगोपांगनाजिरप्यपांगने त्रैः सस्पृहं वीद्भिनः क्रमेण क्रमंस्तिहिनीः तटे युगादिदेवप्रतिमाविद्धविते स्वनिर्मितकाष्ट्रजिनाख्ये ययो. तत्र स्वकीयमृत्मयगजादुतीर्य जिन प्रतिमां च भावेन पूजियत्वा सचिवादिनतपादाग्वेदः सकखपरिवागपरिवृतस्ततो निवृत्य बंदिवृंदैः संरत्यमानो निजाखयमाजगाम. ततोऽसौ पूर्वऋतोपकारं संस्मृत्य जिनदत्तश्रेष्टिनमाहूय सचिवमुख्यं चकार. व्यथाधिगतजिनदत्तश्रेष्टिश्रेष्टमहायो निर्मितराज्यसुव्यवस्थितिर्नित्यं निजजिनपूजनिवमं प्र-पाख्यन, पंचेंद्रियजन्यविविधनोगोपभोगान् भुजन् देवपाख्यपाखः स्वसमयं गमयांचकार. क्रमेण तेन तटिनीवनिताकटीतटाखंकार यतं गगनांगणचुंविशिखरमंबरतटथयाविस्तत्रमणातिश्रांतसहस्रकरकः तिनवासिमव कार्तस्वरवस्वक्षांकितं, परितो निर्मितानेकगवादगणविखोचनैः सृष्टिसौंदर्य विखोः

प्रदेशी चरित्रं ६ए कयत्, पंचपर्णपताकाव्यजनजितितिशीतवातीत्करिनरस्तसंसारतापाजितप्तानेकभिकिनिकरसंतापं श्रीयुगादिदेवमंदिरं परिशीलितशिल्पशास्त्रवर्शीलिपभिर्निर्मापितं. सन्नीतिपश्रमपाणास्तान्यायमार्गि सुलीकृतप्रजोऽसौ धर्माराधनपरः क्रमेणायुःक्षये पंचलमाप्य स्वर्गे जगाम. क्रमान्मोक्कमि स यास्य ति. एवं हे प्रदेशिग्रपते! देवतत्विषये मयेदं देवपालिनिदर्शनं तव निदर्शितं. सम्यम्धर्मप्राप्तिश्च जीवानां सुगुरोरेव प्रसादाज्जायते, यथा सर्वदानर्श्वमार्गप्रसक्तो जयघोषपुत्रो सुंदराजिधः सुगुरुष-सादाद्धमाराध्य प्रांते मुक्तिमहिलापाणिपीडनप्रवणो वद्यव.

ख्रिवंविधां केशिगणधेरं छोक्तां घनाघनघनगर्जनिमां वाणीं निशम्य मयुर इवामंदानंदक ख्रोखो छिताहृदयो मेघसिखखधाराहतकदंब कुसुमिव पुलिकतांगः प्रदेशि उपादः शिरोब छां जिल्ला पुटो जगाद, हे भगवन्! कोऽसी कर्णसुंदरचरितः सुंदरः? कथ्यं च तेन रमणीयमुक्तिरमणीरमणतं प्राप्तं? तस्य चित्रं पवित्रं सकलमि चरित्रं कथितवा मम श्रवणपुटं पवित्रं कुरुः तदा गणधेरं होऽपि मिथ्याल हरिणगणत्रासकृते कंठी स्ववरस्विमां वाणीं जगाद. हे नेरेंद्र! व्यमेक जिनवरेंद्रकृषी-वल्ल जोस्वोधिबी जे, जैनागमिक सिणि जेकसिख स्वारणी थोरणी सिंचित्रे, दिविध धर्मवरवृष ज्युगलक प्रदेशी चरित्रं

र्षितेऽस्मिन्नेव नारते क्षेत्रे रत्नपुरानिधं पुरं बदव. यत्रानेकविणग्वरैर्निजविणणेषु विक्रयार्थं प्रकटीकः तान् मणिमाणिनयादिरतोत्करान् विखोक्य रत्नाकरोऽपीर्ध्ययाजितप्रहृदय इव केवखं खकीयं मकरा क्रस्वमेव मन्यमान ज्रह्म त्क्क्ष्मोलकरैः स्वहृदयं सर्वदा कुट्टयतिस्म. तत्र जयवर्माख्यो धराधिपः स न्नीत्या राज्यं कुर्वन पुत्रवत्त्रजां पालयामास. तस्य नृपस्य प्रवलं प्रतापं निरीह्यासहमान। इ्वारिप्र-करा घकप्रकरवद्गहर्नागरिगहरान जेजः. तस्यातीवमाननीयो जयघोषाख्यो विणयरस्तस्यां पुर्यो निः वसतिस्म. श्रानारतं रत्नाकरपथप्रयाणप्रवणानेकप्रवहणानीतनानाविधक्रयाणकैस्तत व्यापारं कुर्वन्, द्रस्ट्रिव्यं चोपार्जयन्, बहुद्रव्यदानव्ययमंत्रेण च दास्त्रिपिशाचाजित्रतानेकजनानां दुःखं दृशकुर्वत्र-सावासमुद्रांतं निजकीर्तिं विस्तारयामास. तस्य जगिंदस्तृतातीवयशोजरा सुयशाजिधा बह्वभासीत्. तस्य कार्तस्वरामितते जःपंजविराजितमतीवकोमलमुरुयुग्मं निरीह्य त्रपातुरा इव कदलीमाला गह-नारायेऽगायतरुगणनिकुंजपुंजेषु निखीना इव वनवासं जेजः.

श्रय स जयघोषश्रेष्टी निजवंशपरंपरागतं सुगतधर्ममेव निर्मत्यमुक्ताफलनिमं मन्यमानोऽहर्नि इं निजहृदयालंकरणीकरोतिस्म. पंचेंडियातुलक्षमंत्रीनौ तौ दंपती विविधसमृहिरूपालवालस्थितौ, प्रदेशी-चरित्रं वश

विविधवरस्वादोपेतषम्हरसाहारसिक्तौ यौवननववनस्थौ समये व्यतीतेऽप्यवकेशियादपाविव स्वकुला धारत्रतं पुत्रफलं नापतः. श्रथेकदा दिनावसाने कमिलनीमिव सुतानासिचितातुरतयातीवम्लानम् सीं निजांगजां सुयशां निरीद्य जयघोषोऽपृञ्चत्, हे प्रिये! चंमकरकरनिकरपराग्रतं दिवा शशांक-विंवमिव किमद्य तवाननं निस्तेजस्कं प्रतिभाति ? म्खानीयृतं तव मुख्यंकजं निरीह्य मम मानसः मरालोऽपि निराशी ऋयाद्य खेदं प्राप्तोति. श्यतस्तव चेतश्चिंताकारणं मह्यं निवेदय ? एवं निजप्रेयः-पृष्टा सुयशा नयनयुगलगलदश्चधारोत्करहावितोत्तरीया स्वलदक्तरा निजनायं प्रत्युवाच, हे स्वामिन! मणिमौक्तिकोत्करोपेतं खाकरनिजमपि त्वां खब्धाप्यानंदकंदोत्पादकं शशांकनिजं पुतरतं न प्रा-प्रास्मि. द्यत एवाहमद्य निरालंबं शोकसागरे निममास्मि. द्यक्षैवंविधां निजिपयात्राचं निशम्य जय-घोषोऽपि चिंतानिवारणार्थं स्वकीयां गोत्रदेवतामाराधयामास. सापि प्रस्वक्षीत्रयोवाच हे जयघोष! तव पुतरतं भविष्यति, परं स तव परंपरागतं बुधधर्म त्यक्तवा जिनधर्ममंगीकरिष्यति. इत्यक्तवा गो बदेवताऽहरूशीग्रता. स्राप्ट गोबदेवतयोक्तं वृत्तांतं स निजिश्वयायै निवेद्य तां चाश्वास्य स्वचेतसीति व्यिचितयत. नृनमहं येन केनाप्युपायेन पुत्रस्तं बुधधर्ममुक्कट एव नियोजियत्वा तममृख्यमेव विधा प्रदेशी-चरित्रं धर स्ये. य्यय गोत्रदेवीप्रजावात्सुयशापि रत्नगर्जेव गर्जे पुतरतं दधाना निजस्वामिनमप्यानंदयापास. संपूर्णे च समये प्राची शशांकविविमव हृदयोदिधसमुद्धासनालं सा पुत्रस्तं सुषुत्रे. व्यमंदानंदोद्धः सितमानसो जयघोषोऽपि पुत्रजन्मोत्सवे खद्मपदानेन मार्गणगणं संतोषयामास. व्यय तं सुतस्त्र-मतीवसुदराकारं निरीह्य दंपती त्यां प्रमोदेन स्वजनसाहिकं तस्य गुणनिष्पत्रं सुंदराभिधानं चके. क्रमेणोल्लंघितवाव्यभावः सुंदरः शशांक इव सकलकलाकलापकुशलः स्विपितृहृदयकुमुदमुल्लासया मास. खाशासी यौवनवनं गतोऽनंगमृगयुशरज्यो मा ख्रयादिति विचिंत्य पितृत्यां स एकया कुछी नया सुरूपया च कन्यया सह परिणायितः. स्मृतनिजगोत्रदेवतोक्तवचनो जयघोषो मासौ बुववर्म त्यत्तवा जिनधर्ममंगीकुर्यादिति विचित्य तं बुधागमाध्ययनकृते बौद्धनिर्प्रथपार्श्व मुमोच, जातश्च क मेणासी बुधागमोदधिपारगः. स्थय सुगतागमवास्थि सुदृढतरंभिकामिव कामं रममाणां तन्मति वि ङ्गाय गतचितो जयघोषो सुनाविक इवामंदानंदं प्राप्तवान्. इतोऽन्यदा युवक्युगलातीवाजिलापरज्जु-पुंजाकृष्ट इव वसंतर्तुसमयस्तत्रागतः. मंजरीपिंजरीयताम्रतस्वोऽराष्ट्रागतवसंतय्यस्वागताय वनदेवतो-त्तंभितवंदनमालिका इवाजितो बद्धः. पंचमस्वराविष्कृतहृदयोह्यासाः कोकिलगणा इतस्ततो व्रमंतो प्रदेशी-चरित्रं १३

विरहातुरपांथानां हृदयानि विदारयामासुः. इमिपशाचपतिः पखाशोऽपि निजावसरं प्राप्याकंतं पीत-विरहातुरपथिकपछशोणित इव विकसितारुणवर्णनिजवर्णगणमाविष्कुर्वेच सर्वानिप पांथान् दुर्वेद्धां श्रकार. नवीनागतवसंतऋपतेर्वेदिन इवेतस्ततो च्रमंतो भ्रमरा निजमकरंदरमञ्जूब्यत्वं प्रकटयंतो कान-ने अपंदं गुजारवं चक्कः. निर्श्वरानंदोल्लसितहृदयानां खतामंत्रपेषु दृढमार्खिगितानां युवकदंपतीनां ख मानि हास्यस्तकानीव निकुंजेषु कुंदमुचकुंदकुसुमावखयो रेजिरे. भ्रमञ्जमरनिकरमिषेणाविष्कृतः कृशक्कविक्षेपा वनश्रीरिप योवनमदोन्मत्तानां युवां मनोम्रगाननंगव्याधामोघशरविषयांश्रकार. नवप-ख्वाहितशरीरशृंगारास्तरवोऽपि पंचशरशरवारप्रभिन्नहृदया इव कामिनीकटाक्कविक्षेपगंक्रपसेकपादप्रहा-रादिजिः प्रकटितमनोमन्मश्रविकारा नृनं निजपञ्चवांगुलिजिस्तरुणयुगलगणान् वसंतोत्सवायाजुहवः न. प्रक्रुख्नमाखतीखतागणाञ्चादितगढ्निनकुंजगतं कमपि तरुणं निर्जनत्वेन गतत्रपं निजनवपिरणी-तिषयामुख्युंबनपरायणं निरीदयाविर्द्धतोत्कटमदनविकार इव दिनकरोऽपि स्विप्रयां कमिलनीं निज करैनिर्जरमाखिंग्य परिचुंबतिस्म. मन्मश्रहारोन्मथितहृद्यापि कापि नवपरिणीता कामिनी पतिसंग् मोत्कंडितापि खज्जया पराङ्गुली छता सौगंध्यबुब्धनिकटभ्रमञ्जमराभिष्ठयमानमुखकमखा तद्देशभ

प्रदेशी चरित्रं ९४

येन सहसैव निकटस्थं चाटपरायणं निजस्वामिनमयत्रमेव निर्जरमाखिंगतिसा स्विपियाकपोखयुगः खवरवर्णचौर्यपरायणं तत्र प्रफुखपाटलकुसुमस्तवकं विखोक्य कश्चित्यवा हृदयाविर्द्धतामितेर्ध्ययेव ब्रु नातिस्। विविधकुसुमसंचयद्धिताखताह्यादितमंडपेषु निःशंकं सुरतोत्सवासक्तमिथुनानां निःसीमः श्रमोद्भवस्वेदिबंद्नामपनोदाय खद्ध दययेव निजावसरं प्राप्य दाक्तिणात्यो मखयानिखो मंदंमंदं व वो. पीनोन्नतकिनस्तनफलां विद्यारणाधरप्रवालां कोमलकरांगुलिनवोद्धिनपञ्चवां स्मितोरुकुसुम संचयां कांचित्रवयौवनप्रमदां निजजन्त्रीतिगादमालिंगितां विलोक्य मदनातुरेव वसंतोत्सवाभिलाषि णी नवोद्भिन्नफलप्रवालपल्लवकुसुमोत्करा डाक्तवरवल्लर्यप सरसं रसालतरुं स्वकीयं नर्तारमेव मन्य-माना परिवेष्टनमिषेण दृढमालिंगतिस्म. निर्जननिकुंजमध्ये पंचशरपिशाचवशगेन सुरतोत्सवरसासः क्तमानसेन युवा निजजर्का स्वकीयगौरपीनोन्नतकिनकुचयुग्मयोविंरचितामरु एपमां खरनखरपंकिः मिष सुरतरसास्वादाधिगतामंदानंदतयोरस्तयहितविङ्कममालामिव मन्यमाता काचिद्रतोहिता नवयौ वनश्मदा खज्जयेव निजोत्तरीयेणाविखंबितमाह्यादयामास. सुरतश्रमोद्भवस्वेदविद्कदंबकव्याकुखां निजिपयामालोक्य प्रेमप्रथिलः कश्चिद्युवा कोमलकदलीदलतालवृतेन वीजधन स्विपियोपरि पतंतं ादेशी-चरित्रं ७५ मन्मश्रोन्मश्रितसहस्रकरकरिनपातं निवारयित्रव रेजे. माधवीखतामंडपे हेखांदोखितांदोखनोपिक श्राया मंदंमंदं वहन्मखयानिखखहरीमाखाचांतघमीं इवस्वेदिबंदुकदंबकायाश्चिवितवरकस्त्ररीकपूरपूरपूर र्णतांबूखदखाविर्द्धतसुरिजसुरिजस्ति साह्याखिखखतामंडपायाः कस्याश्चित्रमदायाः सुधाकरकरिनकरिगारं मुखं वरसुगंधोपेतं साह्यादिकसितं कमखकुसुममेव मन्यमानः पंचशरशरिनकरिनपातपराभृतकामुक इवाविरतसंकाराखिमेषेण चाटुपरो अमरो मुख्युंबनाजिखाषेणाजितो व्रमन् सत्येव तया कोमखक्रात्यां निवार्यतेस्म.

एवंविधं कमनीयं वसंतं वनमध्ये समागतं विज्ञाय कोकिलकल्लखाह्ता इवेतरेऽि युवनाग राः स्वस्वकामिनीसुहृद्गणोपेताः क्रीडोत्सविकिषिया सरसरसालादितरुनिवयालंकृतेष्वरत्यिनिकुंजपुं-जेषु स्यंदनादिवरवाहनारूढाः प्रययुः. स्विमित्रैः प्रयमाणः सुंदरोऽि वसंतोत्सवामिलाषेण पुष्पावतं-सोद्याने जिगमिषुर्निजजनकस्याज्ञामयाचत. जयघोषोऽवादीद्वो पुत्र! सुखेनैव त्वया वसंतोत्सवाय गंतव्यं, परं तत्र त्वया बुधधमीनुयायिभिर्विनान्यधर्मिजनानां संगो न विधेयः. पित्रैवं शिक्तितः सुं-दरोऽत्य स्वसुहृद्गणोपेतो वरयानारूढः क्रीडार्थं पुष्पावतंसोद्याने प्रययो. तत्र विविधवणोंपेतानेककुः प्रदेशी-चरित्रं 9६

सुमावचयादिकीडां कुर्वन सुहुद्धिः समममंदानंदमनुभवन अमर इव अमन स सुंदरः कचिदशोकत-रुतल्खितमग्रजागस्थजविकजनानां संसारतापोद्धेदायोपदेशाम्रतपानं कारयंतं जैनमुनिमेकं विल्लो क्य स्वसुहदोऽपृञ्चत्, जो सुहदोऽत्र रक्ताशोकतरुतस्थितोऽयं सुनिः किमाख्याति ? तत्र गत्वा वयः मिप तदाख्यानं शृह्यमः. तदा सुहृदोऽवदन् जो मित्र! आयं हि जैनो सुनिर्जिनधर्मापदेशं प्रयन्नति, पिता च ते त्वमन्यतीर्थिसंगमं निवास्ति। अतस्तदुपदेशश्रवणे पितुराज्ञाज्ञंगो न ते श्रेयस्करः. सुंदर ज्वाच भो सुहदः! एकानलादिदर्शनेन यथा कापि दोषोत्पत्तिन जायते, तथास्य मुनेरपि दर्शनं न खुद्ध कस्यापि दोषस्योत्पत्तये जविष्यतीत्युत्तवासौ समित्रो नातिदूरमशोकतरुनखस्थमुनि-समीपं प्राप्तः. मुनीशोऽपि स्वकीयातीं डियावखोकेन तं संदरं जाविक ब्याणं विकाय विशेषेण धर्मी-पदेशं ततान. मोहकादंबरीकदंबकातिद्धप्तचैतन्या जीवा हितोपदेशदातारं सज्जरमप्यवगण्य कषा-यादिमिंजगणरुपद्धताश्रतुर्गतिचतुष्पये ज्रमंतो निःशरणा जवांधकूप एव पतंति. परं सुगुरूपदेशश्र-वणीषधापास्तमोहमदिरोत्पन्नास्वास्थ्या भविकदेहिनः कषायहालाहलधारया सिक्तं दुर्गत्येककट्फल-प्रदानसम्र्थी संसारविषवृद्धां मृलादुन्मृत्याविनश्वरात्यंतिकैकांतरार्मप्रदायाः कमनीयमुक्तिकामिन्याः रदेशी[.] चरित्रं 99

संगमं खब्धा शाश्वतानंदपरंपरां प्राप्तुवंति. कषायातिखोखकल्लोखमाखाव्याकुन्ने संसारसागरे निः शरणं बुमनपराणां संबंधिवर्गोत्रश्राहकुखाकुखहृदयानां प्राणिनां सुगुरूपदिशे जिनधर्म एव वरप्रवहः णमिव तारणे समर्थो भवति. इत्यादिजिनगुरूपदेशामृतं निपीय सुगतागमोपदेशं विषमिव मन्य मानः सुंदरः स्वसुद्दुपेतस्तत्रोपवने नानाविधवसंतोत्सवक्रीमां विधाय दिनावसाने यानारूढः स्वकीयं गृहं समाजगाम. जोजनानंतरं परमस्नेहपरः पिता सुंदरमपृत्वत, हे वत्स! त्वयाद्य वसंतोत्सवाय पुः ष्पावतंसोद्यानं गतेन तब किं चित्रं दृष्टं? यथ जनकाज्ञाजंगजीरतया यावत्स किंचित्र जल्पति. तावत्तीस्तत्सहद्भिनमुन्युपदिष्टोपदेशश्रवणवृत्तांतो निरूपितः. तत् श्रुत्वा कोपानखातितप्तहृदयो जन यघोषो निजाननकुहराध्यूमनिमां वाचमुवाच, रे दुष्ट! बहुशो निवारितेनापि मया कथमिव त्वया पाखंडिजैनगुरूपदेशः श्रुतः ? ततो खभस्त्राधुनैव मदाङ्गानगफ्यं ? इत्युक्त्वा तेनासा यष्टिमुख्याः दिनिस्तामितोऽपि सुंदरो मनागपि नो कुपितः. ततो जयघोषो जगौ रे दुष्ट! व्यतःप्रभृति त्वया मदीयाङ्कां विना कदापि वसंतोरस्वाय न गंतन्यं. सुंदरोऽपि किंचिदप्युत्तरमद्तिव स्वकीयशयनावासे ययौ. गतनिद्रोऽसौ तत्र निजचेतिस चिंतयति, नुनमयं जिनधर्मः सर्ववां बितार्थप्रदाने उचिंत्यचिंता

≀दश। चरित्रं 90

मणितुब्योऽस्ति. सुगतोपदिष्टो धर्मस्तु संसारापारपारावारपातनपापाणसिनभोऽस्ति. व्ययात बुवध-मीं धैक बक्षुषः पितुर्गृहे निवसतो मे जिनधर्मपालनं दुष्करं. व्यतो देशांतरे गला निजभाग्यपरीकः णपूर्वकमहं जैनधर्ममाराधयिष्ये. इति विचिंत्य देशाटनकृतिनश्चयोऽसौ निशावसाने देहचिंतामिः षेण गृहान्निःसृत्य देशांतरं ययो. पितृभ्यां बहुवा गवेषितोऽपि यदा स न प्राप्तस्तदा पश्चात्तापपरौ तौ द्यावप्यमितं दुःलमनुद्धय कालकमेण पंचलमाप्य महामिध्यालानिलप्रेख्ति दुर्गतिं प्रापतुः. सुं दरोऽपि देशांतरे खब्धसन्नुरुसंगमो जिनोक्तद्दशश्राद्धवतवाताराधनपरः, समुपार्जितामितद्रव्यो विहितानेकजिनमंदिरादिशुमकार्यः, ऋमेण खब्धसंयमः, प्रबोधितामितज्ञव्यजनः प्रांते कृतानशनः केवलावलोक्सपार्व्य शिवसुखनागञ्जतः एवं हे प्रदेशिज्यपाल! वांतमिध्याखोग्रविषा निपीतसुगुरूपः देशामृतवारा भयंकरजवतुष्णानिज्ञता श्रानेके ज्ञव्यांगिनो मुक्तिमहिखासंगभाजो भवंति.

इत्याकर्णितसुंदरसुंदरवरनिदर्शनः प्रदेशिग्रवाद्यः स्वकीयचेतिस चमःकारमापन्नो ग्रुरिप्रमोदभ रोच्चिसतहृदयो जगाद, हे स्वामिन! प्रवदुक्तसुंदरनिदर्शनाविद्वतं गुरुनत्वं युष्पदीयाननपंक्रजोद्ग-वविविधवचनरचनरजःपुंजप्रमार्जिते मम हृदयादर्शे संकातं. ख्रायाहं तीर्धकरवरगिरिवरोद्भवेन प्रव- प्रदेशी[.] चरित्रं ७ए स्तदृशगण्धेरद्वास्योत्पन्नोपदेशामृतधाराधरवर्षणाभिवृद्धेन जिनधर्मोत्तमतत्वतरंगिणीप्रवाहेणानादिकाः खतो निबिनं मम हृदयाखवाखारूढं मिथ्यातविषवृद्धं मृखादुन्मृखयितुमिह्यामि, खतो यृयं पूर्ववरपुः नरिष कृषां विधाय मम जिनधर्मतत्वान्यिष श्रावयध्वं ? एवं प्रदेशिमहिपाखपार्थितो जगवान केशि गणधेरं डोऽपि सुधामधुरया वाचोवाच, हे नृषें ड ! जिनधर्मतत्वश्रवणस्पृहयाखस्त्वं सावधानतया शृण्य ।। इति श्रीजामनगरिनवासिपंमितश्रावकहंसराजात्मजहीराखाखेन विरचिते श्रीप्रदेशि द्रपाखवः रित्रे चतुर्थः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रय पंचमः सर्गः प्रारत्यते ॥

श्रश्र भगवान् केशिगणधेरंद्रः प्रदेशिखपालाभ्रे जिनधर्मतत्वं प्ररूपयन्नाह्, जो महीपते ! श्रार्थक्षेत्रे तीर्श्वकरवरमालिकोसो, गणधेरंद्रगणास्योद्भवोपदेशामृतवरवर्षणसिक्तो, नानाविधनंगनंगिरचन्वरवृत्त्यित्रवेष्टितत्वेनापरदर्शनवादिगणमतंगजानपङ्कतः, साधुश्रावकाचारविस्तीर्णदिशास्तो, महाविध्वतिविधोपशासालंकृतः, मनोवाकायाद्यनेकन्नेदिन्ननानाविधवतनंगजालपणिलिपुंजविराजिन

प्रदेशी-चरित्रं ए०

तः, विविधस्वर्गशर्मातिकसुमराजिपरिमंडितः, साद्यनंतसुलैकनिवंधनमुक्तिमहिखासमागमफखपदौ जिनधर्मवृद्धो गदितोऽस्ति. यदाश्रिता छांगिनः संसारोध्रसंतापातपङ्कताः कषायादिज्याध्रगणानित्रदः ताः शाश्वतमत्रखकव्याणाविखनिवंशनं शिवसौख्यं रोहिणीवदिचरेण खन्नते. तत् श्रुत्वानंदोऽवरोः मांचितांगः प्रदेशिष्ठपालो विनयावनतो जगाद, हे भगवन्! का सा रोहिणी? कथं च तया जि नधर्माराधनतः शिवसौख्यं खेन्ने ? एतदुद्तनिवेदनेन ममोपकारं कुरुध्यं ? केशिकुमारगणधेरंद्र ज वाच, जो नृपते ! धनधान्याद्यपरिमितसम्बिसंयुतेंगाच्ये देशे गगनांगपरिचंबिधनिकानेकागारपरि वारपरिमंडिता चंपकाशोकाद्यनेकतरुसंचयविराजितोपवनाखंकृता चंपाभिधाना पुर्यासीत. तत्र दासी **कृ**तामितारातिराशिद्विरिदानाकृष्टानेकञ्चमरयाचकसंचयविस्तारितोक्षकीर्तिरमखमौक्तिकोःकरविराजितः करात्तवरकमलालंकृत लद्दालितामितपापरज पुंजो गज इव यहिसत्त्वो मचत्राणिधो नृपोऽयत. तस्याः भिनंदितकमलावासा, पुंडरीकाक्तियतमैकपीतिपरा, सर्वपौरजनाजिवां विनागमना लदम्यजिधाना राङ्गी बद्रव. तयोभीस्वरतेजःपुंजप्रखब्धकीर्तयः, परितो ध्रुवाजिसरणक्रममनुद्धंघयंतः सप्तर्षय इव सप्त पुत्रा व्यजवन्, तेषामुपरि रूपातिशयन्यन्भृतनाककन्या, कौमुदीव जगङ्गनिचनकोरनिचयामंदा

प्रदेशी चरित्रं ृश्ु

नंददायिनी, लाखाटनटितरस्कृताष्टमीचंद्रा, जगतत्रयनरुणीविजयाप्तत्रिरेखालंकृतकंबुकंटी. जगङ्गीयैक-वीरमारमहीपालनिवासाय पटकुटीसिन्नभोन्नतस्तवकद्या, मदनानलतप्ततकणगणशांतये लावाण-रसपरिपूर्णनाभिमंडखगजीरकुंमा, मन्मथावनीपाखनिवेशनसिंहासनसिक्जोन्नतोरुनितंबपंडखा, स्मर गर्जेदालानसन्निजोरुवरहया, रणिकंकिणिगणोपेतसवर्णमंजीरकुजदंसविद्विवितवरणारविंदद्वयालंक ता, निर्मेखशीखाद्यनेकगुणगणाखंकागखंकृतांगा, चतुःषष्टिकखाकखापकिखतांतःकरणा रोहिष्पित्रिः धाना तयोः सुतासीत. त्यय कुरुजंगखदेशे हस्तिनापुरे वीतशोकाख्यनृपस्य विद्यदिवामितश्रभाखं कृता विद्युत्प्रजामिधाना राज्यग्रत्, तयोरशोकतरुखि पितृचित्तविहंगमाधारग्रतोऽमंदानंदकदंबकप्रदो ऽशोकाल्यो नंदनोऽत्रत. सकलकलाकलापकुरालं वयोरूपकुलादिगुणगणालंकृतं तं विज्ञाय मचना नेरंडस्तस्मै तां स्वकीयां रोहिणीकन्यां पीत्या ददौ. कुमुदोल्लास्यसावशोकचंद्रकुमारश्चंड इव तया रोहिष्या सममन्त्रपाविषयसुखानि भंजानो निजं समयं गमयतिसा.

ष्ट्राथान्यदा वैराग्यरसपूरपिरपूर्णीतःकरणो वीतशोकग्रपाखो निजमनसि संसारासारतां जावयन स्वीयांगजमशोकचंडं योग्यं विज्ञाय राज्ये विन्यस्य श्रीवासुपूज्याईतोऽत्रे महावतानि जन्नाह. अ प्रदेशी चरित्रं ए१

थाशोकचंडधराधीशोऽपि सन्नीत्या राज्यं कुर्वत्रसह्यस्वकीयासिरवितेजसा रिपुवर्गान घूकानिव सशो कान् विधाय प्रजांभोजपुंजं विकासयन् स्वकीयं खोकबांधवत्वं सफलीचकार. छाशोकचंडेण सह यः थाकालं विषयसुखान्यनुभवत्यास्तस्याः कुक्तौ नंदनवनोद्भवाः कटपपादपा इव वांग्नितार्थपदा मनोहरा नव नंदना ख्रान्वन. ततः प्रशस्तव्यक्षणगणात्रंकृतांगा रूपादिगुणैर्निर्जिनिर्जरकन्यकास्तरयाश्रतसः यन्या अभवन्, अथैकदा तौ दंपती स्वकीयसप्तभौमावासगवाद्यस्थी नानाविधनगरकौतुकानि वि लोकयंतौ निर्नरानंदरसमनुजवंतौ बीडां कुर्वातेसा. तिस्मन्नवसरे लोकपालास्यस्तयोर्लघुस्तनुजो रोहिएषंकमलंकरोतिस्म. इतो निजिपयांगजन्मनो मरणोनातिविह्वला, कराज्यां निजोरस्तःमतीवकुः द्रयंती, श्रुशक्कंतला, तारस्वरमत्यंतं रुदनं कुर्वेती, जत्तरीयपराह्यदिवानना, मुहुर्मुहुर्मा में पतंत्युत्तिष्टं-ती च कापि खखना गवाक्सथया रोहित्या राज्या दृष्टा. तदैवाजन्मतोऽननु उतदुःस। चान न्यस्तरुद-ना रोहिणी विसायं खब्धा निजिपयमशोकचंडं नृपं पृत्रति, हे स्वामित्रियं महिला किंपकारं गा नयुतं नृत्यं करोति ? एवं ब्रुवाणां तां रोहिणीं राङ्गीं राज्यसुखमदिरामत्तां निरंकुशं च यद्यातथा प्र जहंदीं विज्ञाय कोपाटोपारुणुखोचनोऽशोकचंडावनीपाखो जगौ, हे धनयौवनाधिकासदिमदोन्मचे

प्रदेशी चरित्रं ⊍३ रोहिणि! निजनंदनमरणिवयोगेनावंदं कुर्वत्या श्रस्या वराकाया महिलायाः कथं तं हास्यं करोष्पि एतन्नुपोक्तं निशम्य पूर्वपुण्यानुयोगेनाननुष्रतरुदना विशु हृहदया रोहिणी पुनर्जगो, हे स्वाधिवयं रुदनमनया क शिक्तितं भविष्यति? तदाभिवर्धितकोधेन राङ्गोक्तं रे जन्मते! श्रधुनैव तवाप्यहमेवंविधं रुदनं शिक्त्यामीत्युक्त्वा तेन रोहिण्यंककीडनपरो लोकपालाजियो बालो निजहस्ते गृहीतः, कंदुकवच गवाकाडलालितः. श्रश्य तं बालं पतंतं विङ्गाय मार्गे गर्वतः सकला श्रिप जना हाहारवं कुर्वतो दुःखराजोऽजवन्, परं कदाप्यनाकर्णितदु खराब्दा रोहिणी तु निज पुत्रं की हनार्थ केनापि गृहीतं मन्यमानातीवानदितहृदया हास्यविनोदं कर्तु लगा.

इतो रोहिणीपूर्वाचीणीपुण्यसंजारप्रेरिता पुराधिष्टायिका देवी तं पतंतं नृपनंदनमाकाशस्थमेव गृहीला सिंहासने च समारोप्य कमखादिकोमखकुसुमैरन्यर्चयत . विस्पयमापन्ना नागरिनकरा ख्रापि जिनधमप्रशंसनपरास्तं खोकपाखाभिषं नृपनंदनं खोकपाखमिव पूजयामासुः. ख्रशोकचंद्रावनीपा खोऽपि हृदि विस्मितो विविधविचारजंबाखजाखपतित इव मौनमेवाखंब्य संस्थितः. इतो नगरिनकः रस्थाम्रोद्याने वासवपूज्यश्रीवासुपूज्यतीर्थकरदीिकतौ ज्ञानावखोकितजगज्जनादिमानोऽजिपायो ह

प्रदेशी∙ चरित्रं 0ध

प्यकुंभमणिकुंभाशिधो वाचंयमवरी निजचरणारविंदन्यासैर्द्धमित्रागं पवित्रयंती समवसृती. आकर्णि-ततदागमनवृत्तांता निषिद्धा श्रिप नागरा श्रानंदोद्भवपुत्वकांकितांगा निजनिजममृह्यनुसारेण व स्राखंकाराखंकृता विविधवाहनोपविष्टा मुनिसिन्नधौ संप्राप्ताः. श्रशोकचं प्रावनीपाखोऽपि पदातिहयः गजस्यंद नस्तोमपरिवृतो रोहित्यादिनिजपरिवारयुतो वाचंयमवरयुग्मपवित्रिते आम्रोद्याने तद्वंदनार्थ प्रयमे. तत्र पंचानिगमनपूर्वकं मुनिवंदनं विधाय यथास्थानमुपविष्टोऽसौ परिवारयुतो धर्मदेशनां शुश्राव. देशनांते द्रमीपाद्यो विनयावनतकायः शिरोबद्यांजित्वपुटो मुनियुग्मं नत्वा पूर्ववर्णितरोहिः णीहर्षस्य कारणं पप्रहा. तदा निजनिर्मावावावोकेन करामलकवदवलोकितरोहिणीपूर्व नवरुतांतस्तयोः रेको मुनिखदत, भो ऋमिपाल! पुरात्रैव पुरे वस्तुपालाशियोऽवनीपालो वभूव. तस्य वसुमतीता म्री पद्रराइयज्ञवत्. तत्र पुर्यामपरो धनद् इव स्वकीयामितद्रविणदानपरिपूरितार्थिजनवां जितार्थी ध-निम्त्राभिधानः श्रेष्टी बढ्व. तस्य प्राणीत्रयोऽप्यतिबञ्जना साद्याधनस्य देवी खङ्मीरिव धनदेवयिन था प्रियासीत्. रतिमन्मश्रयोखि विविधविषयसुखान्यनु नवतोस्तयोः कालक्रमेणेका सुता समजित. परं दूबृहतामितपापोदयसंचयािंतिवेत सा जन्मत एवानिष्टदुर्गवपरा रतांगी बदव. स्थय यथा यथा पदेशी चरित्रं एए

सा वयसा वर्षे, तथा तथा तदीर्ष्ययेव तहेहाविर्द्धतोऽसहादुर्गधोऽपि रुष्टि प्राप. दुस्सहदुर्गधोपेतां तां तारुष्टाराष्ट्रगतामपि विषय्यामां विषधरीमिव मत्वा सर्वः कीऽपि दूरतस्तत्याज. तत्वित्रा तत्पाणि श्रहणार्धं बहवोऽपि युवनराः प्रार्थिताः परं तां विषव्याकुटां विषवद्वीमिव मत्वा सर्वेऽपि पराङ्मला जाताः. इतोऽन्यदा तत्रैव वसुमित्रास्यश्रेष्टिनो वसुकांताभिधिप्रियाक्वतिसमुत्यत्रः श्रीपेणानिधः सतोः ऽञ्चतः क्रमेण कालानलकवली इतजननीजनकोऽसौ श्रीषेणस्तारुखारखगो मन्मयज्याधशरनिकः रपराचतो जनकार्जितं सकलमपि द्रविणं वेश्यादिदुर्व्यसनेषु व्ययीकृत्य निरर्गलं चौर्याकारं चकार. श्रयान्यदा परद्रविणापहारपरायणोऽसौ राजपुरुषैर्दढं निबन्नावनीपाखाय समर्पितः. कोपाटोपोत्कटा-ननोऽवनीपालोऽपि भृकुटिन्नंगनीषणस्तस्य वधार्थमादिदेश. इतो विदिततदुदंतो धनमित्रश्रेष्टी वि नयेन राजानं विकाय ऋरिद्वयार्पणेन तं श्रीषेणममोचयत्. ततोऽसी तं श्रीषेणं निजनिकेतने स मानीय महोत्सवेन तां निजां दुर्गधां कन्यां पर्यणाययत्. तदनंतरमगुरुवंदनादिवरसुगंधद्वयोरुधप-धूपिते, कंदम्बकंदादिकुसुमस्तोममधमधायिते, कमलकोमलवरत्वतव्पालंकृतपत्यंके शयनावासेऽ सा तो दंपती मुमोच. श्रमंदानंदकल्लोलोल्लालतहृदयोऽयं श्रीपेणोऽपि मारविकारपेरितो यावदलंका प्रदेशी चरिः ए६ राक्रसलंकृतांगां पत्यंक्रगां तामालिंगितुमुद्यतोऽज्ञवत्तावत्तदंगप्रादुर्कृतदुर्गधानलञ्चलञ्ज्वालाजालव्या-कुल इव दूरमपससार. निजांशुकांचलाङ्गादितनाशिकोऽमौ विषव्याकुलायाः सर्पिएया इव तस्या अन्ति।वभीतो वानर इव गवाकृत एव सहसोत्खुत्याराखे जगाम.

श्रय तं निजनायं गतं विज्ञाय सा दुर्गथा स्वब्पजलपब्बलगता मिनीव कमलातिकोमलतः खतब्पेऽपि तिखतिखायमाना, कथमपि सुख्खेशमण्यखनमाना, श्वितदीर्घोष्णिनिःश्वासशुष्काथरपुरा, महर्मुहर्निजदै। जीग्यमुपालंभयंती, नयनिर्गलदश्च्यारपिष्ठावितोत्तरीया, घारावरधाराहतकमिलनीव म्लानमुखी, श्वयीभृतस्तनस्तवककुंतला तारस्वरेण व्यलपत्. य्यय ज्ञाततप्ददंतो धनिमत्रश्रेष्टी विल पंतीं तां निजतनयां कथमण्याश्वास्थावदत, भो पुत्रि! श्रास्थिन संसारे सर्वेऽपि संसारिणः कृतकर्माः नुसारेण सुखदु खान्यनुभवंति. व्यथ त्वं वृथा खेदं मा कुरु? जोगांतरायकर्मोप्ररोगागदोपमं सदैव स्रपाबदानवितरणपरायणा मदीयनिकेतने सुखं तिष्ट? येनागामिनि जन्मनि त्वं स्वर्गादिसौख्यपरं परां प्राप्यसि. एवं निजजनकाश्वासिता सा दुर्गेवापि स्वांगदुर्गेवनिवंवनं पूर्वावस्तिभोगांतरायकर्मैव मनिस निश्चित्य नित्यं जिनेश्वरप्रतिमार्चनपरायणाः, सुपावजैनमुनित्यः प्रासुकैषणीयाहारादि प्रय

प्रदेशी चरित्र

इंती. नानाविधतपोऽनखतापास्थिचर्ममात्राविष्टशरीरा, तत्तपोऽनखामह्यनापातिब्याकुखानंगेनाप्यप-राज्ञता निजसमयं गमयतिस्म. ख्रिथान्यदा चंपकाशोकजंबूजंबीरनारंगाम्रकद्व्याद्यनेकतरुनिकरनि वास्तिचंमकरकरिनपाते पुरोपांतावनितलालंकारग्रते जनमनोनंदने नंदनाख्योपवने चतुर्विधज्ञानो-पेतो भव्यचित्तचक्रोरामंदानंदपदो मुनिचंद्राणियो वाचंयमेंद्रः समाययौ. मुनिवरचरणारविंदन्यासपः वित्रितां नंदनोद्यानग्रमिकां विज्ञाय हृदमातातिमुत्भवाहेंप्रेरित इत्रोद्यानपालकोऽपि कुसुमफलोत्करः भृत्करसंपुटो इतमेवावावनीपाद्धसन्निधौ संप्राप्तः. तत्र धातीपतिपार्श्वे फञ्जपुष्पादि विमुच्य खखाटपः ट्टबंडांजिलपुरोऽसो नंदनवने मुनिचंद्रमुनिवरागमनं न्यवेदयत. आकर्णितैतद्दरवृत्तांतोऽवनीपालोऽन प्यद्यानपालाय प्रमोदसंचयरोमांचितांगो उतितृष्टिदानं प्रदाय चतुरंगसैन्यसमृष्टिसंयतो वरबस्नाद्ववः ण्यक्तांग उद्याने मुनिपार्थे यथौ. धनमित्रोऽपि स्वकीयसुतया इर्गधया समेतो निखिलनागरनिः करैः मह मुनिवंदनाय नंदनारामे समेतः. मुनीशोऽपि प्रविकरोखंबमाखामंदानंदपदां मधुरमकरंदः रससन्निर्ह्णां धर्मदेशनां ददौ. देशनांते धनिमत्रश्रेष्टी विनयात्रनतकायो मुनिचंडं मुनिपतिं नत्वापृः इत, हे जगवन्! ममानया तनयया पूर्वभवे किमेवं दुर्निवारं इष्कर्माचीर्णं यदुदयादियमव जन्मः पदेशी: चरित्रं 00 न्याजन्मत एव विषवल्लीव सकलजनिकरविदेष्या दुर्गधदेहाउत्? एतत् श्रेष्टिवचनमाकर्त्वारत्यान्ताम्रवर्षे परोपकारकरणप्रवणो मुनिचंडोऽपि मुनिवरः सरसमधुररसालफलरससन्निमां वाचमुवाच, हे श्रेष्टित्! शृक्क—

सौराष्ट्रमहत्वमं मनरैवताचल्लसन्निषी निधीतपापपंकपौरपरिवास्परिमंडितं वैरिवास्दुर्गमं जीर्णुंदु र्गोजिधं नगरमासीत. तत्र निजयचंडदोर्दंडमंडखवशीकृतानेकमंडखेश आखंडख इवाखंडपतापो धा-त्रीपसभिधानो द्विपाखोऽभवत. तस्य सिंधुरिवाधोगमनस्वज्ञावा, कौटिस्यसिखखाशया, कुल्रह्यत्रं शनशीखा, निजजनकमहीधरादमृतगणं खन्धा तु विमुक्तमर्यादा सिंधुमत्यभिधाना सङ्गी बढ्रव. व्यथान्यदा तौ दंपती विपिनश्रीदर्शनाय रैवताडिं गतौ. तत्र कीडनोत्सकया महीमहेखया तारको रुकंदुकजिहीषया प्रलंबिता निजकरा इव रैवताचलोत्तंगशिखराणि रेजः. तलारूढा जंबूजंबीरनारं गाम्रकदत्याद्यनेकपादपाः सज्जना इव कोकिखादिकखरवैः सकलपांश्रातिथीनाहूय स्वकीयघनघरोः रुडायाप्रदानेन तत्यअभ्रममपास्य सुरिज्ञवरकुसुमोत्करिवतरणेन सत्रुत्य चाम्नास्वाद्ति सरसोरुपक-फलानि तेज्यो दुरुः. छनेकनिर्णरणस्यालसिललपानापास्तप्रथमपायोत्करिविणीशीर्वादस्तवका प्रदेशी[.] चरित्रं

L (U

इव स्थाने स्थाने निकुंजेषु निजवर्णवर्णसौगंध्यसौंदर्याकृष्टानेकजननयनहृदयाः पाटलादिपुष्पपुंजाः स्तत्र रेजुः. चराषोद्भवतृणगणशासनपरिपुष्टांगा निर्मखनिर्झरजखपानसंतुष्टहृदया मुग्वहरिणगणा निजनिर्दोषपोतादिपरिवारपरिवृता इतस्तत ज्ञस्त्रवंतस्तत्र केषां हृदयेष्वानंदं नोत्पादयामासुः १ परितो विकीर्णस्यगैरिकोत्करारुणसगरंजिता गिरितलभूमिर्धतकौसुंजवसना, साकाञ्चवताङ्विनश्रीरिव, न वोद्भिन्नदर्शसंदर्शमिषेण रोमांचकंचुकितांगा, कुंदमुचकुंदादिकुसुमोत्करैः प्रकटं हास्यं प्रकटवंती, प रितो वायुविकीर्णविविधपुष्परज पुंजिमिषेण कटाक्प्रक्षेपं वितन्वंती, जरिक्रिक्सिखिखावर्त्तदंजेन नि-जनानिमंनलं प्रकटयंती, प्रकामादिफलाविष्यदेन स्वकीयस्तनस्त्रवकानाविष्कुर्वती, तंगगिरिशंगनि पतदघनपाषाणोद्भवजीषणध्विनिमिषेण विरहातरानेकपश्चिकहृदयस्कोटं चकार. श्चथ निजिश्रयायतोः ऽवनीपालो रैवताचलवरशिखरेषु ज्रमन क्रीमाविनोदं कुर्वन्नेकोत्तुंगगिरिश्रंगादवतरंतं. निजतपरतेज सा सहस्रकरकरनिपातमपि तिरस्कुर्वतं, मलाविलकवसनमध्यात्मैकध्यानाधिरूढहृद्यं, चर्मास्थिमाताः वशेषशरीरं, द्यंगशुश्रूषणपराङ्मुखःवेन मलिक्काशेषगात्रं, कषायादिश्वापदसंचयैरनपडुतं, प्रशांत मृति मात्रोपवासिनं मुनिमेकं ददर्श. तं दृष्ट्वा प्रमुदितांतःकरणो नरेंडो वितयदहो धन्योऽयं मुनि- प्रदेशी-चरित्रं ए० मम सङ्गाग्यपरंपराष्ट्रित एवाच नयनगोचरी छतः. ध्वजादिरम्यखक्षणखिकतैतत्यादारविंदप्रवहणं नूनं तदाश्रितानां देहिनामपारसंसारपारावारतारणाय समर्थ भविष्यति. इति विचिंद्यावनीपाटः प्रमोदः भरपुलकितांगो विनयेन तं मुनिं नमस्कृत्य मासोपवासवरपारणार्थं निमंत्र्य स्वसार्थं निजगृहं समा नयत्. द्यथं सा दृष्टा सिंधुमतीराङ्गी मखिक्कनांगवस्त्रोपेतं तं मुनिं विलोक्याचिंतयदरे यथायं पासं-डिमुनिर्बहिर्मिखनोऽस्ति, तथास्य हृदयमिप मिखनमेव संजाव्यते. स्रातोऽहमस्य पासंडिन एवंविय माहारं यहामि यथासा पुनर्मम गृहं नैवागलेत. इति विचिंदात्यंतकुटिलाञ्यया तया दृष्ट्या मा सोपवासिनेऽपि तस्म मुनिवसय विषोपम कटुतुंबीफल्लशांक प्रतिलाशितं. स्वनीहो बाचंयमोऽपि तः माहारमादाय स्वस्थानमीर्यासमितिसमेतः समेत्य तेन विषोपमकदुत्वेशिफ्टाहारेणाप्यविरम्खानहृदयो निजोदरविवरमपूरयत. तदनंतरं परिणतति इषरसन्याकुछे तद्दे इस्सहा वेदना प्रादुर्द्धता. परं क मोपशांतांतःकरणोःसौ मुनिवरो स्वकृतवेदनीयकर्मोदयं हृदि संभाव्य कोपशेशमण्यक्रीत् सर्वजीव-योनिं कामियत्वा मिथ्यादुष्कृतं ददान छाराधनापूर्वकमहेदादिचतुःशरणमाद्य निजायःशेषं पूर्णीः कृत्य समाधिना विबुधाखयसंगनागनवत.

प्रदेशी: चरित्रं ए१

इतो महातपस्विवाचयमें द्राकाखमरणतोऽतीवसिन्नहृदयैर्जविकनागरनिकरैः कियमाणं तद्ध्वेदे हिकं विलोक्य स्फटिकवरखहाशयोजनीशः संजातसंभ्रमो जातशंको निजसेवकान् पप्रज्ञ. शयशी तचित्तेरतेरकं हे स्वामिन! मासोपवासी जवांबुनिधितरणतारणसमर्थी महातपस्वी यो मुनिवरो ज वद्भिः पारणार्थे निमत्र्यात्रानीतः, स युष्मित्रयया सिंधुमत्या केनापि हेतुना समुद् उतेष्पे येव विष प्रायकदुतुंबीफलकाकाहारेण प्रतिलाजितः, तदशनाशनेनातीवपीडितोऽपि वाचंपमेदो मनसि मना गणि कोपसंभावनामक्रवंत्राराधनापर एकोऽपि पंचत्वमधिगत्यामराख्यं जगाम. तेन चातीवखित्रहृद या द्यमी नागरास्त अरीराशिसंस्कारं कुर्वति. खसेवकोक्तमेनं वृत्तांतं निशम्य संजातातीवहृद्यसंतापः पंचानन इवात्यंतकोपाटोपोत्कटाननोऽनेकविमंबनपूर्वकं वातप्रशिखीज्ञतां शृगाखीमिव तां दृष्टां सिं धुमतीं राज्ञीं स्वदेशात्रिष्कासयामास. व्यथैवं उपेन निष्कासिता सा सिंधुमती स्थाने स्थाने मुनि घातिनीयं महापापिष्टेति जननिकरैरतीवनिंद्यमाना, निजापवाददु खेनात्यंतं मनसि खिग्रमाना, स्व कीयायु शेषं पूर्णीकृत्यातीवञ्च लपरंपराजिन्यासां नरकावनिं जगाम. तत्राधमपरमाधार्मिकविहितामिः तवेदनामनुद्रय, कालक्रमेण च ततो निःसूत्य समीरप्रवाहमेरितास्वामिकयानपात्रमिव ज्ञवांबुधौ चिरं प्रदेशी-चरित्रं एश निःशरणं ब्रांवा किंचित्कर्मछाघवात्मा तव धेनुर्जाता. तत्र कथमपि कस्यचिदाननान्नमस्कारमहामं-त्रमाकर्ण्य तमेवाहर्निशं निजनापया रटंसकामनिर्जरोरुघनेन पूर्वोपार्जितपापस्तोमशैखमजंजयत्. ततो मृवा पूर्वाचीर्णतददुष्कर्मावशेषयोगेनेयं तव सुता खदेहदौरीध्यव्याकुलीकृताखिललोका दुर्गे धाजिधाना जातास्ति. एवं मुनिवरोक्तं निजसुतोदंतमाकर्ष्य विस्मितमानसो धनमित्रो विखापपरां निजतन्यामाश्वास्य विनयेन वाचंयमें इं नमस्कृत्यापृत्वत, हे भगवन्! युष्मादशा महामुनयोऽस्मिन जगित खुद्ध निःकारणमेव परोपकृतिकर्मतत्परा भवंति. छातोऽस्याः परिदेवनपराया वराकाया मम तनयाया व्यवशिष्टमपि इन्कर्म यथा नष्टं जवेत्तथा कमप्यपायं कृषां विधाय यूयं प्रकटीकुरुवं ? तः त्रिशम्य स्पार्डकोमखचेता मुनींद्रो जगाद जो कब्याणि! त्वमत्र विषादं मा कुरु? त्वया शुक्राक्षे रोहिणीदिने श्रीवासुपूज्यजिनेश्वरप्रतिमार्चनपूर्वकं निर्जलं चतुर्श्वभक्तत्वो विषेयं. एवं सप्तमामाधिः कधात्रीधरोन्मितवत्सराणि यावतत्त्वपो विधायाभिवर्धितज्ञावेन तद्वद्यापनं कर्नव्यं. ततो द्रव्यानुसारेण जिनपूजनपूर्वकं चित्तोदार्येण चतुर्विधसंघभक्तिसाधर्मिकवातसब्यादि विधेयं. एवं हे जाडे! शिवानु-पमप्रासादारोहणसोपानपरिपाटिनिजरोहिणीतपोविधानेन त्वमपि सुगंधधरेंद्रविश्वसंदेहं सुरिनशरीरा

प्रदेशी[:] चरित्रं ए३

ज्ञविष्यसि. एतन्मुनिवरोक्तमाकर्षे सा दुर्गेधापि परमश्मोदोत्फुब्बहृदया नयत्रयुगखिवनिर्गखःसंमः दाश्चधोरणीदंज्ञेन मनोगतामितखेदपरंपरां बहिरुःसारयंती विनयेन नियोजितकरहयोवाच, हे जग वन्! कोऽसौ सुगंधधेरंडः ? कथं च तेन सुखसंतितः संप्राप्ता ? तस्य निखिखमण्युदंतामृतं प्रकटिय-त्वा संसारतापपितप्तांगीं मामुपशांतां कुरुध्वं ? करुणार्णवतुत्वो मुनीं घोऽपि तस्या जपकाराधी ज गाद. जो कब्याणि! दुष्कलादिभयंकस्थापदस्तोमापनोदाय सिंहतुब्ये सिंहपुराख्ये रमणीये पुरे दुर्जयारिनिकरकरिविकटघटोचाटनपटुसिंहसन्निभः सिंहसेनाभिधो ग्रुधवो विविधकलाकलापकलितो निष्कंटकं राज्यं करोतिस्म. तस्य स्वदेहातिवर्णनीयवर्णप्रजातिराकृतातिरमणीयामररमणीगणा शी खालंकारालंकतांगा स्वर्णप्रभाभिधा राइयद्रत्. विविधपंचेंद्रियजनितामितसुखममयोस्तयोरनुकमेणेकः स्तः समजनि. परं पूर्वाचितिदुष्कर्मयोगेनाजन्मतोऽपि तस्यांगे सक्खलोकसमृहातिगर्हणीयोऽतीवः दुर्भेषः प्रादुर्बे द्वव. व्यथ तदय सहाभिवर्षितातीवदे हदौर्भेष्यदूरी द्वता निसिखापि तरुणतरुणी घोरणी तारतारु एयगतमपि तं कथमपि ने छतिसा. निजिषयतमतरु एतन यस्यापि तथाविधामसह्यावस्थां हृदि विज्ञान्य पित्रोमेद्दामनोरयतरुः स्वांतोत्पन्नाचित्यचितानखन्नाखानिखाखेन समुखमेन ददाह. इतो

प्रदेशी[.] चरित्रं ए४

ऽनेकभविकलोकमरालावलिप्रमोदोत्पादनवरपञ्चनिज्ञो मोक्तपञ्चालयैकनिवासरूपपदपञ्चः श्रीपञ्चप्रभाः निधो जिनेद्रो निजचरणारविंदन्यासैर्निखिखमपीखामंडलं पावनीकुवेन् मिंहपुरार्यणे पुष्पावतंसार एये समवसनः, जगतन्त्रयजनजनितवंदनं तं जिनेंद्रं वनगालमुखानत्र समवसून विज्ञाय सिंहसेनोऽ वनीशः प्रमोदसंचयरोमांचितांगो निजतनुजामितपौरपरिवारपरिवृतस्तक्षरनार्धे मकछर्ष्टिसमूद उप वने ययो. तत्र तं जिनेंद्रं तिपदिक्षणापूर्वकमिवंद्य स ब्युःपन्नकविजनहृ यपद्येरस्तवत. स्तवनानंतरं स यथास्थानमुपविष्टश्चातक इवातीवहृष्टो जिनेंद्राननसमुद्भवामुपदेशाम् नवारावरवोरणीमाकंठं निपी य जबनिदाघोद्भवामितसंतापपरेपरां विखयं निनाय, ततोऽधिगनावमरोऽवनीं जो जगतत्रेयेंद्रं जिनेदं प्रएम्य विनयावनतकायोऽपृत्रत, हे भगवन्! ममैतस्य तनयस्यासहादेहदुर्गवकारणं निवेदयित्वा शः व्यवन्मदीयांत करणविदारिणीं मम शंकां युयं दूरीक्करुवं ? एवंविधानि तद्ववांसि श्रुत्वा करणाणित्रो जिनें डोऽपि घनस्तिनतगत्रीरधनिना तत्पूर्वजवचरित्रं जगौ-

गगनांगणचुनिन नीखाचछोत्तंगशृंगे कश्चिदेको महामुनिर्छन्यस्वकीयानुगम्झानौष्यीगणः निरस्तपूर्वोनुखितानेकसांसारिकविमंबनपारदोत्करो निजस्वांतोरुकुंडप्रकटिननानावियतपोऽनखज्वाखाः प्रदेशी[!] चस्त्रिं एए

विज्ञालेन प्रक्वालितानेककर्मैंथनो इर्लियशांतरसिश्रितां स्वमस्तकोरुसंपुरिस्थतामिवनश्वरशर्माः नंदप्रदां कव्याणपरंपरं साधयनासीत्. निसर्गतो हिंसैकदुष्कार्यकरणपरायणा तद्गिरग्रह्वरकृतिनवासा व्याव्यसिंहादिपश्चोऽपि परमशांतरसैकमूर्तिसिन्नमतन्मुनिनयनयुगलपीयूष्कुंनप्रज्ञावास्त्रवाशायरथोर एयमिषिक्ताः स्वकीयं नैसर्गिकमपि हिंसस्वभावं परिस्यस्य मूर्तिमंतः शांतरमा इव विलोक्यंते. तन्महामून्यनूपमत्यःप्रज्ञावपरावृतो न च कोऽपि व्यायस्तेषां परागवं विधानुमलं वृत्यारुरुत्त.

इतश्च संधितातिनिशितशरशरासनकरः क्रूराध्यवसायाधिवासितांतःकरणः कश्चिट्खुव्यको निर्नियं निःशंकं विचरतां, तन्मुनिप्रभावेण च प्रशांतचेतसां तेषां गिरिशृंगविपीनवासिनां श्वापदानां वधार्धि समागतः. परं तन्मुनिमाहारम्येन निष्फलीभृताखिलप्रयतोऽसौ कोधांधली दृतः कायोत्सर्ग स्थितं तं वाचंयमें इं जीवंतमेव तृणकाष्टानलज्ञालाजोलैर्जज्ञाल. मुनीदोऽपि मनागि मनिस क्रेशलेश्वाप्यननु गवंस्तस्य कोपतप्रस्थापि व्याधस्थोपिर कृपामृत्रससंचयमेव विंचन् क्षपकश्चेणिमाह्दः शुक्लक्ष्यानप्रायणोतकृतकेवित्रवेनाविनश्वरमुक्तिमहिलालयं जगाम. मुनिविधातको खुब्धकश्च निर्विलालोक वृद्देरतीवनिंद्यमानो खुभुद्दाद्वामकुद्धिः कचिद्यलब्धनिवासावकाश ल्यापुःशेषे व्यतिदेऽ

प्रदेशी∙ चरित्रं ए६

त्यंतापद्भरव्याकुळां सप्तमीं नरकावनिं जगाम. ततो निःसृत्य चिरकाळां संसारे हिंसश्वापदादिदुर्यो निषु भ्रांता कथमपि मनुष्यजन्म खब्धा गोपाखतं खब्धवान. तत्रान्यदासी कस्यचिद्वणिजीते चिं-तामिए मिव नमस्कारमहामंत्रं खब्ध्वा तदेवारटन, गवां चारणार्ध पशुस्वि चाराये ज्रमन् देवयोगाः त्तेत्रैव गिरिशृंगे समारूढो दवानखदग्धः पंचलमाप. ततोऽसौ पूर्वविहितमुनिघानजातदुब्कमीवशेष परंपरापरा उतस्तवायं दुर्गघस्तनूजो जातोऽस्ति. एवं पूर्व निजांगजार्जितस्य दुष्कर्मण उप्रं विपाकं श्वत्वा संजातामितस्वांतोहेगो समीशो जिनेशं प्रणस्य तत्कर्मापगमोपायं पप्रहा. जिनेंडोऽप्युवाच नो समि-पाल ! श्रानेकविधडुष्कर्मगिरिशृंगज्ञंगाज्ञंगुरवज्रनिजं, कषायोन्मत्तवारणनिवारणवारणारितुख्यं रोहिः एयाख्यं तपोऽस्ति. तत्तपःसमाराधनप्रभावेण तवास्य तनयस्य दौर्गध्यं मणिमंत्रप्रभावेणोरगोप्रविष-मिवाविद्यंवं विनाशं यास्यति. श्रयं स दुर्गेधकुमारोऽपि श्रीपद्मपत्रप्रसुसामिजदुर्गेयापगमोपायं निः शम्य सहसाधिगतनिधानो रंक इव प्रमोदपूरपूरितांतःकरणो जिनेश्वरं नत्या निजजनकजननीसमे तः स्वालयं समेत्यात्यंतज्ञावपुरस्तरं रोहिणीतपः समाराधयामासः क्रमेण तत्तपोऽतिशायितामितप्र-भावतस्त हरीराधिष्टितं दौर्गध्यं मयूरध्वनिश्रवणाधिगतसाध्वसं भुजंगमबृदिमिव दूरतो नष्टं. ततस्त्रिकर-

प्रदेशी-चरित्रं एउ

णशुख्या तेन कुमारेण तद्वतीधापनं कृतं, तत्प्रज्ञात्रेण च प्रत्युतास्य शरीरं कमलकोमलं प्रवरसु गंधोपेतं संजातं. ततोऽसौ परिणीतानेकमनोहरराजऋमारीगणो विविधसुखान्यनुजवन जिनधर्मारा-धनपरो जनकेन निजराज्ये स्थापितः सुगंधद्वपाख इति जगति प्रसिष्टोऽचवतः क्रमेणायुः पूर्णीकः त्याधिगतनाकनिर्जस्वस्तत्रथुतः प्राग्विदेहे पुष्कलावनीविजये पुंडरीकित्यां नगर्यी स विमलकीर्याः स्य त्रपस्य पद्मश्रीनाम्न्या महीष्याः कक्तितोऽर्ककीःर्यशिधानस्तनयोऽशवतः क्रमागतं निजं राज्यं जुः क्तवा मुनिपार्श्वऽपवर्गप्रदं संयमं स जग्राह. तत्र प्रतिकृत्वानुकृत्वानेकपरीपहारिवर्ग क्रमालक्रेन निपा त्य नानाविधतपोविधानपरायणः प्रांते कृतसंखेखना मुलासावच्युनताविषे जगाम. तत्र वचोऽतिगं दिव्यसुखं युक्तवायुः हाये च च्यु वा स गजपुरे नगरे वीतशोकनरें इस्य त्वमेवाशोकचंद्राजिधस्तनः योऽजनि. सा दुर्गेधापि मुनिवचनविहितश्रद्धा गृहं समेत्य रोहिणीतपो विधाय शुभमनोजावेन त दव्रतोद्यापनं चकार. तत्तपःप्रदावतश्च सापि निजदेहदौर्गध्यमपाकृत्य सुरभिश्ररीरा बद्धव. ततः सा शुराध्यानेन पंचत्वमाप्य सुराखयमखंचकार. तत्रश्युत्वा सा चंपापुर्यी श्रीवासुपूरुपजिनेंद्रतनूजमघवा-जिधयुधवस्य लद्दम्यजिधानमहिषीकुक्तिः पादुर्जता रोहिएयजिधानेयं तव राज्ञी बद्रव. एवं हे रा प्रदेशी-चरित्रं एठ

जन्! द्यात्र्यामि युवाभ्यां पूर्वजवे जावपुरस्सरं तदोहिणीव्रतमाराधितमस्ति, तत्प्रभावेण चात्र युवां द्यावि परस्परं प्रेमपरायणौ सुखसागरविद्यासमनुभवयः. रोहिष्या चानया तत्तरो विशेषेणानुमोदिः तं, तेन हेतुना सेयं खप्नेऽप्यत्र इःखनामापि नानुभवति. ख्रुश्चैवं वाचयमेशोक्तं निजपूर्वजववृत्तां तमाकर्ण हर्गतिशयेन घनाघनघनधारहतकदंबकुसुमयुगलिमवानीवरोमांचिनांगो जातो. श्रथ वि गतशोकोऽशोकनरेंद्रः पुनरिष मुनींडं प्रणम्योवाच हे जगवन ! ममानया रोहिणीिषयया पूर्वभवे न नु किमेवंवियः पुष्पुष्पसंभारः समर्जितः ? येनास्याः सकलकलाकलापकुशला रूपातिरेकनिराक्त तामरकुमारा छष्टो तनयाः संजाताः? मुनीशोऽप्यवनीशवचांस्याकर्त्यं परोपकृतिकृचविन्निजवचनरः चनवचनातिगगजनधानैर्निखिलामप्यासम्बर्मि संध्वानयन्, माधुर्यसमातिशायिवचोदागाकृष्टार्ख्यग-हरिणगणानिष स्तभयन् बनाषे. उत्तंगवरतोरणमनोहरवीतरागानेकागारनिकरराजिवराजितायां मः थुरायां नगर्यो निर्धनाग्रत्यमिशर्मास्यो दिजो वसतिस्म, तस्य सावित्रीनाग्नी केवलं शीलैशलंशास् खंकृतांगी गेहिनी बढ़व. दारिद्याधिष्टिं। तद् गेहं परितः पतितप्रायं, जीर्णारत्वतुणगणैराज्ञादितं, वित्वतानेकिवलकृतामितमृषकस्तोमनिवानं, तंतुवायनिकेतनिमवानेकब्रुतातंतुजालाविकृतविवानं, प्रदेशी चरित्रं एए

पतितश्यिमस्युद् इतानेकविवरेषु चटककरदाद्यनेकनीडजञ्जतनीडिनवासं, चतुःकोणायनेकस्थाः नेष्करीदतकचवरपुजं, जालाद्यभावेन सहस्रकरकरिपाताजिभवपलायिनांवकारेणेव इतिनवासं, ञुटितःफुटितशाविधितस्वाजनैकर्ष्टिसम्बन्धमरप्यानीतगोमयञ्चगणपुजराजिवियाजितांगणमासीत्.

कमलाग्रजापेरितः सोमिशर्माहिजोऽप्याप्रभातन्मध्याह्नं यावनगर्यामटननेककृषणुजनगणासह्य-दुर्वाग्विखासान् महमानः, कश्रंचिद्धिगतानेकविधस्वहपातितुत्वधान्यकणान् संग्रहीकृत्यान्नितः प्रतचं मुकरकरनिपाताशिखतो निजगृहमायाति. संतोषाद्यनेकगुणगणाखंकृता तिष्रया सावित्री दास्त्रियि शाचाधिष्टितमपि तं समागतं प्रतीरममरमिव मन्यमाता भिकाटनातिश्रां स्य तस्य स्नानादिशुश्रूणं करोति. स्वज्ञर्को भिक्तानीतं कर्करजःपुंजमिश्रितं च तन्नानाविध्यान्यसंचयं व्युत्पन्नकविवरपंमितोऽर्धः विदम्धपंडितंमन्यगुफितम्रथप्रवंधमिव विशुद्धीकृत्य संस्कृत्य च सा स्वस्वामिनं जोजपति. तङ्गोजनाः नंतरं चावशिष्टमत्रं सा संतोषपरा पतिवता छनक्ति. एवं दारिद्यपिशाचाधिकाराधिष्टिनगृहव्यापारयो-स्तयोर्देपत्योः वद्यचिकियानिष काखोऽतिचकाम. बिद्धेष्वनर्था बहुली गर्वतीति जनवाचं सत्यां कुर्वेति व व तयोः क्रमेण साद्वाद् दास्त्रिसंतानमृतेष इव शीवशर्मादयोऽष्टो तनयाः संजाताः. वस्नकयार्थ पदेशी चरित्रं १००

द्रव्याद्यजावेनात्तरैगंबरसंयमैरिव तैस्तनयैव्योकुलं तन्निकेतनमाशांबरसाधुकुटिरनिभमाभाति. अत्र त-स्य निर्धनस्यापि दिजस्य तेऽष्टावपि तनयाः केनचित्परोपकारिणपिंणाध्यापिताः. ततस्ते कमखाखया तिरस्कृता छापि तदीर्ध्ययेव तःसपत्नी उतया सरस्वत्या सःकृता इव सकलकलाकलापकुराला वेदादिः शास्त्रांभोधिपारगाः संजाताः. छथ तेऽष्टाविप भातरो मातािपत्रोमरेषो संजाते निःशरणा भ्रमंतः कः थमपि दुःपूरोदरविवरपूर्ति कुर्वाणाः कमण पाटलीपुराख्यतगरं प्रापुः. तत्र पुरपरिसरवरारामेऽनेक कार्तस्वराखकाराखंकृतांगा वरचीवरनिकरविद्ववितदेहा नानाविषस्यंदनहयादिवाहनारूढा व्यमरकुमा-रा इव कीमापरायणा ऋपतिसचिवतनयास्तैर्दृष्टाः. एवं पद्मसद्मनिवासयोरुगद्मया संस्कृतान, नानावि-धविनोदपरंपरापरायणांस्तान् कुमारान् विलोक्य तेऽष्टाविप विद्यांसो दिजतनया निजमनस्सु विचार-यामासुः, ब्यहो ! नृनममीभिः पूर्वभवेष्वचिंत्यः पुर्णसंचयः संचिनोऽस्ति. तत्पुर्ण्यपभावप्रेस्तिया च खक्तीमहेखयेहेमे नूनं कशक्तिताः संति. श्रासाजिस्त पूर्व गवे न किंचित्वाखमर्जिनं. तेनातापि व-यं कमखाग्रजया निर्जरं समाखिंगिताः साः. तदागामिनि नवे शर्मानिखाष्करसमानिस्तानेनासारे-ण दे हेनापि शुद्धो धर्मः समाराधनीयः, इति विचित्याप्तदुःखगर्जिनवैराग्यैसौर्क्शानिकयोपे तैकजैनमुः प्रदेशी[.] चरित्रं

निपार्श्वे दीहा गृहीता. तत्र समधीतद्वादशांगागमा विविधनपो नुष्टानविधानेन सकखमपि कश्म खमपाकृत्याधिगता मसुवर्णशुष्टस्वजावाः प्रांते संखेलनां विधायायु द्वये ममाधि रा तेऽष्टावि पंचत्वः माप्य सराखयसंगमाजाऽनवन्. ततानेकाप्सरःस्तो मैनिषेव्यमाणा नाताविधाविं यसुलसंचयविखासं विखस्यायु क्षये तत्रश्युत्वा ते सर्वेऽपीमे तवांगजा व्यभवन. पूर्वाचरितनिरतिचारचा रत्रप्रजावेण ते-ऽत्रापि नानाविश्रशर्मानुगर्वतो निजसमयं गमयंति. एवंविशां चेतश्रमत्कारकारिणीं मुनिवाणीं नि शम्यातीबहृष्टो शोकचं प्रत्यादाः पुनरवादीत, हे भगवन्! श्रम्या रोहिएवा ज्दरोद्भवानामामां सनाः नामिष पूर्वभवसंबंध करुणां विधाय निवेदयध्वं? मुनिरिष निजज्ञानेन धर्मशृद्धिं विज्ञायोवाच, जो नरेंड ! नित्यं विहरमाणाईचरणारविंदपावनीभूते प्राग्विदेहे समृहो द्वतनिञ्चाकरकरनिकर इव. क्रमू-दपदक्रमुदपक्र इव, महीमहिलोदरविवरप्रकटीग्रतानुपमरूप्यराशिरिव, विहरमाणतीर्धकरातिनिर्मल पुंजी द्रतयशोराशि स्वोतिशुद्रतेज पुंजराजिविराजितो वैताब्याख्यो महोधरोऽस्ति. तत्र निजातिवेग विनिर्जितगरुडवेगो गरुपवेगानिधानोऽनवद्यविद्याविशारदो विद्यापर श्रामीत. तस्य कमखिखोचः ना मनोहारिरूपविनिर्जितामरांगना च कमलाख्या महिष्यप्रवत्, तत्कुक्तिसंजवाश्चतस्रो दिक्कुमार्य प्रदेशी[.] चरित्रं १०२

इवानुपमरूपविनिर्जितानंगप्रियाः पद्मश्रीप्रमुखाः कन्यका ख्यात्रवन् . लावएयविनयाद्यनेकगु एगणाः खक्रताश्चतसोऽपि कन्यका श्चन्यदा कीडाविनोदार्थे नानाविधकुषुमकछात्रखिकुछिनानेकनरुनिकरः विराजिते पुष्पाकराख्योपवने ययुः. कुंदादिसुरभिकुसुमवरमाङ्याखंकृतकंठनागाः सन्यकाः सम मेव निःकरुणेन कुसुमास्रेण निजनिशितशैरैसाहिता इव रेजिरे. याय सागंध्याकृष्टातेकरोखंबकः दंबककृतकंकागरवैराहूना इव ताः सर्वा स्त्रपि पुष्पावचयाद्यनेकविवकीडाः कुर्वे यस्तवागनविदशकुः मार्थ इव केषां यूनां मनांसि कुसुमास्निकरैर्न बिनेदः? एवं कीडापरायणास्तास्तत्र अमे योऽरूणन वपञ्जवैकाशोकतरु ग्ले साहानमूर्तिमंतं शांतरसमिव नासाग्रन्यस्तनयनयुगलमाजानुपलंबिनकरहयं, मोहोःकरसुभरं निहंतुमिवैककरधृतधर्मध्वजोरुमुक्तरं, स्वकायेऽपि निर्ममत्वधरं, कायोत्मर्गोरुध्यानपरा-यणं मुनिमेकं दहशुः. तं दृष्ट्वा लघुकर्मतया मनः शुज्यरिणामेन ता विवास्यामासुने नमयमनगारः प्रवहणीमव स्वयमीप संसानाणेवं तरन्नन्यानिप तस्तातारियतुं समर्थः संगाव्यते. इति विचित्र ताः सर्वो ऋषि तचरए। रविदं वंदित्वा तस्य समीपे तस्थः. मुनिरिष पारितकायोत्सर्गो धर्मखा नदृद्ध व्री संकारोरगोप्रविष्विनाञाय मणिमंत्रानुपमौष्यिनित्रं धर्मखानं तात्यो ददौ. ततस्ताः सर्वा व्यपि यो

प्रदेर्श चरिहं १०३

ग्या विज्ञाय सोऽपि भवार्णवोत्तरणतरंमिनजां धर्मदेशनां ताभ्योऽयञ्चतः ताः सर्वो त्र्यपि मनसि धर्मा-रुरहस्यं सजाव्य शंकारहितामुनिवरपार्श्वात्सीजाग्यपंचमीवतं जग्रहुः. ख्रथ ता मुनिं नत्वा शुजवासना-वासितस्वांना गृहमुपेत्य तत्साजाम्यपंचमीव्रतमुपवासैर्निरतिचारमारावयानासुः. ख्रथे हदा निजोत्तृगत्राः सादगवाकस्थितास्ताश्चतस्रोऽपि कन्यका वर्षतुँशारं गकाञ्चे खोकखीखां प्रयंतिस्म. इतस्ताममराक्यः स्यकोयारेश्चंमिकरणस्थावकाशदानपरायणं गगनमंडलं कज्जलञ्यामलातिच गचनाचना बलिपंडलै राञ्चाद्य कर्णस्कोटिस्कारनिबिंदगर्जनपरो निञाणोत्तीर्णातितेज पुंजिवराजिमौदामितीलकं बाहयन सक्खांगिवर्गे भयत्रीतं चकार. मन्मश्रोत्करसुभरातिपीडितविरहातुरागणितगृहिणीगणनयनाविद्वताः मित्राश्चश्चेणिववाहप्रवर्धितव।रिनिकर इव जलवरोऽपि मुशलवाराभिवर्षप्र विरं स्वविरहानलज्ञालाः वस्यभितप्तां निजां महीमहेलामसांत्वयत. श्रितमनोहरवर्णनीयपंचवर्णालंक कलापालकांगाः कला विनोऽपि कलाकलापकलिनोरुर्तिका इव घनाघनघनगर्जनमृदुमृदंगाखानुपयि नर्तन कुर्वनः केषां हृदयेषु हुशाह्यादं नोत्पादयामासुः ? परिनोऽजिपतनमेघधाराजिहतहृदयविशी ग्री निजिपयाः पंक्रजि नीवि ताव्य विशुष्ठोरुपदादयाः सन्मानसोरुरुगमाजिखाषिणो इंसनिकरास्त्रत्यंतं दृता इव देशांतरः

प्रदेशी चरित्रं १०४

प्रयाणं व्यधः. इतो दुर्दैवयोगेन विखोकनीयखोकखीखाखोकनैकचित्तानां तासां निर्दोषाणां चतुः र्णामिप कन्यकानां मस्तकोपरि विकराखकाखपखाशेन निशितविद्यदसिप्रहारो दत्तः तेन ताश्रवा रोऽपि पंचलमाध्य शुभाध्यवसायपरा व्यमराखयमखंचकु . तत्र दिज्योरुपुलान्यनु द्वयायु क्रये च्युत्वे मास्तव वरेष्यपुष्पदाजो रोहिणीराइयाः कुक्तिसरस्यां इंस्य इव प्रजाताः. एवं मणिकुं तमुनीदाननाः मुनक्कंजनिःसूनां वचनामुनवारामाकंतं श्रवणांजलित्यां निषीय शंकापंकापणमेनानीवनंतुष्टहृद्योऽ शोकचंद्रावर्नीपाली रोहिष्यादिनिजपरिवारपरिवृतो निजगृहं ययौ. मुनीदावपि निजाववीयमहस्रकि-रणिकरणप्रकरैर्ज्ञव्यांबुजानि अबोधयंतावङ्गानतिमिरनिकरं च निराकुर्वेतौ. पर हर्वादिवा बाटनिशाटना नामुक्टसंनापमु पादयंती द्ववि विहारं चक्रतः. श्रेथेकदा पारागत्यातिवर्ष्यप्राप्यपाप्यपाक्ष इवानेकवासवपूज्यः श्रीवासुपूज्यजिनेश्वरो निजवरणन्यासमृद्दीमम्खं पवित्रं कुर्वन् परिवारपरिवृतो गजपुरपुरपरिमरागममञ्जेनकारः प्रभुपादांभोजरजःपावनी दृताः सर्वेऽप्याराम तस्यः पत्रप्रवाञ्चपूष्पकञ्चाः दिः रिनम्रा प्रस्तप्रणामोत्स्वका इव संजानाः विस्पयापन्नो वनपालोऽप्यवनीपालाग्रे गत्ना जिनानमः नोदंतस्यापनेन तं वर्धापयामासः सदैवाशोकोऽशोकचंद्रावनीपालोऽपि तस्मै वनपालाय निजामदा

प्रदेशी[:] चरित्रं १०ए

नंदरयापनार्थमर्थसार्थ वितीर्थ स्वकीयसकखर्ष्टिममेतो रोहिणीतनयादिपरिवाखारपरिवृतो जिनचर-णांबुजपावनीयतेऽञोकादिवस्पादपगणाक्रीणें निजारामे ययो. तत्र चतुर्निकायनिर्जस्मकरनिर्मितोः रुममवसरणांतर्गत्सिंहासनस्थितं जिनेश्वरं विषदिक्षणपूर्वकं नमस्कृत्यामंदानंदोल्लसितस्वांतो मेदि नीपालः परिवारयुतो यथास्थानमलंचकार. प्रभुरपि संसारामिततापपरिहारपरायणां, बोविबीजांकुरोः त्पादनसमर्थी, मिथ्यात्वरज पुंजप्रशमनै कप्रवणां, व्यनेकभवोपार्जितामितकर्ममछप्रकाञ्चनदक्तां देश-नामृत्रधारावरधोरणीं ववर्ष. प्रशांताखिल्लमोहसंतायोऽवनीयो नीयोवोत्फुल्लहृदयो हृदयालवालसमुत्य न्नोरुवैराग्यांकरो नदनगणसमेतो निजिपयारोहिणीयुतः शिवारोहणवरारोहिणीनिजां दीकां जम्राह. जिनचंद्रोऽपि परिवारयुतो भन्यकुमुदविबोधनक्रतेऽन्यत्र विजहार. स्रयाशोकचंद्रराजपिरपि निर्ति-चारं सयम प्रपाद्य रोहित्यादिपरिवारयुनो निर्मखकेवलालोकेन सर्वेशा मोहांधनमसं निरस्यानेकः भन्यगणांश्च प्रबोध्य शिवावासमासादयामास.

एवमतिपवित्रं रोहिणीचरित्रं प्रदेश्यवनीशाग्रे प्रकाश्य केशिमुनीशोध्वदत्, जो छपाख! एवं प्रथमाणुवतपाखने मया निदर्शितं रोहिणीनिदर्शन निजहृदयादर्शे त्वया निधेयं, यदाराधनतस्त्वम चरित्रं

मदेशी-| पि रोहिणीवदपवर्णारोहणसमर्था भविष्यसि. वाचंपमेशवचोऽस्वत्याराशिक्षातांतःकरणकश्मखः प्रदेर शिद्धपाखीऽमखसुत्रावीरणीनियां वाचमुवाच, हे भगवन्! यवित्रदर्शनिदर्शनादर्शनंत्रांतं मम ह दयकमलं दृष्टांनाधिष्टिनिद्वितीयाणुवनदिनकस्करनिकराविष्करणेन विकाशयध्वं ? मुनीं डोऽपि निर्जि न्नमोहक्रेजीं इकंमस्थलाधिगताममलमोक्तिकाविशिव निजश्वनोरुद्वपंक्ति दर्शयनाह, भो मेदिती श! द्वितीयाण्यवत पालयता सुश्राद्धेन स्थूलमृषावचनं कदापि न कथनीयं. मृषावादरज पुंजमिल नी द्वताननो वसुवावी शोऽपि वसुनुषो जगङ्गिनै विमानो नानापित्रवंघननस्कावनि जगामे. तत् श्रु-त्वा प्रदेश्यवनीशों जिल्ले विधाय जगाद, हे शगवन्! कोऽसी वसुनरेंडः? कद्यं च सोऽलीकवचोवाः देन नरकावृतिं ययौ ? एतत्सर्वोदंतं निवेद्य भवदनवद्यवच पीयुषवास्या ममापि हितीयाग्रवतोरुगादः पं नवपञ्चबोञ्जिसितं कुरुवं ? गणधरेंद्रोऽपि जगाद हे राजन् ! घत्रधानयदिविविध वंपत्पूरपरिपूरिते डाइलाख्ये देशे विक्रयार्थे व्यापारिवणिग्वरिवणोत्करीभृतामलशौक्तिकेयप्रकरमकितमत्याभिवाना शुक्तिमत्याख्या नगरी वर्तते. तब सज्जनमनः कुमुदाकरामंदानंदण्दानशीखोऽिचंदनामा वरणीवको बद्धवः तस्थाबाद्यादिष सत्यवादैकरसासक्तवया प्रमोदिताखिद्धपौरपरिवारः सत्रीतिर।तिरनो निजाति-

प्रदेशी-चरित्रं १०७

शायिरूपविनिर्जिनामरकुमारो मारविकारविरहिनश्च वसुकुमाराख्यस्तनयोऽत्रत, ख्राय तत्रैव पूर्या वे दाद्यनवद्यविद्याऽपारपारावारपारमः करुणारसैकमारिणप्रवरप्रवाहाद्वीतृतांतःकरणो विस्तीर्णातिश्चभ्रय शोशिश्तिरस्कृतद्वीरकदंबकश्च द्वीरकदंबाख्य उपाध्यायवरी महाविद्यान ब्राह्मणो निवसतित्स. तस्यै कः कलाकलापकल्लोलिनीशदुर्जा वैकपर्वतिन्तः पर्वतास्योगज आसीत्. अय तस्योपाध्यायस्य पा र्के वरविद्याध्ययनैकतः(परमानस) मानससर इवातिनिर्मखी द्वनांनःकरणो नारदाख्यो ब्राह्मणतनयो विद्याध्ययनं करोतिस्म. तेन सार्घं राजनंदनो वसुकुमार उपाध्यायांगजः पर्वनश्चापि विद्यारयासं च कतः. एवं ते त्रयोऽपि सहाध्यायिनो विद्याध्ययनपरा निजसमयं गमयंतिस्म. अप्रैकदा गृहांगण गतमचकोपरि सुप्तोऽसो दीरकदंबाचार्यो निशीथे जागरितो गगनांगणप्राइर्द्धतामेवंविवामाकस्मिकीं वाचं शुश्राव, श्रस्योपाध्यायस्य सन्निधी विद्यात्यासं कुर्वतां नयाणामपि कुमाराणां मध्यादेक एव स्वर्गीमुकोऽस्ति, परा च हो नरकं गमिष्यतः. त्र्यथैवंविश्वामाकाशवाणीमाकर्षातीविस्मित जपाध्याः यः खेदं प्राप्य स्वचेतिस चिंतयामास, हा हा मदग्रेऽतिपवित्रवेदात्यासं कुर्वनामप्येषां त्रयाणां म ध्याद हो तु नरकगामिनौ, दुर्निवार्योऽयं खलु कर्मणां विषाकः! त्राय खलु हिंसापिशाचीपरा उतहः

दयानां प्राणिनां खबु नरकावटपतनमेव मरसाति द्वारणं, करुणार्डी दतस्वांतानामंगिनां च त्रिद्रज विद्धासिनीविद्धामोद्धिमतामितशर्मोपरागो मरणानंतरं सुद्धम एव प्रतीयने. श्चन एषां मध्याकः ख स्नु नंदनवनोद्भवकद्यतरु रेव सुमनःश्रीविराजितो प्रविष्यति ? की चातिनिद्यामस्ननरकामितापद्भाजी प्रविष्यतः ? इत्येषामहं परीक्षणं विधाय क्षणं मम मानसोद्भवशंकाराव्यं दूरीकुर्वे. इति विचित्रयत स्तस्य विस्तायां रात्री तत्पर क्षणकणवितरणायेव कर्मसाइयि स्वोदयावसरं ।नरीइय निजास्तिमनं निइंतुमिबोदयाचलोरुदंतावलेंडमारुरोह. ख्रश्र स्नातविहितदेवार्चन उपाध्यायो निध्याय निशोदंतं निजविनेयवयाणां परीक्षार्थे पिष्टमयकुर्कुटत्रयमकरोत् . ततोऽध्ययनार्थमागतानां तेषां त्रयाणामेकै-कं पिष्टमयं कुर्क्टं दत्वा तेन बुिक्यतोपाध्यायेनोक्तं भो शिष्याः! केनाप्यदृष्टमेनमेकैकं पिष्टमयं कुर्कुटं निइत्य समागत्य च तिर्पंडो मह्यं समर्पेणीयः. गुरुवचिस संशयक्षेशमप्यद्यानास्ते वसुपर्वन-नारदास्त्रयोऽप्येकैकं कुर्कुटमादाय नगरतो निर्गत्य बहिर्दूरदेशे गहनवनांतर्गताः.

थ्यथ तेषां वसुपर्वतका तु परितो विजनं वनं निरीह्य गुरुवचनरहस्यमजानानी स्विपष्टकुर्कुर योः पिनं विधाय इतमेव गुरुवमीपमागत्य तिपनं गुरुवे समर्पयामासतुः. स्रत्र नारदस्तु गुरुदत्तं प्रदेशीः चरित्रं १०ए तं पिष्टमयं कुर्कुटं गृहीत्वैकांतगहनवननिकुंजे निर्जनस्थाने गता विचारयामास, ब्यहो! करुणारम-सागरोऽप्यसमृद्धरः पिष्टमयस्याप्यस्य कुर्कुटस्य वधार्थं कथमादेशं दधात ? खहो ! ज्ञातं खद्ध मया, गुरुणा हि तथोक्तमस्ति, यथा चैनं कोऽपि न पश्येत्तथास्यैकांते वधः कर्तव्यः. श्रथेनं पिष्टमयं कु र्कुटमादौ त्वहमेव पश्यामि, परितः समारूढास्तरवोऽपि पश्यंति, तर्वादिषु स्थिता विहगादिजंतवोऽपि पर्यंति. तथैव निजनिर्मखकेवलावलोकविलोकितलोकालोकसचराचरसकलखरूपाः केवलिनस्त स र्वत्रापि विलोकयंति. श्रतो निश्चीयते खंड यःकृपाद्धगुरुणास्य पिष्टमयस्यापि कुर्कुटस्य ववार्थमादेशो दत्त एव नास्ति, किंचाहमपि बुख्या निश्चिनोमि यदेनं पिष्टमयं कुर्कुटमप्यपराधं विना कद्यं हन्मि? इति विचिंत्य नारदस्तु तमहत्वैव ततो गहनवनादिनिवृत्त्य निजगुरोस्तस्य कीरकदंबोपाध्यायस्य स मीपे समागत्य तं पिष्टमयं कुर्कुटं तथैव नितपरः समर्पयामास. तदा पूर्वमेव गुरुसमीपमागतौ वस-पर्वतौ तु तिरस्कृतगुरुनिर्देशस्य नारदस्य हास्यं चऋतुः. त्र्यय कीरसागरगजीरः कीरकदंबोपाध्यायो विनयोपेतं निजविनेयं नारदं करुणामृताईचित्ततया त्रिदशाखयगामिनमवगम्य प्रमोद्धखिकतांग स्तमालिंग्य प्रशशंस. शेषौ दौ वसुपर्वतकौ तु निष्करुणहृदयौ पिउतमृखी च विज्ञाय मनस्यतीव-

खित्रस्तर्जयामास. व्यथ्र पित्रबलेन जराजियतोऽसी कीरकदंबोपाध्यायो निजहदि संसारासारतां भावयन् श्रुप्रभावेनापवर्गगमनैकनिवंधनं चारित्रं जग्राहः ख्रिय तस्थानस्थितस्तासुत जपाध्याय इव बाह्यणञ्चातान पाउपतिस्म. नारदोऽपि गुरुविरहोडियमानसस्ततो निःसृत्य निजग्रामं ययो. त्र्यथानिः चंद्रधराधीशोऽपि स्मृतनिजपूर्वजपरंपराचारः शिरःप्रकटितश्वेतशिरोरुहह्यक्षेन जरया प्रकटं निजात्मानं हः स्यमानं विज्ञाय सुगुरोर्निकटे स्वर्गापवर्गोरुखङ्गीविखासिनीविखासे छया संसारां जो धितरणवरयानपा-बनिजं संयमं गृहीतवान्. तत्पट्टं चापि तत्तनयो वसुकुमारोऽखंकुर्वन् सन्नीतिग्रणाकृष्टां सकखामपि वसुधां स्वायत्तां चकार. मृषावादपरित्यागरूपं दितीयं श्राष्ट्रवतं सावधानमनसा परिपाखयत्रसी वसुः वस्रधाधीशो निषिखायामपि वस्रधायां सत्यवादीति खब्धोरुविरुदः प्रसिष्टो जातः. स्राधानयदा कोऽ पि जिल्लोऽनेकोत्तंगशिखरायितस्तंबेरमकदंबकाकुलितायां विध्याटव्यां शरासनध्नातिनिशितशरो मृगं विल्लोक्य तद्दधार्थ शरमेकं मुमोच. परं श्रुतांभोधिपारगविदुषा दत्तोत्तरेण दुर्वादिविहितप्रश्रमिव त द्वाणमंतरैव केनापि पदार्थेन स्लिखतं. एवं सहसोद्भवशास्त्रखलनेन तस्त्रांतसमुखन्ना चिंता शब्यमिव तं व्यथयामास. ततः कृतनिरीक्णोऽसावंतराखस्थितामेकां सज्जनस्वांतमिव निर्मेखां स्फटिकोपख-

शिखां ददर्श. त्र्यथ रजःपुंजप्रमार्जितादर्शवित्रमेखां तां स्फटिकशिखां दृष्ट्वा स शिद्धः स्वमनस्येवं व्यचिंतयत्, श्रहो स्त्रितमदीयशरेयं स्फिटिकशिखा वसुत्रपासनयोग्यास्ति. इति विचिंत्य स नग रमध्ये गत्वा प्रञ्जनं वसुवसुधाधिपतेस्तइदंतं इतं कथयामास. वसुनरेंद्रोऽपि तद्वृत्तांतमाकत्वीतीवा नंदितहृदयस्त्रसम् द्वरिष्ठद्रयं वितीर्य विध्याटवीतस्तां स्फटिकोपखिशिखामानाययत्. ततः शिल्पकला-तिकश्बैः शिब्पिभिस्तस्याः शिखाया श्वितिमनोहरं सिंहासनपीठं प्रज्ञनं सोऽकारयत्. तस्योपिर च स्वकीयं मणिमाणिक्याद्यनेकरत्रखितं कार्तस्वरविष्टरं न्यस्य तदुपरि च स्वयं निषीदति. तदा त रस्प्रिटकोपलपादपीठमजानाना लोका वदंति, यत्सत्यवादित्वप्रभावेणास्माकं वसुराज्ञः सिंहासनं नि राखंबमेवांबरांगणो तिष्टति. सत्यवतपरायणस्य वसुवसुधाधिपतेविकाश्विता विबुधास्त्रसिद्धासनं निराखं-बमेवाकाशे धारयंतीति तत्कीर्तिर्जगति विम्तृता. व्यथैकदा पूर्वविहितसहाध्ययनस्पृतपीतिग्रणाकृष्टो नारदो भ्रमन् वसुदेवसद्मनीव पर्वतगृहे समागतः. तत्र विश्वज्ञालगणाग्रे ऋग्वेदपाठं प्रयञ्चन् पर्वतस्ते न दृष्टः, तत्राजियेष्टव्यमिति वेदसुत्रस्य मे पैर्यष्टव्यमिति पर्वतेनार्थे विहिते सति नारदः कर्णौ पि धाय शांतं पापमित्यन्तवा पर्वतंप्रत्यवाच, हे ज्ञातरसाकं ग्ररुणा त्वजशब्दस्य विवार्षिका जीर्णा बी-

ह्य इत्यर्थः प्रोक्तोऽस्ति, परं तस्य मेषा इत्यर्थस्तु कदापि नैव कथितोऽस्ति. खतस्त्वमपि गुरूक्तम र्थः स्मृतिपथमानीय वृथा पापोपदेशेन मा निजात्मानं नरकावटे पातय? ख्रथ पर्वतोऽपि तदुक्तमे-वाजशब्दस्य सत्यार्थे जानन्नपि चपलमेव कदाब्रह्मिशाचानित्रतो मिथ्यानिमानमदिरोन्मत्तवित्त-श्चाजब्पत. मो नारद! तव स्वांते मिथ्यैव ब्रांतिर्जातास्ति. गुरुणा त्वजशब्दस्य मेष एवार्थः कथि-तोऽस्ति. नारदोऽवादीत् हे भातस्तं कदाग्रहानिग्रतः शास्त्रसत्यार्थविखोपेन खोकदयविरुद्धं कथं क-रोषि ? नारदोक्तवचोष्ट्रतथाराणिषिकः पर्वतहृदयक्तंडोइवकोपानल्यो मिथ्याणिमानेधनाणिवर्धितस्त्रन यनगोखकौ तापेन विङ्मारुणवर्णी चकार. ततोऽसी तत्कोपानखन्वाखाविखिनिभां वाणीमास्यविव सञ्जू शिवान. रे नारद! सृतमध वितंनावादेन, खावयोर्मध्ये स्वस्वपक्तव्यखीकरवे जिह्ना बेदपणोऽ-म्त्र. किं चावयोः सहाध्यायी वसुनृषो महासत्यवाद्यस्ति, स चावयोन्यीयं सत्यापिष्यिति. स्वकीयः सत्यवचनविश्वस्तेन नारदेनापि तत्त्रथैव स्वीकृतं. ब्यथ नारदस्तु स्वकार्यकृते पुरविषणश्रेण्यां ययौ, तदा तनयस्नेहातिविह्वला पर्वतजननी पुत्रपार्श्व समागत्याश्चपूरपरिपूर्णनयनोवाच, हे वत्स! निज-प्राणध्वंसकारिपणकरणतस्त्वया सुष्टु न विह्तितं. मयापि त्वित्पतुः सन्निधावजञ्जब्दस्य जीर्णधानयरू

पोऽर्थः श्रुतोऽस्ति. ततो हे वत्स ! व्यधुनापि त्वं नारदपार्श्वे गत्वा तं दामय ? व्यसत्यं वचो हि स र्वरोगमुखाजीर्णवस्त्राणिनं विनाशयति. निजजननीवाचं निशम्य पर्वतोऽवादीत, हे मातः! त्वदुक्तं सर्वमिप सत्यं च पथ्यमिस्त, परं वांतात्रमिवैकवारं मुखोद्गीर्णी वचः कश्रमहं पुनर्मुखे प्रक्तिपामि? किंच देहिनैकवारमवस्यमेव मर्तव्यमस्ति, छातोऽहं मृ युतो न बिन्नेमि. छाथैवं निजांगजवाचं निः शम्य, तं च कदाग्रहग्रस्तं विज्ञाय वत्सवात्सस्यमेरिता माता तनयजीविते ह्या वस्रवस्रवाधियसिनः धौ गता. नेरंडोऽपि तां गुरुपतीं समागतां विलोक्य जननीमिव मन्यमानः सिंहासनात्समुज्ञाय वि-नयावनतः प्रीतिप्रेरितः प्रणम्य यथाश्यानं नयवेशयत्. ततोऽसौ बद्धांजिखिस्तामुवाच, हे मातस्य ज्ञा वसा नुनं निजनरणारिंदन्यासैर्मम सदनं पवित्रितं, स्रथ निजागमनहेतुप्रकटनपरां वच पीयुषवारां वर्षित्वा चातक्युगखिमव चिरकाखादतीवतृषातुरं मम कर्णयुगखं तृप्तं कुरु? एवं विनयोपेतानि छ पतिवचनानि निराम्य पर्वतमातापि हर्षरामां चितांगी त्वं चिरं जीवे याशिषा तं प्रमोद्योवाच, हे वत्स तव सद्दाध्यायिभातरं पर्वतं यथाहं जीवंतं पस्यामि तथा कुरु? केवलं ते नैवेकेन हेतुनाहमत्राग-तास्मि. तत् श्चता विस्मयापन्नो वसुवसुधाधीश जवाच, हे मातर्गुरु गुत्रोऽयं पर्वतस्तु तीर्थरूपो मे गु मदेशी: चरित्रं ११४

रुरेवास्ति, ततो यमातिथित्वं स्वीकुर्वन् कः सद्ध तस्योपरि द्वेषवारणोत्साहं वहति? कः सद्ध मम कोपानलज्वालावलो पतंग इव निजपाणसंदेहमजिलवति? व्ययवेविवां उपवाचमाकर्ण सकर्णया जस्या नारदर्पवतयोः सकलोऽपि वादपणोदंतो उपतये निवेदितः. ततो गजदकंठया तयोक्तं हे व स ! श्रय पर्वतजीवनं तवायीन मेवास्ति, श्रतो महा त्वं पुत्रभिक्षां देहि ? एवंवियां गुरुपत्नीवाचं नि-शम्य निजवतन्त्रगणिया कंपितहृदयो वसुनेरदो वज्राहत इव विद्धाचैतन्यो जानः. कियत्समयानंतरं खब्धवैतन्योऽसौ जगाद. हे मातर्गुरुवचनविद्धोपेन कूटमाइयप्रदानेन च प्राणिनां निःशरणं नरकां-धक्रूपपतनमेव निर्दिष्टं. किंच वसुवसुवाधीशः सर्वदा सत्यवाद्यस्तीति जगति विम्तृतं निर्मखं मम यः शोवितानमस्यप्रखायानखञ्चाखया जस्मीद्रतं जवेत. श्रासमुद्रांतमबेरैकोत्तरीयांबराखंकृतदेहा, ना-नाविषसुगंघोपेतानेककुसुममकरंदसुरजी उत्तरतखत्रमणशीखा परमित्रया मम कीर्तिर्भहेखापि परा ङ्मुखीव वितथवचो छुर्गेघगं घिद्यांगं मां त्यक्वा स्वयमि विनाशं प्राप्तुयात. खानो हे मातर्भमोपिर कृपां विधाय मा मामसत्यप्रलापां जंतमिलनं कुरु ? एतंविधं नृपोक्तं निशम्य तया विद्रम्यया जस्त्या स्वमनिस विचारितं, नायं नृपो विना युक्तिं मदीयोक्तं करिष्यति, इति विचिंय तयोक्तं हे वत्स!

भदेशी-चरित्रं ११५

केवलमलीकवचनमावतः प्रथमवतवस्प्राणातिपातस्वाणेन तव गुणगणाकृष्टा महत्पूर्णयुग्यपरंपराति-रंजिता मुक्तिकमला स्वयंवरेव त्वां वरिष्यति, किंच तदलोकवचनोड्नवं सर्वमिष पापमहं स्वीकरोमि, श्वतस्त्रचितयाप्यलं तव. एवं स्वार्थसाधनैकपरया तया जरत्या वंचितो वसुवसुवावीशोऽपि तदाग्रहा त्तहाक्तिर्र्णप्रेरितो विस्तृतनिजयशःकीर्ती व्यप्यवगण्य नरकावटपतनस्पृह्याद्धरिव तद्वचनममन्यन. श्रय प्रजाते वसुवसुधाववस्य जगिहस्तुतां सत्यवचनप्रतिज्ञां परीक्षितुमिव कर्ममाइयपि स्थाप इव स्वकरिनकरं विस्तारयन्, जंतजातामितमोहनिद्यं तिरस्कुर्वन्, स्वकीयामितवस्रपदानेन जगङ्गंत्राः मिताह्यदमुत्पादयन्, प्रोत्तृगोदयाचलाजिधकनकसिंदासनोपरि समुपविष्टो जगङाज्यव्यापारमलंच-कार. ख्रय नारदपर्वतौ दावि निर्ज्ञयावेव स्वस्वपदां निवेदियतं उपसभामलंचकतः. तयोर्द्वयोरिप पदां श्रुत्वा मध्यस्थमभासदो वसुवसुधाधीशं विज्ञपयामासुः, हे स्वामिन्! जवतसत्यवच नगुणाकृष्टेयं वसुमती स्वयंवरेव त्वां परिणीतास्ति, श्याबाब्यतोऽपि तव सत्यवादसमुदु ग्रता कीर्निबल्लरी जगन्मंम-पविस्तृता जंतुजातामितसंनापसंहारिणी संजातास्ति. श्वतो जगदंगिगणकव्याणैककांकिणा त्वया यथेयं तव कीर्तिखताधिकविस्तारं प्राप्तुयात्तयानयोन्यीयः कर्तव्यः. ख्रीयेवं सचित्रादिसन्यैविङ्गारोजन ादेशी-चरित्रं ११६

नींद्रोऽसत्यप्रखापोइवदुर्यशोजीतो मनाकंपिनहृदयो बद्रव. परं पुनः पर्वनमात्रा शोत्साहितोऽसावजशः ब्दस्य मेषार्थमकथ्यत. इतो वसुभूवालामत्यप्रलावानलज्जालाविद्रग्धेव सा सलिखनिमला त्रिद शाखयाधिष्टिता स्फटिकोपखपीठिका सहसैव स्फुटिता. प्रोत्तुंगशैखशिखराप्रतः कल्पांतकाखोद्भव हकं-पप्रलोठितगंडशैलवद्दलवसुघेंद्रोऽपि नरकायोगतिगमनकामुक इवाविलंबमेव स्वकीयसिंहासनाद् रुमो पपात. इहापि तस्यालीकवचनविषड्मफलप्रदानोत्सुक इव राज्याधिष्टायकदेवोऽपि सहसैव तत्राग-त्य त्रमिवतितं वसुत्रवालं तथा चपेटया जघान, यथासौ गतचैतन्यो रंकवद्त्रमौ स्रुलोठ. व्यसत्य-प्रखापोद्भवपापसंतापातितप्त इव स्वराविनर्मखस्तस्यात्माप्यखीकप्रखापमखीनं तं तत्याज. एवं पंचत्वः मापन्नो वसुत्रुवाद्यः कूटाद्यापत्रभावेण सप्तमनस्कावनि यथौ. पर्वतोऽपि जननीयुतो निखिञ्जोकैः निद्यमानः परानवपरंपरयोद्दिमस्तन्नगरं विमुच्य कचिद्देशांतरे गतः. क्रुटसाद्द्यप्रदानेन वसुनेरद्दोऽपि निजासनात्पतित्वा पंचत्वं प्राप्त इति जगदुद्भवां तदकीति निशम्य खिज्जितयेव तस्य कीर्तिमहेखयाः प्यात्मघातो विहितः. एवं जो प्रदेशिखपाल! वसुनेरेंद्रनिदर्शनं इदि संजान्य सुगतिगमनाजिलान-वता जनेन सर्वदाखीकवचनपरिहारा विधेयः.

गणधेरंडोक्तवसुद्भणखनिदर्शनाकर्णनातिहृष्टः प्रदेश्यवनीशो बर्डाजखिर्जगौ, हे भगवन्! ज-वदुक्तनिदर्शनजलप्रवाहेण निर्मलीयते मम हृदयादर्शे हितीयश्राध्वतमय सम्यग् संकांतं. व्यथ पुनरिष ममोपिर कृषां विधाय तृतीयं श्राध्वतं सनिदर्शनं निदर्शयत? गणधरेंद्रोऽप्युवाच हे राजन परपदार्थप्रहणात्मकादत्तादानपरिहारेण तृतीयं श्राष्ट्रवतं परिपाखितं भवेत्. तत्पाखनेन च जनः पर् रशुरामवद्धोकद्दयेऽप्यमितसौस्यपरंपरां प्राप्नोति. तत श्रुत्वा नृपोऽवादीत्, हे भगवन्! कोऽसौ परशुर रामः ? कथं च सोऽदत्तादानपरिहारेण सुलसंत्रतिं संप्राप्तः ? तस्य सकलमण्युदंतं निवेदियत्वोत्ययः गामिनं मां सार्थवाह इव सत्पथगामिनं कुरुत? गणधेरदोऽपि घनाघनगर्जनातिगजीखाएया नृपम-नोमयुरं नर्तयन्तुवाच, हे राजन्ननेकनदसिख्यामितप्रवाहपरिधौताखिखखोककरमछौचे पांचाखाख्ये जनपर्दे कांपिब्यपुराणियं रम्यं पुरमस्ति. यत्र प्रोत्तंगानेकप्रासादगवाद्मस्थितानेकगौरपौरांगनाननपं कजालिपरिमंडितगगनांगणं निरीदय प्रमाणवादिनोऽपि स्वकीयाकाशपुष्पनिदर्शनमलीकमेव मन्य-मानाः स्वचेतस्यु चमत्कृताश्च दाणं तुष्णीभावमेव भेजः. तत्र विक्रमाकांतानेकरिपुनृषपत्नीनयनिव निर्माखदश्चश्रेणिजखपरिपूर्णकुंडकृतस्नानातिविस्तृतयशोजरो विक्रमाभिधो ऋषव खासीत. तस्य शी-

ग्दशी: चरित्रं ११७

खद्रषणद्रिषतांगा रूपविनिर्जितनिर्जरांगना वसुंधराख्या राङ्गी बद्धव. तस्य द्रपस्य धनुर्विद्यातिनि ष्णातहृदयोऽपरः पांडवीयोऽर्जुन इवार्जुनानिधः सचिवोऽभूत. तस्यास्यकरचरणितरस्कृतपंकजा देव क्याख्या बल्लभाजवत. तयोः सकलकलाकलापक्कशलः साहित्यस्मालस्मालंकारालंकृतांतःकरणोऽन्यः कार्तस्वरस्ताद्यसंकारपराङ्मलो राजकार्यादिविमुखस्वांतः परशुरामाभिधस्तनय श्रासीत्. साहित्यसा रैकरसिकस्य तस्य मानसे गृहराज्यव्यापारकार्येणोत्कटकंटकेनेव शब्यायितं. श्रय्येतं स्वकीयं तं तन यं सर्वयैव गृहकार्यादिविमुखं विज्ञाय हृदि खिन्नस्तस्य जनकोऽर्जुनसिनवो रहिस समाहूयाकथयत्, जो वत्स! संसाख्यवहाराङ्गानेन नराणां व्याकरणाध्ययनं केवछं व्याधिकरणमेव ज्ञेयं, यतो बुद्ध कितानामुदरविवरं व्याकरणरसेन न पूर्वते, न च तृषातुराणां साहित्यपेशखरसामृतधारया तृहपन्-यते. प्रायो रसवत्या सरस्वत्यातिगाढप्रेमजरेणाखिंगितो जनः सापत्न्येर्ध्ययेव खद्म्या तिरस्कृतो ज वित. श्रतो जो वत्स! त्वं सरस्वतीसंगं विमुच्य गृहज्यापारं चांगीक्कर? ये ताचिरादेव सर्वेशाणिशा र्थितया खङ्मीमहेखया प्रेमकटाक्तपूर्वकं त्वं गाढं समाखिंगितो जविष्यसि, खहम्या सम्यग् समाखिं गितो जनश्च तदचिंत्यमाहात्म्यतो वशीग्रतैस्व ग्रपादिसकललोकैः परिपूज्यमानोऽमानमानसौस्य

प्रदेशी[:] चरित्रं ११ए

परंपरामिषग्राति. एवं पित्रा बहुक्तोऽपि सरससरस्वत्या वशीकृत इव तदासक्तस्वांतः परशुरामो गृहादिव्यापारपराङ् मुख एवासीत. विविधकविवरिविर्मितामितरसालंकारालंकृतकाव्यरसास्वादैर्घात इ वासौ जोजनसमयातिक्रमणमप्यवगण्यितस्म. सरस्वतीकंग्रभरणा श्चनेके महाकवयस्तदीयकाव्यरसास्वादगुणाकृष्टा इव दूरदेशादिप समेत्य राजानं सिचवसंचया इव तं परिवेष्ट्य विविधकाव्यविनोदेन प्रीण्यंतो निजसमयं गमयंतिस्म.

श्रथेकदा ग्रपेन स्वकीयोऽनेकमिणमिणिक्यमाक्तिकादिमंडितो स्वहारो जांमागारे स्क्रणार्थ तस्मै स्वार्ज्जनसिवाय समिपितः. मंत्रिणिपि सहारो निजतनयाय परश्रुरामाय समिप्यक्तिं, भो वत्स! त्वयायं हारः सम्यग् रिक्तो राजजांडागारे स्थाप्यः, इत्युक्त्वा सिववस्तु राजसजायां संप्राप्तः. परश्रुरामस्तु तं हारं पार्थे संस्थाप्य गूदतत्वार्थतर्कशास्त्रविचारेकाप्रचित्तो जनानां गमनागमनं न वेत्ति स्म. इतश्रीयेकद्वाकद्वापकुशद्धः कपटनाटकैकपटुः काद्वीसुतनामा सिववसेवकस्तं हारं करत्वाघवेन जहार. साहित्यरससागरे मीनवल्लीनः परशुरामस्तु हारं संहरंतं तं सेवकं न ददर्श. श्रय्य कियता काद्येन गवेषयतापि परशुरामेण स हारो निर्जाग्येन निधिरिव कापि न खन्यः. श्रय्य सायं समेतः

प्रदेशी[.] चरित्रं १२० सचिवो हारापहारं विज्ञाय दंदराक छव निःश्कोऽतीवकोपारुणखोचनो विषोद्धारसन्निनां वाचं पुत्रं प्रत्युवाच. रे दुराचार! रे मृढशिरोमणे! रे निर्लज्ज! साहित्यैकरसमदिरोन्मत्तवित्तेन त्वया ग्रुप हारमप्यरकृता स्वकीयं सकलमपि कुटुंबं प्राणसंदेहदोलाधिरूढं कृतं. सरस्वत्येकरसाकुलस्त्वं विप्नव-कारिजलप्रवाह इव कुल्रह्मयं विध्वंसयन् सकलमपि स्वपरिवारमापदपारपारावारपातनैकसमर्थो जातः. ध्यथ मा दर्शय मे त्वदीयं वदनं, मदीयगृहाच त्वं दृरं प्रयाहि? एवं पुत्रं निर्नित्स्थीर्जुनसचिवश्र्युः तफालः पंचानन इवातीवम्खानास्थोऽश्राहं नृपस्य किमुत्तरं दास्य इति चिंतातुरो निजगेहांतरं य-या. श्रथ पित्रेति तर्जितः परशुरामोऽपि निजप्रमादेन हारापहारं विज्ञाय मनस्यतीवसिन्नो निजा यां त्यक्तनिजनिकेतनो मानब्रष्टपंचानन इव गहनं वनं विजहार. एवं निशायामेव कमार्यां का-मन कमेण तफहनं वनमुद्धंच्य प्रातः प्रजाकर इव दीप्तदेहकांतिः परशुराम इंद्रपस्थाजिधं पुरं संपा-सः. तत्रामुजवूजंबीरकदंबाशोकादिविविधवृक्शीतखञ्चायाविनिवास्तिचंमरिश्मिनिकरे कुसुमोद्याः ने पद्यश्रमापनोदार्थ संस्थितः. तत्र नातिदृरे सुकुमाखरक्तपद्धविवराजितेऽशोकवरतरुतखे जंगमती-र्श्वीमव संस्थितं. सूत्रस्वाध्यायैकध्यानपरायणं, मृतिंमंतं शांतरसमिव स्पृहणीयाननं धर्मयशोऽभिधं

मुनिवरं ददर्श. तं दृष्ट्वातीवप्रमुदितः परशुरामो विनयेन नत्वा पप्रज्ञ, हे जगवंस्तरुणीगणस्पृहणीय- तारुण्यक्वितेन, रूपविनिर्जितमन्मयेनापि भवता देहामितक्वेशप्रदं तपःकष्टं कथं समादतं? तत श्च- त्वा मुनींडोऽपि मोहनिडाविडाविणीं निजक्यां कथयामास. हे भद्र! मम निर्वेदकारणं त्वं साव- धानतयाः शृण्ण?—

तगरागुर्वाद्यनेकसुरिनद्रव्यसुरिनद्रताखिलमहेभ्यहम्यायां तगरानिधाननगर्या द्रपतिमान्यस्य दानाद्यनेकसुणगणालंकृतस्य दत्ताख्यश्रेष्टिवर्यस्य धनाख्योऽहं सुतोऽन्नवं राकाशरांक इव सकल कलाकलापकिलतः कुमुदोल्लासैकमानसोऽहं पित्रा रोहिण्येवैकया सुकुलोद्भवकृत्यया सह घनधनव्ययेन महोत्सवपुरस्सरं परिणायितः. रत्या पंचेपुरिव तया सह योवनैकफलीद्भतपंचाक्कविवधसुखान्यनुन्नवन् नानाविधव्यापारेण द्रविणोपार्जनपरो लक्षीपुंजं समर्जयं. स्त्रय कियत्कालानंतरं निर्धृन्यन्त्रवन्ने जनको मे कवलीकृतः. पितृपंचलयोगेन ह्ताशोऽहं शोकपिशाचग्रासीकृतो व्यापारादिपराङ्मुखोऽन्नवं. एवं मामालस्यदास्यमापत्रं विक्वाय भगवती कमलासना देवी तिरस्कारयामास. नांडागारस्थापितं निखलमपि मम धान्यं कुपितेनेव छ्रष्टनानलेन मस्मीकृतं. व्यापाराय दीपांतरप्र

याणार्थं पत्रणीकृतानि नानाकयाणकसंभृतानि मम् पंचापि प्रवहणानि प्रोञ्चलकल्लोलजालेन प्रथि-खीयतेनेव सिखलिनिधना निजोदरे कवलीकृतानि. दायाँदैखि तस्करनिकरेर्मम गृहं प्रविश्य स-कलमपि द्रविणं गृहीत्वा कृपयेव साधुरिवाहं निष्परिग्रहः कृतः. भोक्तं स्थितस्थापि मम पात्राणि ल ब्धपद्माणीवोड्डीयांवरे ययुः. व्यव्याहमकृताहारस्तपोधन इव निजगेहाँ दिनिःमृत्य कुधानीवकृशांगो व नमध्ये गतः. तत्र तपस्तेजःपुंजनिरस्ताखिखकदमखो ङ्गानांजोनिर्मखीकृतनिजस्त्रांतः कायोत्सर्गस्थि तश्चंपकोस्तरुतखस्थितोऽतीवप्रशांतमृतिम्निनरेको मया दृष्टः. विधिना मुनिमेनं प्रएम्य निखिलमपि निजोदंतं निवेद्य विनयेन मया पृष्टं, हे जगवन्! पूर्वभवे मया किं दुष्कर्मीपार्जितं? येन ममेदशी गतिर्जाता ? तदा करुणामृतार्जी दृतांत करणोऽनगारोऽपि स्वकीयवचः सुधारसधाराजिईः खसंतापतप्त हृदयं मां सिंचन्निवीवाच, हे राष्ट्र! पूर्वजवे त्वया परक्रीयमदत्तं द्रव्यं गृहीतं, तत्कर्मीज्जुंजिनमेतत सकलं तव विमंबनं ज्ञेयं. एतन्मुनिवचनं निशम्य भयकंषितहृदयेन मयोक्तं, हे जगवर् ! पूर्वभवे कथं मथा परद्वयापहारः कृतः? तं निखिलमिष मम पूर्वभवोदंतं निवेदियता मम हृदयसंतापं युयं दूरीकुरुत? तदा ज्ञानैकनिधिर्वाचंयमोऽपि निजवचःपीयुषधाराशिधीराधरधोरणीमप्यधरीकुर्वन्नाह. अ

मदेशी[!] चरित्रं १२३

नेकोत्तुंगशिलरनिकराखंकृतार्हत्रासादश्रेणिचित्रितांवरांगणायां कौशांव्याख्यनगर्या पूर्वभवे त्वमेको निजकुलपरंपरागतजैनधर्माराधको विणग्वरोऽनवः. त्र्यथैकदा साधुमुखार्ट्यमरहस्यं श्रुता त्वया प्राचेन श्राष्ट्रवतान्यंगीकृतानि. क्रमेण कियता कालेन वरष्ट्रम इव त्वममि पुत्रपुत्र्यादिपरिवासपरि-वृतः संजातः. क्रमेण च तान सुतांगजादींस्तारुण्यसंगतान विखोक्य तिह्वाहविंता तव चेतिस समुलना. तिह्वाहार्थे द्रिविणोपांजनैकखाखसेन त्वया पूर्वगृहीतश्राघ्वतानि क्रमेण शिथिखी कृतानि. विशेषेण विश्मततृतीयव्रतेनेव त्वया कूटतोखमानैर्पाहकवंचनं विधाय ग्रस्टिविणोपार्जनं कृतं. कियता कालेन क्वातत्वदीयकूटचेष्टितेन यमेनेव नृपारक्षकेण त्वं घृतः. ग्रुपकृतामितद्वव्यदंमः रत्वमनाद्योचितपापचरः क्रमेण दुर्ध्यानपरो मृत्वा किह्विषदेवोऽभवः. तत्रश्यत्वा त्वमिह दत्तश्रेष्टिः गृहे पुत्रत्वेन समुत्पन्नः. पूर्व गृहीतव्रतखंननतोऽदत्तादानतश्च तवेह सकलमपि द्रव्यं नष्टं. संसारे सर्वेऽपि प्राणिनः स्वकृतकर्मीणनुभवंति, व्यतोऽधुना त्वं खेदं मा कुरु ? एवं मम श्रवणप्रणालिकाः प्रविष्टमुनीशोपदेशामृतशीतलधारया धन।दिप्रणाशातीबदुः लसंतापसंतर्त्रं मम हृदयमुपशांतं. व्यय खब्धजातिस्मरणोऽहं सादादिव पूर्वणवं स्मृत्वा संसारोद्दिमः कृतांजिखपुरो सुनीशामपार्थयं, हे मग

वन्! कृषां विधाय संसारसागरतरणतरंमिनं संयमं मह्यं समर्पय ? कृपानिधिर्मुनीशोऽिष मां योग्यं विज्ञाय संयमाखंकारदानेनाखंकारयामास. तदादितोऽहं निरित्वारं संयमं पाखयन् घरणेंद्रानुज्ञ्या कायोत्सर्गादिधर्मध्यानपरो नानाविधतपोविधानैकपरायणो महीमंडखे विचरामि. एवं गजीरघनघ नाध्यनगर्जनतुख्यां मुनींद्रवाचं निशम्य मंत्रिपुत्रः परशुरामोऽिष मयुर व्वामंदानंदपरंपरां संप्राप्य ख्याटतटबद्धांजिखपुटो मुनीशंपति विज्ञपयामास. हे भगवन्! ममोपिर कृपां विधाय तृतीयं श्राद्धवत्तप्रवहणां च समर्प्य सांयात्रिक इव त्वमस्मादपारसंसारपारावारतो ब्रुमंतं मां निस्तारय ? मुनींद्रोऽिष तं योग्यं विज्ञायादत्तादानविरमण्ह्यं तृतीयं श्राद्धवतं तस्म प्रदायान्यत्र विज्ञहार.

श्रथ परशुरामोऽपि गृहीततृतीयश्राह्वतसग्जशंग्रख इंद्रप्रस्थनगरमध्ये जगाम. इतस्तनगरगा स्तव्यो जयदेवास्यश्रेष्टी नगरमध्ये जमंतं तं परशुराममिंगिताकारेण सज्जनं विज्ञाय निजगृहे समानयत. जयदेवेन जोजनाह्यादनादिसस्कृतः परशुरामस्तस्य गृहे निवसन्निजसमयं गमयतिसा. त दीयसाहित्यगायनवादित्रवादननृत्यादिकलाकलापानीवतुष्टस्य जयदेवस्य परशुरामेण सह इग्योद किनिजं परमं सौहार्दमज्ञवत्. श्रथेकदा तौ हाविष सहदौ श्रीष्मर्ती जलकीमाकरणेश्चया पुष्करित

प्रदेशी[.] चरित्रं ११५

करविराजितायां, हंसमिथुनाशनयोग्यविकीर्णविततिबसतंतुसंतितिमिषेणामितमौक्तिकमाखाखंकृतायां. परितः सुवर्णसोपानपंक्तिपरिवृतायामनेकयुवकयुवतीगणैर्जलकीडायै परिणिषेवितायां, तटालंकरणी-भृतचंडिकरणानेकतीवकिरणगणातिसंतर्रजंबूनारंगाम्रादि द्रस्तिरुनिकरैर्जछपविष्टनिजपतिबिंबिमिषेण स्नानकरणोत्सकैरिव परितो निषेव्यमाणायां पुष्करिष्यां प्रविष्टी. तत्र जखकीडोत्सुकमानसैरनेकयुव-कनागरनरनारीनिकरैः पुष्करिएयमञस्राञ्जे निजबाह् निर्विज्ञे ज्यमाने प्रोज्ञञ्जदत्त्व ग्राञ्जल स्वाप्त स्वाप्त स्व सीकरनिकरा निजस्थानागतानेकनागरातिश्चिसार्थातिष्यविधानोत्सुकया जखदेवतया विकीर्णाः प्र ष्पप्रकरा इव रेजिरे. मन्मयोन्मादप्रथिली ढतेनेव निजप्रेयसा शृंगिकोत्किक्षा व्यमखजलविंदवो यौन वनोन्मादमत्तायाः प्रमदायाः पीनोत्तुंगकितकुचकुंजोपिर निहितामखमौक्तिकमाखा इव शुशुद्धः. ज्ञात्यसिव्यक्ष्वोद्धेः परिप्रावितांगा रक्ताधरपञ्चवा प्रकटोरुस्तनस्तबकपट्टा शुभोरुदंतपंक्तिकसम्म राखंकृता वापीजछे तरंती काचिदंगना जंगमा मोहनवल्लरीव रेजे. पुष्करिखगाधसिखछे तरने मार विकारप्रेरितः कश्चित्रवा जलब्रुडनपायपीत इव विमुक्तलङ्को निजयुवतीप्रमदोरुत्तनकल्यालंबनं क्सभ्यां हृद्धं गृहीत्वा वापीत्रदं संप्राप्तः. वापीसिख्छे तरंती काचित्रमदा पृष्टस्थितां भूगस्थामां निज-

कबरीमपि धावंतीं जलसर्पिणीमिव मन्यमाना भयातुरेव प्रयतं विनैव नातिद्रे जलस्थितं निजज र्तारंप्रति धावित्वा तं दृढमालिंगयामास. काचित्रमदा निजास्यकरचरणशोजाविजित्वरीं पुष्करिणी-जलोफीणी पद्मिनीं हृदयसमुद्गृतेष्ययेव श्रीडाकृते छुलाव. युवतीजनपीनस्तनस्तक्कैस्ताड्यमानं निश्चेतनम्पि पुष्करिणीजलं मारविकारप्रेयमाणामिव निजोञ्चलल्लोलकल्लोलकरैस्तस्या निस्तिलमपि कदलीदलकोमलांगं दृदमालिंगयामास. जलकीहासक्तयुवकिमथुनोत्किससलिलामितकल्लोलैः सम् द्युतपराभवेणोड्डीयमानान् निजिप्रयान् हंसवरान्निरीह्य विरहातुरा इव कमिलन्यः कंपमानांग्यो गः ल्लासिल्लासिकरिनकरिमषेणाश्च्यारां मुंचंत्यो निजन्ययां प्रकटयामासुः. वापीजलकी मैकमानसत्वेन सिखावगाइनावसरोऽपास्तांतरीयवस्त्राया निजप्रेयस्याः प्रकटी व्रतं पृथुखतरं नितंबिवं निरीह्य ह दयोदस्तमन्मथोडेकविह्नलीस्तरस्तिनतंत्रं तंबिफलमिन मन्यमानः करात्र्यां तदालंबनं विधाय जलः मज्जनन्नयविमुक्त इव कश्चिद्युवा तस्त्र जलकीडापरायणो बढ्ढव. स्रथ जयदेवयुतः परशुरामोऽपि तेषां युवकनागरिकमिथुननिकराणां नानाविधजलकीमां विलोक्य परमप्रमोदं लजमानः पुष्किरित्य-मलसलिले स्नानं विधाय परिहितोस्वस्नो वापीतरमलंकारयामास. इतो निरलंकारां युवतीमिव, प

गदेशी चरित्रं १२९

तितकुसुमां नवमाखतीखतामिव, दिनोदये शशांकखक्तीमिव च महर्घ्यांक्रस्तजिटनकनकमुद्रारहिनां श्चन्यां निस्तेजस्कां च निजांगुलिं निरीह्य जयदेवः शोकिपशाचग्रस्त इव विह्नायवदनो बद्धव, दि-नश्रीनिस्तेजस्कीकृतपांहपद्धाशपत्रनिजशशांकविंववनम्खानयदनं निजसहदं जयदेवं निरीहय परश रामोऽपि खेदपरंपरापराखतोऽवदत, जो मित्र! धाराधरोग्रधाराधोरणीनिहतं कोमखकमखक्रसम्मिव क्यं तव वदनं विज्ञायम्खानं विख्ञोक्यते ? श्रुश्चैवंविधं निजसुहृहच्चो निशम्य जयदेव ज्वाच. हे मित्र! स्त्रजिटतमुद्रारहिता ममेयमंगुली ब्रष्टकुसुमा नवजातिखतेव निःश्रीका दृश्यते. न जाने इं केयं मम मुद्रिका पतिता? ते नैव हेतुना मम हृदये खेदः समुद् ऋतोऽस्ति. एवं स्वसुहृहचननगरुएर्य निजवचोऽमृतधारया तस्य हृदयसंतापं दूरीकुर्वन् परशुराम जवाच, हे मिल! तं मनागपि स्वमनिस संतापं मा कुरु? जलकीडानंतरं वापीतरोपागतस्य तद करांगुलितोऽधुनैवात्र पतितेयं त्वदीया बहम्. ह्या मुद्रिका मया खन्धास्ति. यत एनामंगीकृत्यानया च तव पह्नवकोमखामंगुखिमखंकृत्य चेत्रिक्षं-तामपाकुरु ? इत्युक्तवा परशुरामेण सा मुद्रा निजमुहृदे जयदेवाय समर्पिता. जयदेवोऽपि तया नि-जांग्रिखिमखंकुत्यातीवहृष्टहृद्य जवाच, जो मित्र! नृनं त्वाहशैरेव सज्जनैरधुनापीयं वसुंधरा स्त्रगर्भा \ प्रदेशी[.] चरित्रं

120

निगद्यते. इत्यादिबहुविधां परशुरामस्य प्रशंसां विधाय तौ द्वाविष सुहृदौ पथि नानाविधकौतुकानि विद्वोक्यंतौ, वार्ताविनोदेन च परमाहादमनुजवंतौ निजस्थाने समायातौ. स्रश्चेकदा तौ जयदेव-परशुरामौ नानाविधविद्याविनोदवार्ती कुर्वतौ निजगृहांगणे समुपविष्टावास्तां.

इतः स हारहर्ता कालीपुत्रो दासो दैवयोगेन हारविक्रयार्थ तयोः पार्श्व समायातः. वेषपराव-र्तनतश्च स परश्चरामं नोपलक्षयामास. जयदेवेनागमनकारणं पृष्टोऽसौ हारं दर्शयिखा तनमृत्यमः याचत. जयदेवोऽपि नानाविधस्त्रजितं तं बहुमृत्यं हारं दृष्ट्वोवाच, जो पुरुष! स्त्रयं हारस्तु द्रपते-र्योग्योऽस्ति. इतः परशुरामस्तु तं कालीपुत्रं हारं च सम्यगुपल्ह्य जयदेवस्य कर्णे सकलमपि हा रापहारप्राग्वतांतं न्यवेदयत. समासादिततद्वतांतेन जयदेवेन तस्मै पृष्टं, भो पुरुष! कुत्रास्ति तव निवासस्थानं किं च तवाशिधानं ? काखीपुत्रेणोक्तं हे श्रेष्टित ! कांपिब्यपुरं मम निवासस्थानं वर्त-ते, ततश्च कालीपुत्रानिधो विणगहं हारविकयार्थमवागतोऽस्मि. एतिन्रशम्य जयदेवेनोक्तं जो का-ह्मीपुत ! इमं मत्पार्श्वसंस्थितं मदीयं सुहृदं त्वमुवलक्तसे ? त्ययं हि कांपिब्यपुरनराधिवमंत्रिपुत्रः प रशुरामाजिधोऽस्ति. व्यथैवंविधं जयदेवश्रेष्टिवचनमाकर्ष्य तरखतरहष्ट्या च परशुराममपि सम्यगुप

प्रदश। चरित्रं ११७

खदय स स्तेनशिरोमणिः कालिसुतः क्णं वज्राहत इव मौनमेव समाश्रितः. ततः स्तैन्यकलापवी फोऽसी क्रणत एव निर्जेगिताकारं सुसंब्र्यानिज्ञवत्परशुरामंत्रत्युवाच, जो सत्पुरुष! कस्त्वं? क्रत्र च तव निवासस्थानं ? मया तु त्वं न कदापि दृष्टोऽसि ? तदा परश्चराम ज्वाच, भो मृद ! श्राव्येरेव दिनैः किं त्वयाहं विस्मृतः? मम पिता कांपिव्यपुरत्रपस्य सचिवोऽस्ति, त्यहं च तत्पुत्रः परश्रामोः ऽस्मि. वं च तदा मदीयगृहे दास खासीः. एवंविधमुदंतमाकर्ष्य विज्ञायवदनोऽपि काद्यीसुत जुवा च. जो सत्पुरुष! त्वदुक्तं सकलमप्यलीकं वर्तते. यथ जयदेवेनोक्तं जो कालीपुत! सनमेतेन विवादेन, श्रय तं सत्यं वद? कस्यायं हारः? कुतश्च त्वया खब्धः? काखीपत्र जवाच भो जयदे व! श्रहं रोहास्यग्रपस्य नियोग्यस्मि, तुष्टेन तेन ग्रुपेन च पारितोषिकपदेऽयं हारो महां दत्तोऽस्ति. डव्यार्थी चाहं तिह्रक्रयायात्रागतोऽस्मि. परशुरामः कालीपुत्रंप्रत्यवाच, रे इष्ट! किं त्वं सर्वश्रैवासत्यं प्रजब्पिस ? कांपिब्यपुरत्रपसत्कोऽयं हारस्त्वया मदीयगृहादपह्नोऽस्ति. इति निशम्य कोपाकुलचि-त्तः काखीपुत्रो जयदेवंप्रत्युवाच, भो जद्र! मदीयमेनं हारं त्वरितं त्वं मह्यं समर्पय ? ब्यन्यत्र गत्वा कसीचित श्रेष्टिवराय दत्वा मनोवां जितं इव्यं गृहीष्यामि. त्वाहशा होनं हारं गृहीतुमसमर्था एव.

कालीपुत्रेषोत्यक्तोऽपि जयदेवो हारं तस्मै नार्पयामास. व्यय तात्यां गृहांगणात्रिष्कासितः कालीः पुत्रस्तु महाकोपाटोपोत्कटाननो इतं तन्नगरत्रपपार्श्वं गला निजहारोदंतमकथयत. त्रपोऽपि जयदे-वपरशुरामी समाकार्य हारवतांतमपृह्वत्. तदा परशुरामेण मुखादारत्य हारस्य निखिलोऽप्युदंतो न पांग्र प्रकटीकृतः. तदा नृपेण जयदेवायोक्तं जो जयदेव! तं हारं त्वमत्र समानय? यथाहं तं वि लोकयामि. जयदेवेनापि तूर्ण समानीय हारो जुपाय दर्शितः. ध्यथ नानाविधामुख्यस्तजिटतं तं हारं विलोक्य लोभिपशाचानिभूतो जुपो हारग्रहणोज्ञया कालीपुत्रंप्रत्यवाच, जो कालीपुत्र! यदि खं निर्दोषोऽसि तदा त्वं सिखलपूर्णवाष्यंतःस्थितां चंनिकां पद्मसंचयैः समर्चय ? नृपोक्तं श्रुत्वा घः ष्टोऽसौ स्तेनस्त मकरादिरुद्रजलचरोपऱ्चयुतायां वाप्यां प्राविशत. प्रविष्टोऽसौ च जनसमदां तत्कण-मेव चंिकया कोपेन मारितो मृता नरकावनि यदौ. अध्य खोभाभित्रतो नेरंद्रः परशुराममपि नि जिनदेषित्वप्रकटनाय चंनिकार्चनार्थमादिशत्. सोऽपि नृपादेशं प्रमाणीकृत्य सुस्रातः परिहितोस्त्रस्रो नमस्कारं हृदि स्मरन् वाप्यां प्राविशत्. इतस्तन्नियमप्रजावेणाकृष्टा परिहृष्टा जलदेवी इतमेव तत्र प्रकटी ग्रय खोकसमद्भं परशुरामंप्रत्युवाच, हे वत्स! त्वं मनिस मनागिप खोदं माकार्षाः. व्यथ देवी

प्रदेशी[.] चरित्रं १३१

कृतसहायः साहसैकनिधिः परशुरामोऽपि वापीतः पद्मपुंजं गृहीत्वा चंडिकामर्चयामास. ततोऽसावती-विक्सितनागरैः सस्प्रहं विद्योक्यमानः प्रशस्यमानश्च वापीतो बहिरागात्. व्यञ्जैवंविधं पुरायपरंपरास-मुद्यतं परशुराममाहास्यं विज्ञाय हृदयोदितविवेकजानुनिरस्त्रहारप्रहणाजिलाषतिमस्रो स्रमिपाल-श्चिंतयति, नूनं मत्कृतान्यायसमीरेण दिगंतविस्तृता मम कीर्तिदीपिका विखयं यास्यति, पुरलोकाश्च मां लोभाजिभूतमन्यायकारिएं च विज्ञाय दुस्सहां मम निंदां करिष्यंति. इति विचिंत्य नृयोऽपि प्र-सन्नवदनो जनसमद्गं परशुरामश्रशंसां विधाय तस्म तं महर्ध्य हारं समर्पयामासः परशुरामोऽपि नृपं प्रणम्य हारं च समादाय प्रमोदभरपूर्णहृदयः सुहृदा सह निजस्थाने समागतः. अत्र कियहिनानं तरमश्रुश्रेणिपूर्णनेत्रेण जयदेवसुद्दरा विसृष्टः परशुरामो हारसमेतो निजनगरे समागत्य निजजन क्चरणारविंदयोः प्रणनाम. हारसंबंधिनिजसक्खोदतिनवेदनपुरस्सरं च स हारं पित्रे समर्पयामास. विज्ञातैतद्वृत्तां तैर्त्रुपादिनिखिखलोकैरतीवप्रशस्यमानः परशुरामो निरतिचारं निजवतं पाखपन् वि स्तृतस्वकीर्तिखतया च महीमंडखमंमपमा बादयन प्रांते चाराधनापूर्वकं काखं कृत्वा स्वर्ग खब्धाने कनाकिनारीनिकरस्पृहणीयो बद्धव. एवं तृतीयव्रतपालनमाहात्म्यसूचकं परशुरामनिदर्शनं निगद्य

श्रीकेशिकुमारगणधेरंः प्रदेशिष्ठपालंप्रत्युवाच, हे नेरंद्र! एवं मञ्जकं परशुरामनिदर्शनं हृदि सम्यः ग्र संज्ञान्य त्वयाति सर्वदा तद्वताराधनपरेण ज्ञान्यं. प्रदेशिष्ठपालोऽपि प्रमोदपूरपूरितांतःकरणो ललाटतटब्हांजलिपुटो गणधेरंः प्रणम्योवाच, हे ज्ञगवन्! तृतीयश्राष्ट्रवतसमाराधनमाहात्म्यनिदः शंकं निदर्शनं हृदि सम्यग् धृत्वाहं ज्ञवत्कृषया सम्यक् तदाराधनं विधास्ये.

ख्य चतुर्धश्राद्यवतिक्तरश्रवणामृतपानार्धं तृषातुराविव मम कर्णावतीवसमुत्सुको वर्तेते, ख्र-तस्तिद्धितं कथियता ममोपर्युपकारं कुरुत? ख्रथेवंविधां ख्रपवाचं निशम्य केशिकुमारगणपतिरिष तदुपकारिकिषया घनाघनघनवर्षणसिन्नानिकध्वनिसुधाधोरणीनिरिन्नतो विकीर्णमोहरजःपुंजमुप-शामयिन्नवोवाच, हे राजन्! चतुर्थत्रह्मवतसन्नाहालंकृतदेहिनं जगङ्कांतुजानज्ञयसमर्थोऽपि पुष्पेषुसु-रहो नोपद्रवितुं समर्थो भवति. मारविकारातिरेकाकृष्टाः प्राणिनो वधवंथनादिदुस्सहवेदनाजिद्धताः प्रांते महांधकारे वचनातिगघोरङ्खपरंपरापरिपूर्णं नरकावटे पतंति. रमणीयस्वरूपं मुखमधुरां कु-दिल्लहृदयाशयां किंपाकफल्ववल्लीमिव वारांगनां सेवितुं को धीमानव समिजिल्लषेत? ख्रतीवमैथुनप-रिसेवनतः समुद्भवा मृतिमंतः पापपुंजा इव कंपस्वेदश्रममुर्जोद्यमण्लानिवलक्ष्यराजयक्षरोगादयोऽ

नेका श्रापदः समुद्भवंति. वैद्यकछाकुराखैरप्यगदंकारैरसाध्यो विदुषामपि हृदयोन्मायसमर्थो मन्मथ ज्वरो नानाविधशीतोपचाराणामप्यगम्यः प्रांते देहिनां देहं विनाशयित. निर्मखशीखाखंकाराखंकृता मनुजा इहापि स्पृहणीययशःकीर्तिकमखादिसमुद्भवमितं सुलसंचयं समासाद्य परत्रापि वचोऽतिग-शर्मेजाजनसुरांगनास्पृहणीया जवंति. यथा शीखाखंकाराखंकृतः सुरियाभिधो दिजः परस्रीत्यागः योगेन परमोत्रृष्टशर्मपरंपरां समवाप्य सुराणामपि प्रियो बन्नव. त्र्यथैवं मुनीशमुखकमलोड्वं चतुर्थ वतबहाचर्योरुमाहात्म्यसूचकमुपदेशमकरंदं निपीय चंचरिक इव समासादितपरमप्रमोदः प्रदेशित्र-पाली गणधेरंद्रचरणारविंदयोर्निजमस्तकं निधाय कृतांजलिर्जगौ, हे भगवन्! कोऽसौ सुरिष्यः? क-थं च तेन ब्रह्मवताराधनेन सुलसंतितः संपाप्ता? तस्य निलिखमि सरसमुदंतं प्रकटीकृत्य मम ह दयाह्यादमुखासयत ? त्र्यथैवंविधां परमप्रमोदसूचकां प्रदेश्यवनीशवाचं निशम्य केशिकुमारगणधेरंदो-ऽपि मेघगजीरनिजन्वानेन प्रदेशिद्धपालमनोमयूरमुखासयन्, मोहोब्रपंचाननंप्रति भयमुलाद्यन्तुवाः च, तीर्थकरजननादिक व्याणकारिक व्याणको रूपभावेण निरस्ता खिले तिसं ज्ञवसंतापे, जिने शोपदेशः संघाधारातिसिक्तोरुनन्यक्षेत्रे मगधाख्ये जनपदे, मनोरम्यानेकहम्यां खिपरिमंडितं, मनोहरफखपदाः

गदेशी-चरित्रं १३४

नसमर्शामिताम्रादितरुनिकरपरिमंडितारामपरिवेष्टितं, निकटस्थोत्तंगवैजारगिरिदंजेन निजर्छिर्निर्जि-तनिखिलनगरनिकराधिगतयशःस्तंन्नेन विराजितं राजगृहाभिधं नगरमासीत, तत्र जनधर्ममर्मज्ञः, पापजीरुतया द्वर्गतिगमनविमुखः, संतृष्ट्येव लक्कीदेव्यापि संस्कृतः, सत्यप्रियवचश्चतुरा यदाप्रियाभिः धो विशे वसतिस्म. तस्य स्वकीयरूपातिशयतिरस्कृतामरांगना, महर्ध्यनिर्मलशीलालंकारालंकृतदेहा, सक्यक्खाक्खापक्खिता, पतिज्ञा च यज्ञयशामिधाना गृहिष्णासीत. तत्क्रकिसरोराजहंससिन्नमो निजोरुरूपेणापरमन्मथ इव निखिखनगरनारीनिकरियः सुरियाणिधस्तयोः सुनोऽजवत. वरेण्य-तारुखारखगं निजतनयं विज्ञाय जगज्जंतजातिज्ञां सैकल्ट्यपरपुष्पशरव्याधशरव्यशंकया जनको रूपगुणुगुणालंकृतयैक्या दिजकन्यया सह शुजदिने शुजमुहूर्ते तस्योद्दाहमकारयत्. सुरिपयोऽपि जननीजनकसेवापरो नानाविधपंचेंद्रियसुखान्युपद्धंजातो निजसमयं गमयतिस्म. तदनुपमरूपयौवनं निरीह्य निख्यनगरनारीनिकराः स्त्रीस्वभावेन कोणं संप्राप्य मारविकारप्रेरि गस्त्रसंगमिनव्यवंतिस. परं पूर्वकृतपुष्पप्रजावेण जितें डिययोगीव सुरियो निजवस्त्रादि संकोचयन पथि वजंन्तसनमुखमपि नाखोक्यतिसा.

ख्येकदा स सुरियिहजोत्तमः कस्मैचित्रयोजनाय पुरबहिस्तिलकोद्याने गतः. तत्रानिलोखः सन्निजकोमखपत्नवांगुलिजिस्तमाह्नयंत इव जंबूजंबीरनारंगाम्रादिवस्तरव त्र्यातिथेयविधिःसयेव सङ्ग ना इव पक्कोरुसरसफछाविधिनः सत्कारयामासुः. इतस्ति प्रहनविधिननिवासिनी काचिद्रनदेवता मा-नसोन्माथिमन्मथिमिव तं निरीह्य मारविकारमेरिता तिसयोरुह्पं विधाय तत्सनमुखं समागत्य संजो-गार्थ प्रार्थयामास. सुरियोऽपि साहात्तां निजिपयां विद्योक्य चेत्स चमत्कृतो जगाद. हे प्रिये! नानाविधश्वापदादिसमाकुनेऽस्मिन् गहने वने त्वमेकाकिनी कथं संप्राप्ता ? सापि कटाक्विक्षेपेण प्रकृष्टं मनोजविकारं दर्शयंत्यवाच, हे स्वामिन्! जबिरहानखविदग्धा गेहे स्थातुमसमर्था तृणपू लीवानंगानिलप्रेरिताई त्वतंसगमामृताभिलापयात्र समागतास्मि. व्यतो मम हृदयत्रणकुटीरदहनपरं मदनानलम्बिलंबमेव संजोगामृतधारया त्वमुपञ्चामय ? त्र्यथैवं निर्शक्तं मारविकारं १कटयंतीमनुचि तां च निजिपयावाचे निशम्य संदेहदोलाधिरूढिचत्तः सुरिपयो दध्यो, सतीशिरोमणिर्मम प्रिया प्रा णांतेऽप्येवंविधां निर्खेड्यां वाचं न वदेत, न चाप्येकाकिन्यत्रागहेत, न चाप्येवंविधं मन्मश्रविकारं प्रकटयेत्. छतो मम शीखपरीक्षणकरणविचकणा नृनमियं काप्यमरी विद्याधरी वा मम प्रियास्पं

विधायात्रागता संज्ञान्यते. इति विचिंत्य सुरियम्तु तदुपसर्गनिवारणार्थे तत्रैवाशोकनहनलाधो सु निरिव नमस्कारध्यानयुतः कायोत्सर्गेण संस्थितः. स्राय सा वनदेव्यपि तं सुरिपयं निर्विकारं वि ज्ञाय निजं रूपं प्रकटीकृत्योवाच, जो सुरिपय! तव शीखगुणाकृष्टाहं वनस्यास्याधिष्टाती देवी त्वदु परि प्रसन्नास्म, द्यतस्त्वं मनोवां वितं वरं याचस्व? सुरप्रियोऽपि कायोत्सर्गे पारियत्वा देवीचरणार विंदे प्रणम्योवाच, हे बनदेवते ! यदि खं ममोपिर संतुष्टा, तिर्हे वद ? यदतः परं कियन्ममायुर्वते ते ? देव्यपि निजावधिङ्गानेनाखोक्याकथयत, हे सुरप्रिय! ख्रानःपरं केवखं मासैकपर्यतं तव शेषः मायुर्वर्तते, इत्युक्तवा तस्य कंठे दिन्यं रत्नहारं निधाय सा वनदेवतांतर्दधी. श्रय सुरियोऽपि नि जिनकेतने समेत्य निजिभयायै सकलमण्युदंतं गदित्वा पित्रोरनुक्तां लब्धा प्रियायुतो मुनिपार्श्व सं-यमं गृहीत्वा नानाविवतपोऽनुष्टानैः संक्षेत्रनापूर्वकं निजशेषायुः संपूर्णीकृत्य शुभध्यानपरो मृत्वा दे वद्योके ययौ. ततश्युःवा मनुजःवमासाद्य संयमे च खब्धा मुक्तिख्यीनिखये च गत्वा स शाश्वता मितशर्मणाग् जविष्यति. श्रावैदंविधं गणधेरदाननचं डोड्वं सुरियनिदर्शनामृतं निषीय चंद्रकांतम् णिरिवार्डहृदयः प्रदेशित्रपाञी जगौ, हे जगवन्! व्यनःपरमहमपि सुरप्रिय इव स्वदारसंतुष्टश्चतुर्व्य

मृहिवतं समाराधियव्यामि. द्याय हे जगवन्! परिम्रहपरिमाण्डपपंचमाणुवतविस्तरमपि सनिदर्शनं निद्रीयितुं ममोपरि कृपां कुरुत ? मुनींद्रोऽपि स्वाननचंद्रोद्भवया चारुवचश्चंद्रिकया तिचत्तचकोर-माह्यादयन्तुवाच, जो खपाख! नानाविधधनधान्यादिपस्प्रिहग्रहणैकवित्तो मनुजः संतोषपराङ्मुखो लोभिवशाचाभित्रतो प्रथिख इव पर्यटन्नानानर्थकदर्थनसार्थसमर्जनसमर्थो भवति. यदुक्तं — ब्रांता देशमनेकदुर्गविषमं प्राप्तं न किंचित्फलं । त्यक्तवा जातिकुलाजिमानमुचितं सेवा कृता निष्फला ॥ भक्तं मानविवर्जितं परगृष्टे साशंकया काकवत् । तृष्णे देवि विम्बनेयमखिला निःशंकितं त्वकृता ॥ १ ॥ ज्ञःस्वातं निधिशंकया दिः तित्रत्वं ध्याता गिरे। धातवो । निस्तीर्णः सरितां पतिर्नृपतयो य बन संसेविताः ॥ मंबाराधनतत्परेण मनसा नीता स्पशाने निशा । प्राप्तः काणवराटकोऽपि न म-या तब्बोऽधना मुंच मां ॥ २ ॥ व्यतोऽत्र परत्रापि निस्सीमसुखस्पृह्यासुभिर्जनैः सकद्यवांनितपदा र्धसार्थप्रदः संतोषचिंतामणिरेव स्वीकर्तव्यः. इञ्चानिवृत्तिपराङ्गुखो मनुजो हि धरणवदनेकापरपरं पराजाजनं ज्ञवति. एवंविधमुनीशवचोऽम्रनधारासिकः प्रदेशिद्रपाद्यः कदंबपुष्पमिव पुत्तिकतांगो जगी, हे भगवन्! कोऽसी धरणः? कथं च स खोजाजियतः कदर्थनसार्थं संशाः? तन्निखिखमपि

निदर्शनं दर्शयित्वा लोभोरगोग्रगरलव्याकुलं मां गारुडिक इव निस्सीमसुसभाजनं कुरु? छोयेवं-विधां खपाळविक्क्तिमाकर्षा गएधरेंद्रोऽपि पंचानन इव निजध्वानमींहगजेंडं वित्रामयन् जगाद, जो प्रदेशिभुपाळ! व्यनेकोत्तंगगिरिशृंगमुक्कययितानेकोरुजिननिकेतने महाराष्ट्राजिधजनपदे स्थाने स्थाने प्रकरायितकांचनैः स्वाणिधानं सफलीकुर्वदिव कांचनपुराणिधं नगरमासीत्. तत्र विनिर्जिताः खिलारातिततिस्त्रिलोचनाभिधो नरेंद्रः परमसुखेन राज्यं पाल्यतिसा. तस्य कीरनीरवत्यरमपीतिपात्रं क्षेमादिलारिषः सुहृदासीत्. तस्यानेक्गुणगणालंकृता रूपलावर्णविनिर्जिताप्तरोगरा साद्वाकेहल-क्षीरिव वसुंघराजिधा गेहिन्यभूत. तयोराननश्रीविनिर्जितराकाशाशो नागरनिकरनेत्रचकोरामंदाः नद्रदो धरणाख्यः सुतोऽद्यवत्. द्यथैकदा स क्षेमादित्यो नगरबाह्योपवने गतो रसालैकरमाञ्जतरो । रवः कायोत्मर्गध्यानस्थं मृर्तिमतं शांतरसमिव मुनिगेकं ददर्श. मुनिं दृष्टा जाबोल्लिसन्युलकोत्कर कवचेन लोजोश्रसुच्टास्त्रिहारतो निजात्मरक्णां कुर्वनिव तचरणारविंदं नत्वोचितस्थाने स समुपा-विश्वतः मुनिरपि पारितकायोत्सर्गे जपसर्गवर्गविदारणसमर्थवर्मखा नाशिषा तमुखामयामासः ततोऽः सा मुनिस्तं योग्यं विज्ञायोपदेशयतिसा. जो सःपुरुष! महारंजोपेतपरिग्रहछोहपवहणारूढः प्राणी प्रदेश: चस्त्रिं १३७

नानाविवमोहोत्पादकानेकपदार्थसार्थजीषणोज्ञलकल्लोलैकजालितः संसारसागरे ब्रुडन हृदयस्थेजाः निरोधतुंबिकयैव तार्यत. एवंविधं गुरूपदेशामृतं निपीयापास्ताधिकडव्यादितृष्णः क्षेमादित्यो गुरुतः परिग्रहपरिमाणवतं जग्राह. ततोऽसौ विनयेन गुरुं नत्वा निजगेहे समागत्य निरितवार स्वं वतं पा-खयतिसा. श्रथ तारुखवरेखांगः क्षेमादिखनंदनो घरणो मकर ६व खोलांनोनियाबुद्धनन्नेकपापा-रंजासको केवलमर्थार्जन एव कुशलो बग्नव. एवं निजतनयं द्रव्यार्थमनेकपापारंजपसक्तं विज्ञायै-कदा तं निजवार्श्वं समाह्यावदत, हे वरस! ऋरिवरिग्रहान्विताश्वकवार्तिनोऽवि षद्खंमराज्यखीखामवि निःसारां विद्धाय तृ एवत्यक्तवा संयमं गृबंति. व्यतस्त्वं द्रव्याजिनेक छो खुपः कथम नेक ग पापकार्याण करोषि ? एवं पित्रा बहबोपदिष्टोऽपि घरणो निजायहं न जहा. खात्र कदायही धरणो पितुरुपदेश-मन हत्य र्ग्यमपालं सेवयतिसा. व्यथैकदा पुरोपांतोद्याने समागत एकः सिंहः कृषिवलादीनुपद्रवः तिसा. छपडुँतः कृषिवछिर्विक्तारो ऋषः सिंहमारणार्ध्व धरणाय समादिशत. द्रव्यखोद्धयो धरणोऽपि नृपादेशं सप्राप्य इतमेव सिंहहननार्थ विपिने यया. तब गला शरो करहीरं निहत्यासी धरणो नु पपार्थ समेतो ऋणद्वहुसन्मानं ऋरिद्रव्यपारितोषिकं च लेमे. एवं सिंहघाता हुव्वपारितोषिको घरणो

वितुरत्यर्षे समागत्य डव्यसिशमढीकयत्. परमादतपरिग्रहपरिमाणव्रतेन वित्रा तद् द्रव्यं न समादः 州 तं. श्रथ पितुः सन्मानमलञ्चा दुनो घरणो निजगृहिणीयुनः पृथ्रगगृहे संस्थितः, छपा उसेवां च प्रकृतिन् क्रमेण कुवेर इव कोटिद्रव्याधिपतिर्जातः. श्रथ निजपरमपीतिपात्रं धरण एकदा नृपेण क सीचित्वार्यार्थं प्राभृतयुतश्चोलग्रवालवार्थं गंतुं समादिष्टः. ग्रुरिङ्विणलोख्यो घरणोऽपि जलेंधनम् नधान्यादिसामग्रीं प्रगुणीकृत्य प्रवहणं च पूरियत्वा जलिनधौ प्रयाणं चकार. इनस्तदभाग्यनोऽर्ध मार्गे संवर्तकमहावायुर्वेत, कटपांत राखोकता जगजातुकवलीकरणोत्सका राक्तमा इवातीवश्यामा मेघनिकराः परितो गगनांगएमाह्यादयामासुः. ब्रह्यांडन्नांमस्फोटसमर्था घनगर्जनध्वनयो दिग्मेमखः मिशतः पूरयंतिसा. यमिकंकरनिकरकरगतासय इवाखुप्रतेज पुंजविराजितास्तडितः परितः स्फ्ररंतिः स्म. श्रातीवोध्ध्वमुह्नखज्जलकञ्चोलाः कंड्रकमिव महद्पि धरणप्रवहण्मितस्ततः प्रोह्नाखयंतिस्म. ए-वमुद्धलसिख्यक्क्षोलमुंहुर्मुहुस्ताङ्यमानं तत्पवहणं नर्मः. जनगणसमेतं च जखिनिधिनखे संप्राप्तं. खोजैकपिशाचवशंगतो धरणस्तु पूर्वकृत्विंचित्सुकृतानुयोगेन संप्राप्तफखको जखकल्लोलोपडुतः कि यहिनैर्जलधेस्तरं संप्राप्तः. तत वने परित्रमन् निजलोभनावं निंदन् पश्चानापपरो जैनमुनिसमागमं

लञ्चा गृहीतपरिग्रहपरिमाणवतो निजनिकेतनं क्रमेण संप्राप्तः. क्षेमादित्योऽपि निजतनयं दृदपरि-ग्रहपरिमाणवितनं विकाय संतुष्टद्भद्धस्मै गृहणारं समर्थ स्वयं गृहीतसंयमः कालेन समाधिना पंचलमाय्य सुगतिं जगाम. ध्यथ कियता कालेन पुनर्लोमपिशाचाणित्रतो घरणो निजवतमखंडयत्. प्रांते जमवतोऽसौ मृत्वा दुर्गतिं गतः. एवं केशिगणधेरंद्राननाष्टरणिनदर्शनं निशम्य प्रदेशित्रपा-लोऽपि परिग्रहपरिमाणवतं शुष्टभावेन जग्नाह. ॥ इति श्रीजामनगरिवासिपंमितश्रावकहंसराजा सजहीरालालेन विरचिते गद्यबंधे श्रीप्रदेशित्रपालचिरत्रे पंचमः सर्गः समाप्तः ॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रय षष्टः सर्गः शरत्यते ॥

ध्यवं केशिगणधेरं इमुखाद् सनिदर्शनशेषश्राह्वताधिकारं समाकार्ण प्रदेशित्रपादाः शुन्नज्ञा-वप्रेरितस्तानि जम्राहः. एवं गृहीतद्यादशवतः प्रदेशित्रपाद्यो गणधेरं नत्वा परिवारयुतश्च स्वगृहे समागत्य निरतिचारं वताराधनमकरोतः निरंतरं याचकेन्यो धाराधर इव वसुधारां वर्षन्, ध्यष्टमीच-तुर्दस्थादिपवितिश्चिषु गृहीतपौषधिस्त्रकाद्यं च जिनार्चनं कुर्वन् शुद्धयोगित्रको गुरुभिक्तं समाचरन्

स जिनधर्मोद्योतं करोतिस्म. छथैवं धर्मध्यानैकलीनो ज्रुपो निखिलान्यपि राजकार्याणि त्यक्तवान्. एवं राजानं धर्मैकध्यानपरं नानाविधतपोविधानशुष्कशरीरं च विज्ञाय निजनीवविषयाजिख।पापरि पूर्णतया तडुपि द्वेषं वहंती सूरिकांता राङ्गी तन्मारणोपायमचिंतयत्. ब्यथ सा निजपुत्रं सुर्यकंतं समाहूय नृपमारणार्थं समादिशत. एवं निजमातुईष्टाभिखापं विज्ञाय चेतिस खेदं समापन्नः सूर्य-कंतस्तु मनागण्युत्तरं न ददौ. श्रय सा सादााडाक्सीव इष्टा सुरिकंता राज्ञी स्वयमेव राज्ञे विषमि-श्रितं जोजनं ददौ कृतस्नानजितार्चनो उपाछो भोजनावसरे भोजनशाखायां समागत्य इष्टराङ्गी चेष्टामजानंस्तिहिषमिश्रितं जोजनमित्स्म, जोजनानंत्रं सकलांगपरिएतविषज्वालाव्याकुलहृदयः प्र दे स्यवनीशो राङ्गीचेष्टितं विङ्गाय तदुविर मनागिव देवर विमायस्यन निजांतसमयं च विङ्गाय पौ षश्रााखायां यया. तत्र स उमिं प्रतिखिल्य कृतदर्भनंस्तारकः पूर्वाशाभिमुखः समुपविस्य पंत्रांगस्य ष्टभूमितलो निजधर्माचार्य केशिगणधेरंद्रं मनसि निधाय नमस्कृतवान. तदनंतरं समालोचितनिज-व्रतातिचारः प्रसाख्यातचतुर्विधाहारोऽईदादिचतुःशरणमंगीकृत्याराधनापूर्वकं शुननावेन देहं त्यन्वा सीधर्मदेवलोके सूर्याजास्ये विमाने तद्धिपतिः सूर्याजास्यो देवोऽत्रत. इत्युक्तवा श्रीवर्धमानजिनेंद्र

इंडज्रतिंप्रयुवाच, जो इंडज्रते ! स एवं सूर्याजसुरो भक्तिजावपुरस्सरं नाट्यादि विधाय निजसम् दिं च दर्शियता निजस्थाने ययौ. व्यथेंद्र इतिर्जिनेश्वरं प्रणम्यापृत्रत, हे जगवन्! कदा स सुर्याभ सुरो मोक्तं गमिष्यति ? प्रगवानुवाच भो इंड ग्रते ! स सुर्याप्रसुरो देवलोकाच्च्युत्वा महाविदेहक्षे-त्रे सुरपुराजिधवत्तने राजमान्यस्य धनदाख्यश्रेष्टिनो गृहे रूपसौजाग्यसंपन्नोऽनेकगुणगणालंकृतः क लाकलापकुरालः कमलालंकृतपाणिपद्मो जिनधर्मैकमानसो दृदशतिङ्गास्यः पुत्रो जिनध्यति. प्राप्त-तारुरोऽपि विषयपराङ्मुखः स कथंचित्पित्रोशङ्गां समवाप्य धर्मघोषास्यकेविवनः पार्श्वे दीक्षां गृः हीष्यति. चिरकालं संयमं च प्रपाल्य शुक्लध्यानपरः केवलङ्गानमवाप्यानेकजन्यसत्वान् प्रतिबोध्याः सौ मोक्षं गमिष्यति. ॥ इति श्रीजामनगरिनवासिपंनितश्रावकहंसराजात्मजहीराखाखेन विरिचते गद्यबंधे श्रीप्रदेशिष्ठपाखचरित्रे षष्टः सर्गः समाप्तः. ॥ श्रीरस्तु ॥

श्रय प्रंथकारप्रशस्तः— श्रवास्ति जामनगरं नगरं गरिष्टं । यस्मिञ्जिनेशनिखयोपरिगा पता का ॥ ऋदिं पुरस्य किख दर्शयितुं द्युखोकं । खोखानिखेन खुखिताह्वयतीव रेजे ॥ १ ॥ तत्रौशः

जातिवणिजां मुकुटोपमस्तु । वंशो बग्रव किल लालणनामधेयः ॥ तद्दंशमोक्तिकनिभोऽत्र बग्रव चेभ्यः । श्रीवर्धमान इति नाम विमंडितो वै ॥ १ ॥ विरचितमिह तेन मंदिरैक —मधिगततुंगत या तिरस्कृतादि ॥ स्त्रगणितवसुना जिनेशविंबैः । प्रवरतरैः परिमंडितं मनोक्कम् ॥ ३ ॥ तस्य को-टिध्वजस्याथो—ऽत्रत्सुपुत्रः कलान्वितः ॥ नाम्ना जगमुशाहश्च । पापसंतापवर्जितः ॥ ४ ॥ तस्यास्रु-द्धनन्नाजस्तु । पुत्रो गोवर्धनाह्वयः ॥ धनधान्यैश्च संपूर्णः । पुतादिपरिवारनाक् ॥ ५ ॥ ख्राद्रत्तस्य सुतश्रारु—नीम्ना वलमजिल्लु ॥ कह्नदेशे हि मंत्रित्वं । प्राप्तं तेन ततादरम् ॥ ६ ॥ दृष्टा तस्य च चातुर्य । रहिमपालोऽर्पयक्तराम् ॥ वैषैके सततं लक्क-मुझ्कादायिनीं तदा ॥ ७ ॥ श्रेष्टिनोऽरह त्सुतस्तस्य । तुब्यस्तेन कलान्वितः ॥ चारुस्तु लालचंद्राख्यो । सज्यमानेन शोजितः ॥ ए ॥ धन-राजश्च तत्पुत—स्तस्य पुत्रस्तु शोजितः ॥ श्रेष्टी ज्येष्ठाहृयश्चासीत । परिवारेः समन्वितः ॥ ए ॥ सत्यं श्राष्टवतं तेन । दितीयं परिपाखितम् ॥ यावज्ञीवं तथा त्यक्तं । श्रेयसे रात्रिजोजनम् ॥१०॥ तस्य सुनुवरसामजिदाह्वो । राजमान्य इव वारिधिदेशः ॥ रत्नमौक्तिकमणिप्रकराख्यो---ऽत्राजवत्सु-कमलापरिवृत्तः ॥ ११ ॥ इंसराज इति नामतोऽजव—त्तस्य सुनुरमितैर्गुणैर्युतः ॥ जैनशास्रवस्वारि-

धौ मनो । मीनतामभजदस्य सर्वदा ॥ १२ ॥ रचितं तत्पुत्रेण । हीराखाखाह्वयेन चरितमिदं ॥ गः 📗 तिमुनिनिधिभुमिमिते । संवत्सरे तथा वर्षे ॥ १३ ॥ इति ॥ ।। समाप्तोऽयं प्रंथो गुरुश्रीमचारित्रविजयसुप्रसादात् ॥ खञ्चा यदीयचरणांबुजतारसारं । स्वादञ्चराधरितदिव्यसुधासमूहं ॥ संसारकाननतरे ह्यटताखिनेव । पीतो मया प्रवरबोधरसप्रवाहः ॥ १ ॥ वंदे मम गुरुं तं च । चारित्रविजयाह्नयं ।। परोपकारिणां धुर्य । चित्रं चारितमाश्रितं ।। २ ।। युग्मं, चारित्रपूर्वा विजयात्रिधाना । मुनीश्वराः सूरिवरस्य शिष्याः ॥ श्चानंदपूर्वविजयानिधस्य । जातास्तपागह्यसनेतुरेते ॥ ३॥

खा ग्रंथ श्रीजामनगरनिवासी पंभित श्रावक हीराखाख हंसराजे खपरना श्रेयमाटे पोताना श्रीजैनजास्करोदय ग्रापलानामां ग्रापी प्रसिद्ध कर्यो हे.

